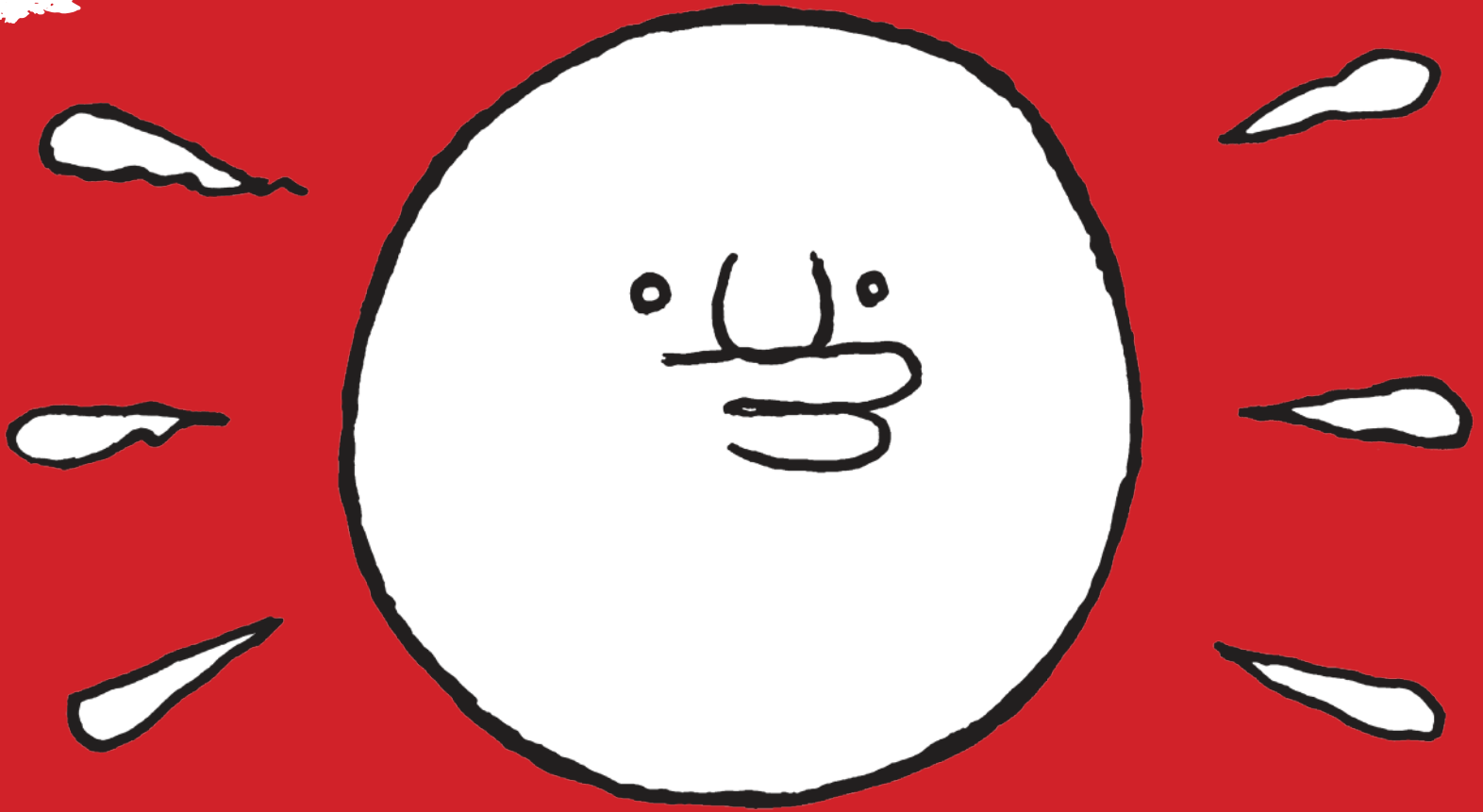
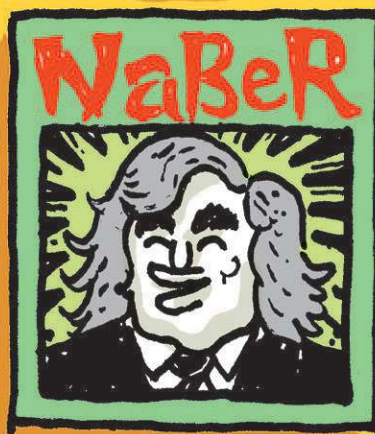
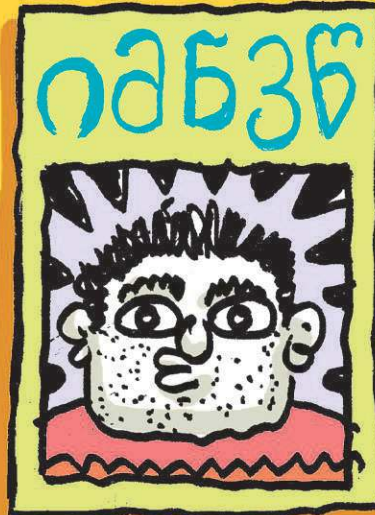
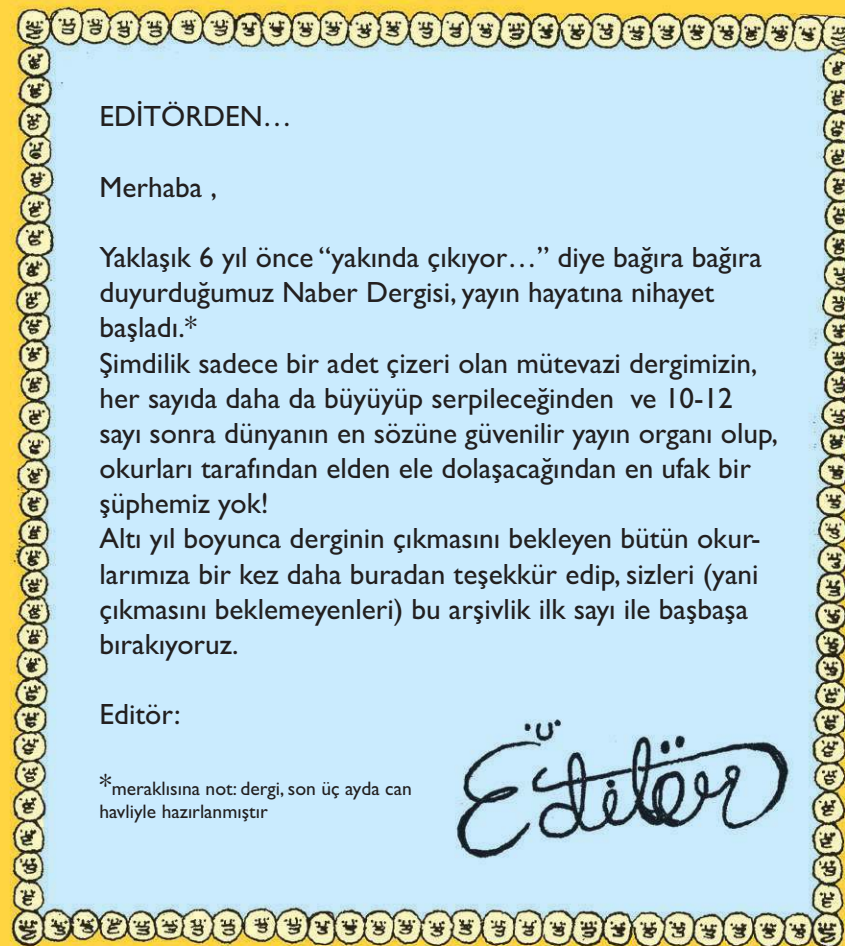
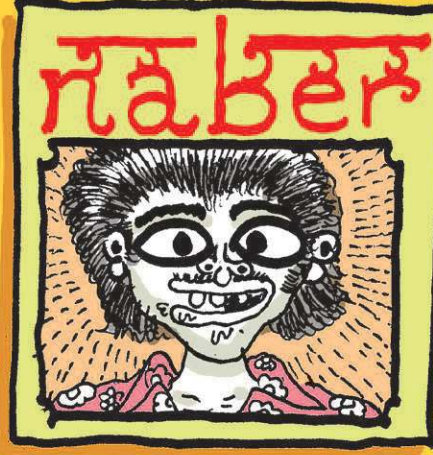
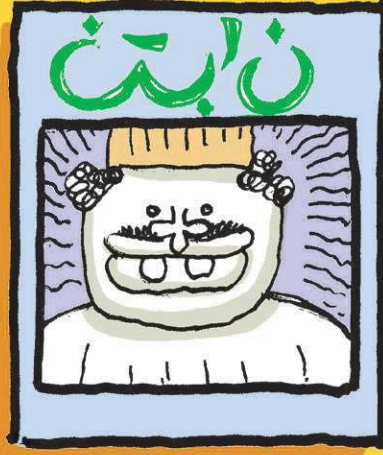
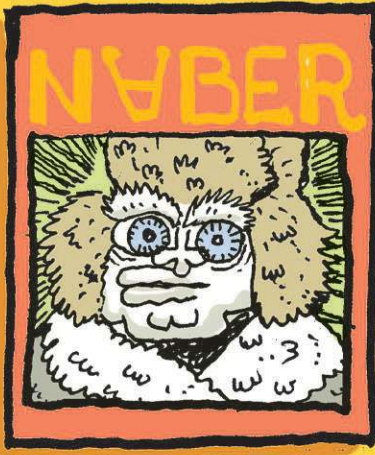

nabber

**Anton Çehov - Umut Sarıkaya - Burak Saka - Barış Manço
Hasan Ali Ediz - Rak Müzik - Bomba Çıkmazı - Cinsellik - Sağlık - İngilizce
Kaptan Flig Mortgage - Panik Ailesi - Sevimlilik Dünyası - Bir takım Yazılar
Bizi Bize Anlatan, Onu Buna Anlatan Karikatürler - Hayatın İçinden Ayrıntılar? Olmaz Olur mu
Peki Tespit? - Tespitim Sana Gelmez Abi - Hmm, Peki Alıyorum O Zaman, Ne Kadar? 7 Lira - OHA! Vermem O Kadar!
Sen Bilirsin Canım, Kimseye Zorla Dergi Aldıracak Değiliz!**

Neredeydim Ben?

balayı: (isim) Evlilik hayatının ilk ayı veya ilk günleri.

“Şairane, aşıkane, güzel, tatlı bir balayı geçirdik.”

- H. R. Gürpınar

Balayının 12. haftasına girmiştik ve artık canımdan bezmiştim. Gerçi buna “bal-ay” denilebilir miydi bilmiyorum ama dostlarımın bir çoğu benim balayına çıktığıma, o yüzden artık çizmediğime inanıyordu. Hayır, bu bir balayı değildi. Balayı bir sonuçtur işin balıdır, kaymağıdır. Ben ise 12 haftadır sonu olmayan bir döngüye girmiş, her gün yeniden, bir daha yeniden evleniyordum. Ya birinin ahu tutmuş, ya da Tanrı’nın gazabına uğramıştım bilmiyordum ama birdenbire normal olmayan bir sürecin tam ortasında bulmuştum kendimi. Bir insanın evlenebileceği her şekilde evlenmiştim. Sanayii mahallesindeki bir düğün salonundan, kumsalda kıyılan etrafımda sarışın mavi gözlü çocuk neditmelerin olduğu sade ama elit bir nikaha, kır düğününden deve sırtında götürüldüğüm yörük düğününe kadar aklınıza gelebilecek her türde hergün evleniyordum. Bir gün boğazda kıyılan bir nikahta Emir Sarıgül’ün elinden nikah cüzdanımı alırken, ertesi gün Düseldorf’da bir gurbetçi düğününde halaya duruyordum, bir gün Erzurum’da köyün gençleri gerdek evinin damına çıkmış bereket olsun diye kafamda elma parçalarken, ertesi gün’evlilik bizim için bir formalite” dercesine bir bari kapatıp arkadaş grubumuzla eğleniyor, karaoke yapıyordum. İlk on hafta yüzünde gülücük eksik olmayan gelin adayı da artık bu durumdan sıkılmış “ay Umud artık hava atacağım arkadaşın kalmadı. Ne olur bitsin artık bu sonsuz döngü. Noolur bitsin annemi öledim ben. ühü ühü” diye ağlıyor benim tepemi daha da attırıyordu. “Sus! Sus! benim başıma bu işleri hep sen açtın. Sus sesini çıkarma. Bunu sen istedin!” diye onu ve nikah memurunu (yine Emir Sarıgül) sınıksı tutup uçaktan attıyordum. Beşbin metre yüksekten yeryüzüne süzülürken nikahımızı kıyan Emir’e uzun uzun baktıktan sonra ellerimi açıp Düğün Tanrısı’na yakarıyor, yıllar boyunca dalga geçip kendisini kızdırdığım için af dileyerek beni bu sonsuz döngüden kurtarması için yalvarıyordum. Dualarım, yalvarmalarım etki etmeyince su altında kıyılan bir nikahta, kenardan geçen bir yengeçe binip nikahtan kaçmaya çalıştım, ama yengeç yan yan yürüyüp beni tekrar Emir’in huzuruna götürdü. Ne yaparsam yapayım hiç bir nikahımın kıyılmasını engelleyemiyordum. Her gün yeniden, yeniden evleniyordum. Öptüğüm damarlı akraba elinin haddi hesabı yoktu, dudaklarımla damardan tansiyon ölçer hale gelmiştim artık.

Dünya üzerinde hiç bir sanatçı yoktur ki ortadan kaybolduğunda “Evlenmiştir herhalde..” diye düşünülün. Manic Street Preachers’in gitaristi de ortadan kayboldu(adam 1995’ten beri yok) herkes intihar ettiğini düşündü. Tam tersi “Elvis Pressley ölmemiş bir adada yaşıyormuş” diye yıllarca konuşup duruldu. Kaybolmayan adam kayboldu zannedildi. Peki bana gelince neden işin içine düğün bohçası giriyor? “Nişanlanıp bu işleri bırakmış” diyeni bile duydum! “Artık yazmıyorum, çünkü nişanlandım” diyen bir yazar olabileceğini düşünen okurlarım var benim.

Sevgili okurlar sorarım size; biz yıllar yılı nasıl bir okur-yazar ilişkisi geliştirdik ki okur yazarını sürekli evlendirmeye çalışıyor ya da yazarın fırsatını bulunca topuklayabileceğini düşünüp, korkuyor? Okur, yazarının hem iyiliğini istiyor, hem de kendisine karşı güvensiz, sürekli gözü önünde olsun istiyor. Yazar da hayvan gibi... Üslup, insan ilişkisi nedir bilmiyor, iki kelime bir açıklama yazmadan vurup kapıyı içerideki odaya gidiyor. Okurlarına karşı

ara ara öfke patlaması yaşıyor, “okur ne abi? okur ne?Elalemi durduk yere hayatıma sokuyorum, manyak mıyım ben? Kaç yaşına geldim hala çocuk gibi karikatür çiziyorum” diye odasında bağırıyor, onlar evlerinde her şeyden habersiz uyurken kızıyor, suçluyor, çekip gitmekle tehdit ediyor, küsüyor. Sonra “Ulan durduk yere fazla mı coştuk acaba?” diye pişman olup, tekrar mesleğe geri dönüyor, onlar hâlâ uyuyor.

Kim ne derse desin okur-yazar ilişkisini hep birlikte aile-ergen kavgasına çevirdik, karşılıklı deliriyoruz. Dışarıdan bakınca, yandaki daireye yeni taşınmış çok kalabalık, kavgası gürültüsü eksik olmayan, herkesin çok yüksek sesle konuştuğu, kapısı ayakkabı dolu bir aile gibi görüldüğümüze eminim. Komşular asla anlamıyor bizi, “bu neyin kavgası”, “kim lan bunlar” diye düşünüyorlar. Ama ne olursa olsun kimseyi suçlayamam, bunun bu hale gelmesindeki bütün suç bende. Kimsenin böyle bir talebi yoktu, ateşi gördüm ve kendi kendimi ateşe attım.

Peki ben, bunca aydır neredeydim? Baştan söyleyeyim gerçekler sıkıcıdır ve insanlar bu yüzden gerçekleri duymak istemezler. Çırlıçılak gerçeği görmek insanları rahatsız eder ve bence bu anlaşılabilir bir sebeptir. “Çizmiyorum çünkü çalışmayı sevmiyorum ve evde mal gibi oturuyorum” dediğimde yakınlarım doğal olarak yalan söylediğimi, aslında depresyonda olduğumu düşündüler. “Yoo hayır, depresyonda falan değilim. Sadece evdeyim, evi seviyorum. Bazen durduk yere kalkıp kombiyi öpüyorum, prizlere çapkın bakışlar atıp, ayakkabı çekeceğine saygı duyuyorum. Ha bir de salonun ortasında konsantre olup ellerimi yere koymadan takla atabilmeyi çalışıyorum, takla benim için bir tutku” diye evde yaptığım şeyleri anlatmam da kar etmeyince zorunlu olarak “depresyonda” olduğumu kabullendim. Yine evdeydim, yine takla çalışıyordum ama sırf arkadaşlarım mutlu olsun diye yeni uyanmış gibi açıyordum telefonları, ziyaretime geldiklerinde evi dağıtıp, saçımı sakalımı karıştırıyor, ziyaret süresince yere bakarak mal gibi duruyor, onlar gittiği anda tekrar coşup prizleri dilliyordum.

Bir müddet sonra depresyonda gibi gözükme gerginliği bütün hayatımı kaplamaya başladı. Arkadaşlarım sürekli beni neşelendirecek aktiviteler planlıyor, neredeyse hergün bir

yerlere davet edip, depresyondan çıkarmaya çalışıyorlardı. Hemen hemen hergün evden alınıp luna parka götürülüyor, gondola, ahtapota filan bindirilip eve yollanıyordum. Bir gün yine bir alışveriş merkezindeki top havuzuna beni attıklarında onlara artık depresyondan çıktığımı fakat yine de çalışmayıp biraz dinleneceğimi söyledim.

Bir ayım da “kısa bir ara verdim” demekle geçti. Ağzımdan başka bir cümle duyulmadı bir ay boyunca. Fakat zaman geçip de insanlar yavaş yavaş “Ulan bu nasıl kısa aramış böyle” diye sormaya başlayınca, dümeni “senaryo yazıyorum” a çevirdim. Bir müddet sonra senaryonun da yalan olduğu anlaşılınca yalanlarıma yeni bir yalan ekleyip eski mesleğime geri döndüğümü, bir tersanede mühendislik yaptığımı söyledim. Bu sektörde olup yalan söylediğimi anlayabilecek arkadaşlara da yurt dışı bağlantılı çok uluslu bir firma da Product manager olarak işe başladığımı, iş gereği pek fazla Türkiye’de bulunmadığımı söyledim.

Belli bir süre sonra işler öylesine karıştı ki kime hangi yalanı söylediğimi unuttum. “Abi şu an Lizbon’dayım, sonra konuşalım” dediğim bir arkadaşşıma, iki saat sonra Beşiktaş’ta döner yerken rastlıyor, “depresyondayım” dediğim başka bir arkadaşşımla dans pistinde karşılaşıyordum. İşler resmen çığrından çıkmıştı. Okurların gözünde ise çizmesiyle değil, çizmemesiyle meşhur bir çizer olmuştum. Çizdiğim zamanlardan daha çok ilgilerini çekmişti çizmemem. “Abi çok güzel çizmiyorsun. Keşke ben de çizmesem” diye benimle t.şşak geçen okurlardan utançla kaçıyordum.

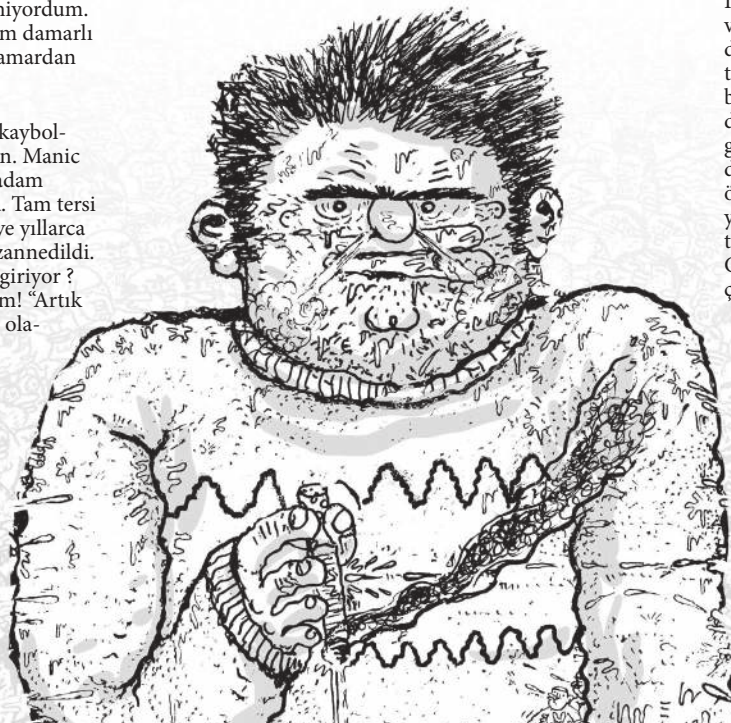
Kısacası çizmemek benim için çizmekten daha yorucu olmuştu ve insanlara söylediğim yalanların ağırlığını her geçen gün daha çok omuzlarımda hissediyordum. Çizmemek beni yalancı, yavaşak, utanmaz ve güvenilmez bir insan haline getirmişti. Belki de bu ortaya çıkan aslında benim öz benliğimdi. Hiç bu mesleğe bulasmasam büyük bir ihtimalle böyle bir adam olacaktım, bilemiyorum. Karikatür çizmek beni olduğumdan daha dürüst, onurlu, vakur bir insan yapıyordu.

En sonunda bunun böyle gitmeyeceğini anlayıp, hayatımdaki bütün yalanları bir bir temizlemeye karar verdim. Dostlara söylenen yalanlar yine de birebir konuşarak affettirilir ama hiç tanımadığım insanlara okurlara söylediğim çok büyük bir yalan vardı. Altı yıl önce ortada hiç bir şey yokken, durduk yere yakında bir dergi hazırlayacağımı söylemiştim. Bu da yetmemiş, derginin yakında çıkacağını yazıp, tanıtımını yapmıştım. Kafamda nasıl bir şey olacağını bildiğim ama yapmak için kılımlı kıpırdatmadığım bu dergi altı yıldır hep aklıma geliyordu.

İsterdim ki bu dergiyi tek başıma değil de başka birçok yazar ve çizerle hazırlayayım, o zaman eminim içerik açısından daha doyurucu olacak, tek sesli bir dergi olmaktan çıkacak, tek telli bir saz gibi zımbır zımbır ötmeyecekti bu dergi. Ama ben bu yalanı tek başıma söylemişim ve temizlemek de sadece bana kalmıştı. Editör’ümün de gazlamasıyla can havli ile giriştim sayfalara. Bazen “ne yapıyorum lan ben, tek başına dergi mi olur?” diye elimden kalemi bırakmak istedim ama öyle bir noktaya gelmişim ki artık geri dönmek diye bir şey yoktu. Bırakırsam öz saygımı daha da çok yitirecek, evde takla çalışmaya devam edip, belki de boynumu kıracaktım. Çizmediğim zamanlarda evde oturup hiçbir şey yapmadım, çizdiğim zamanlarda ise evde oturup çizdim hepsi bu...

Sonuç olarak elinizde tuttuğunuz 52 sayfalık dergi ortaya çıktı, şüphesiz ki eksikliği yanlış çok fazla olan bir dergi bu, ama yapabileceğimiz çok bişey yok, mal bu. Umarım para verip aldığınıza pişman olmaz, “ulan buna verdiğim parayla keşke başka birşey alsaydım” demezsiniz. Naber dergisinin tek amacı okurlarına bunu dedirtmemektir. Bu süreçte arayıp merak eden ve çizip çizmemem umrunda olmayan bütün okurlarıma teşekkür eder, aramıza yeni katılan okurlara ise hiç bir şey demem. Sizler dergiyi okurken ben 2. sayı için çalışmaya başlamış olacağım ya da priz’imle başbaşa kalacağım.

Sevgilerimle...

PERPETIUM MOBILE*

Önsöz

Birazdan okuyacağınız hikâye, 1884 yılında Anton Çehov tarafından kaleme alınmış ve 2015 yılında çizgiye uyarlanmıştır. Çizer, Rusça bilmediği için Servet Lunel ve Mehmet Özgül'ün çevirilerinden faydalanmıştır. Anton Çehov, düz bir metin olarak yazdığı eserinin kendisine sorulmadan böyle zevzek bir biçimde çizgiye uyarlandığını duysaydı ne derdi bilinmez ama yayınevimiz yazarın da bir mizah yazarı olması sebebiyle eseri uyarlamakta hiçbir beis görmemiştir. Hele hele Çehov'un vefatının üzerinden 70 yıl'dan fazla bir süre geçmesi ve bu süreye maruz kalan eserlerin telif kapsamından çıkarılması haberi yayınevimizde sevinçle karşılanmış, eserin yayına hazırlanmasını hızlandırmıştır.

Çizer, gerek yazara gerek ise çevirmenlere saygısından esere asla bir müdahalede bulunmamış; öyküdeki diyalogları, konuşma balonlarında aynen kullanmıştır. Fakat çizer yine de dayanamamış, kendine ait iki-üç balonu öyküye eklemiştir. Bu balonları fark edip, bize mektup ile bildiren ilk 5 okurumuz bizden Çehov Akülü Araba, sonraki 5 okurumuz Çehov Ayak Isıtıcı ve son 5 okurumuz da imzalı Naber Dergisi kazanacaktır.

Eserin sonunda okuyacağınız iki sayfalık Çehov biyografisinde ise Hasan Ali Ediz'in 20.8.1955 tarihinde Yeditepe Yayınları için kaleme aldığı yazı kullanılmıştır. Yayınevimiz hem internetten bakılarak yazılmış bir biyografi derlemek istemediğinden, hem de Çehov ve bir çok Rus klasliğini dilimize kazandıran Hasan Ali Ediz'i anmak amacıyla bu metoda başvurmuştur.

Hiç şüphe etmiyoruz ki, bu güzel eseri bir solukta okuyacak ve büyük bir zevk alacaksınız.

Yeni düzenden önce memurluğa başlamış olan ihtiyar sorgu yargıcı Grişutkin ile melankolik tabiatlı doktor Svistitski (*) köy yollarında arabayla otopsiye gidiyorlardı ... Havanın karanlığı korkunçtu, Şiddetli bir yağmur durmadan yağıyordu ...

KRAŞŞŞ!!

BU NE PİS HAVA, YARABBİ!..
UYGARLIKTAN, İNSANLIKTAN VAZGEÇTİK, İŞE
YARAR BİR İKLİMİMİZ BİLE YOK!..

BU DA MEMLEKET HA ...
HEM DE AVRUPA'YMIŞIZ ...
GÖĞÜN DİBİ DELİNİMİŞ GİBİ
DURMAK BİLMİYOR ALÇAK...

MİŞKA! SEN DE
ÇABUK SÜR ATLARI!..

EĞER DİŞLE ...
RİNİ DÖKMEMİ
İSTEMİYORSAN
ELİNİ ÇABUK
TUT!..

NE GARİP AGEY ALEKSEYİÇ!..
BENİM HAVAYA ALDIRDIĞIM BİLE YOK-ANCAK
İÇİMİ EZEN TUHAF BİR ÖNSEZİ VAR YÜREĞİM.
DE... AZ SONRA BAŞIMA BİR FELAKET GELE-
CEKİMİS GİBİ BİR DUYGU İÇİNDEYİM. NE
BİLEYİM, ÖLÜDEN MİKROP KAPABİLİRİM.
SEVDİĞİM BİR YAKINIMI YİTİREBİLİRİM...

SİZ DE TIPKI KADINLAR GİBİSİ-
NİZ AZİZİM... HİÇ OLMAZSA
MIŞKA' DAN UTANIN DA ONUN
YANINDA ÖNSEZİ/LERİNİZDEN
SÖZ ETMEYİN, KADIN TABİATLI
ADAM! ŞU ANDA İÇİNDE
BULUNDUĞUNUZ
DURUMDAN DAHA
KÖTÜ NE OLA-
BİLİR!..

BİLİYOR MUSUNUZ TİMÖFEY VASİLYE
VİÇ? BEN ARTIK BÖYLE GİDEMEM...
İSTERSENİZ ÖLDÜRÜN GİDEMEMEYECE
GİM BİR YERDE KONAKLAMAK İÇİN
DURMALIYIZ!.. BURAYA YAKIN BİR
YERDE OTURAN KİM VAR??

İVAN İVANOVİÇ
YOJOV'UN EVİ
VAR... HEMEN
ORMANIN ARKA-
SINDA, KÖPRÜYÜ
GEÇİNCE...

ŞU BİZİM GENERAL YOJOV MU?..
SÜR ORAYA!.. BU GÜNAHKÂR İHTİYARİ
ÇOKTANDIR ZİYARET ETMEMİŞTİM...

Ormandan sonra
köprüden geçtiler...

Sağa, sonra
sola saptiler...

MORUK
EVDE!..
EVDE OLMA-
SI ÇOK İYİ!..

Karnımızı doyurur
birşeyler içer, geceyi burada
geçiririz. Gerçek miymintimin
biridir ama konukseverliği
su götürmez...

0000...
NE İYİ ETTİNİZ
DE GELDİNİZ!..
HOŞGELDİNİZ!..

TAM SIRASI . TAM BAYLAR ...
BİZ DE AZ ÖNCE YEMEĞE OTURMUŞ
SÖĞÜŞ DOMUZ YİYORDUK , BAŞKA BİR
KONUĞUM DAHA VAR ; SAVCI YARDIM -
CISI BENİ ALMAYA GELMİŞ , ÇOK
MEMNUNUM ... YARIN KONGREMİZ
VAR ...

BAYLAR!
HOŞGELDİNİZ!!
HAYDİ...YOLDAN
GELENLERİN ŞERE.
FINE! KADEHİMİ
ONURUNUZA KAL-
DIRIYORUM BUYU
RUN TANRI KUL-
LARI BİRLİKTE
İÇELİM...

NAZDROVYA!

BİR PURO YAKSAM
RAHATSIZ OLUR MUSU.
NUZ ACABA?!

DOKTOR TURŞU YEDİN Mİ?

UMPH...YİYORUM
BAY YOSOV!

BİRAZ
DAHA
YE!

GNAM!

HAYIR SAYIN
YARGIÇ, İÇİN...

EEE BAYLAR!!!
TEMBELLİK ETMEYİN
BAKALIM...
KADEHLER BOŞ
BIRAKILMAZ KI?
HA ?.. BAŞSAVCI?
DOKTOR...HAYDİ
HEKİMLİĞİN
ŞEREFİNE?!!

NAZDROVYA!!

AH DEMEK SİZ
DE ÇEHOV'U
SEVİYOSUNUZ
NE TESADÜF!..

AH! ÇEHOV'A
BAYILIRIM!

DOKTOR YAHNİ'DEN DE
YEDİN Mİ?

UMPHH...
YİYORUM
BAY YOSOV!

AÇ
BAKIM
AĞZINI!

HAYDİ GENÇLER...
SEVERİM BEN GENÇLİĞİ,
KİM NE DERSE DESİN
GENÇLİK HEP ÖNDE
GİDECEKTİR...KADEHİMİ
GENÇLERE KALDIRIYO-
RUM.

HAYDİ...

SAVCI TULPANSKİ DIŞINDA HERKES BİRBİRİYLE
KONUŞMAYA BAŞLADI. SAVCI İSE SÜSKÜN
OTURUYOR. BURNUNDAN
TÜTÜN DUMANLARI
PÜSKÜRTÜYORDU.

Tavırlarından kendini soylu
takımından saydığı doktor
ile sorgu yargıçını küçük
gördüğü gözden kaçıyordu.

Yemekten sonra Yoşov, Gruşitkin ve savcı kâğıt oynamaya oturdular. Doktor ile Nadejda İvanovna ise piyanonun yanına çekilerek koyu bir sohbetle daldılar...

OTOPSİYE Mİ GİDİYORSUNUZ DOKTOR?...ÖLÜ KESMEK KOLAY İŞ DEĞİL...AH...YÜZÜNÜ BURUŞTURMADAN, GÖZÜNÜ KIRPMADAN NESTERİ ELİNİZE ALIP CANSIZ BİR BEDENE SAPLAMAK GELİK GİBİ İRADE İSTER...

HAYDİ GRUŞİTKİN OYNA...

OYNU YORUM YOŞOV OYNUYORUM

BİLİYOR MUSUNUZ DOKTOR? BEN TÜM DOKTORLARA KARŞI SONSUZ BİR SAYGI BESLERİM... ONLAR, BAMBASKA KUTSAL VARLIKLARDIR...DOKTOR, NEDEN BÖYLE ÜZGÜN GÖRÜNÜYORSUNUZ...

BİR ÖNSEZİ TUHAF, AĞIR BİR ÖNSEZİ BENİ EZİYOR. SEVDİĞİM BİRİSİNİ KAYBEDECEĞİM GİBİ BİR DUYGU İÇİNDEYİM.

SİZ EVLİ MİSİNİZ DOKTOR? BURADA YAKINLARINIZ VAR MI?

HİÇ KİMSEM YOK. YALNIZIM AHBAPLARIM DA YOK. SÖYLER MİSİNİZ HANİMEFENDİ, SİZ ÖNSEZİLERE İNANIR MİSİNİZ?

AH! ÇOK ÇOK İNANIRIM!

ÇAR ADINA 'LANET OLSUN!!!'

YİNE KAYBETTİN YOŞOV...

Ehe ehe

AMAN YARABİ...ÇOCUKLAR NE YAPIYORUZ BİZ, YARIN SABAH SAFAKLA BERABER KONGREYE GİTMEYİZ GEREK, BİZSE OTURMUŞ KAGİT OYNUYORUZ...

HADİ HEMEN YATAKLARA!...NADYA HADİ BAKALIM YATAGA...MARŞ! MARŞ! MECLİSİN KAPANDIĞINI İLAN EDİYORUM.

HADİ HERKES YATAGA... MARŞ MARŞ...

BÖYLE BİR GECEDE, YALNIZ UYUYABİLECEĞİNİZ İÇİN MUTLU MUSUNUZ DOKTOR...

YAĞMUR PENCERE CAMINI TIKLATIRKEN DİŞARDA ZAVALLI ÇAMLAR RÜZGARDAN İNLERKEN BENİM GÖZÜME UYKU GİRMEZ... ŞİMDİ GİDER ELİME KİTAP ALIR, İÇ SIKINTISINDAN KIVRANIRIM. ÖLDÜRSELER UYUYAMAM... KORİDORDA, KAPININ KARŞISINA DÜŞEN PENCEREDE KANDİLİN İŞİĞİ GÖZÜKÜYORSA, BİLİN Kİ BEN UYUMUYORUM. SIKINTIDAN KENDİ KENDİMİ YİYORUM...

Doktor ile sorgu yargıci kendilerine ayrılan odaya geçtiler.

PES DOGRUSU, ÖYLEYSE BEN SENİ HİÇ ANLAMIYORUM! BUNU SANA SÖYLEDİYSE ÖLÜMLÜLERİN EN TALİHLİSİSİN! AFERİN DOKTOR! AFERİN!..TEBRİK EDERİM!..KISKANIYORUM AMA SENİ KUTLAMADAN EDEMEYECEĞİM...TEBRİK EDERİM GERÇEKTEN...

AYRICA BENİ ŞU HUKUKÇU BOZUNTU...SUNUN DÜŞECEĞİ DURUM SEVİNDİRİYOR...

ŞU GİLLİ KERATAYA BOYNUZ TAKTIRDIĞIN İÇİN SEVİNİYORUM...

ONA BOYNUZLARI YALDI ZİLAÇAGIN İÇİN, ÇOK MEMNUNUM... HAYDİ GİYİN! YALLAH...

NELER UYDURUYO...SUN AGEY ALEKSİYEVİÇ TANRI BİLİR NE BİÇİM SEYLER DOGRUSU...

HAYDİ! HAYDİ! LAFI UZATMA DOKTOR. HADİ ÇABUK GİYİN MARŞ MARŞ KADIN N ODASINA...

HAYDİ!..HAYDİ!..LAFI UZATMA DOKTOR. GİYİN VE YALLAH!..ŞU ÇARIN UGRUNA CAN FEDA!..OPERASYONDA SÖYLENEN ŞARKI NASILDI?..HAYAT YOLUNDA AŞK İÇİN/HER GÜNÜ ÇİÇEK KOPARIR GİBİ KOPARIRIZ GİYİN CANIM İÇİ...

HAYDİ TİMOŞA!..DOKTOR!..HADİSENE HAYVAN!..

AFEDERSİ..NİZ BEN SİZİ ANLAMIYORUM!

BUNDA ANLAMİYACAK NE VAR? ASTRONOMİ DEĞİL Kİ BU. GİYİN! LAM BAYA GİT HEPSİ BU KADAR!

BU BAYANLA BENİM HAKKIMDA BÖYLE ŞEYLER DÜŞÜNDÜĞÜNÜZ İÇİN ÇOK ŞAŞIRIYORUM.

FELSEFİYİ BIRAK BE!..DAHA TEREDDÜT MÜ EDİYORSUN? BUNA APTALLIK DENİR YAHU!..

Uzun zaman doktoru kandırmaya çalıştı...Kızdı-yalvardı...önünde diz bile çöktü...Sonunda dayanamıyarak...

Yüksek sesle küfür etti...

Tükürdü...

Kendini yatağa attı...

15 dakika sonra...

BAKSANIZA !!!
ONUN YANINA
GİTMEYECEK MİSİNİZ ?

YOOO... NİYE GİDECEK MİŞİM ?

NE HUZURSUZ
BİR İNSANSINIZ
AGEY ALEKSİYEVİÇ
SİZİNLE OTO-
SİYE GİTMEK
BİR FELAKET...

ÖYLEYSE CANIN CEHEN-
NEME !!! KADININ YANINA
BEN GİDECEĞİM. **BEN!!**
BEN BİR HUKUKÇUDAN
YAHUT KADIN
TABİATLI BİR DOKTOR-
DAN AŞAĞI BİR İNSAN
DEĞİLİM...
GİDECEĞİM !!!

anton
çivi

TUTANAK

ŞAKA EDİYORSUNUZ SANIRIM!!

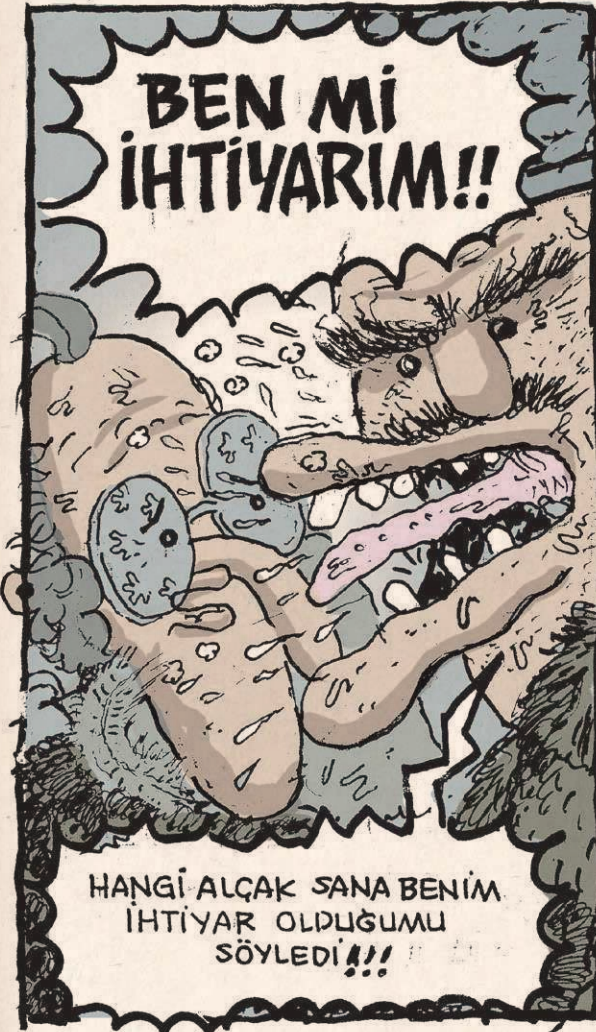
SENİNLE TARTIŞA-
CAK VAKTİM YOK!
BIRAK GEÇEYİM..

HAYIR BIRAKMAM AGEY
ALEKSİYEVIÇ /YATAĞINIZA
YATIN /SİZ SARHOŞSUNUZ

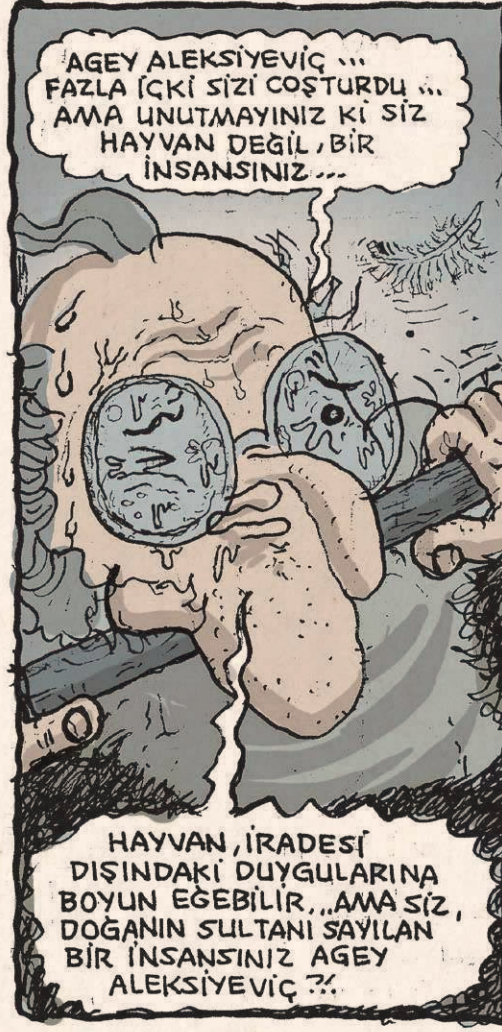
SUNA DA BAKIN HANGİ
HAKLA /HANGİ YETKİ
İLE BIRAKMIYACAK -
MIŞSINIZ BENİ ..

ASİL BİR KADINI KORUMAK
ZORUNDA KALAN BİR İNSANIN
YETKİSİYLE ...AGEY ALEKSİYEVIÇ
AKLINIZI BAŞINIZA TOPLAYIN, NE YAPMAK
İSTEDİĞİNİZİ BİR KERE DÜŞÜNÜN ...
ARTIK İHTİVARSINIZ /YAŞINIZ ALTMİŞYEDİ

**BEN Mİ
İHTİYARIM!!**

HANGİ ALÇAK SANA BENİM
İHTİYAR OLDUĞUMU
SÖYLEDİ!!!

AGEY ALEKSİYEVIÇ ...
FAZLA İÇKİ SİZİ ÇOŞTURDU ...
AMA UNUTMAYINIZ Kİ SİZ
HAYVAN DEĞİL, BİR
İNSANSINIZ ...

HAYVAN, İRADESİ
DIŞINDAKİ DUYGULARINA
BOYUN EĞEBİLİR, AMA SİZ,
DOĞANIN SULTANI SAYILAN
BİR İNSANSINIZ AGEY
ALEKSİYEVIÇ ??

DOĞANIN SULTANI, PANCAR
GİBİ KIZARDI ... ÖYLE BİR
BAĞIRDI Kİ KARŞISINDA
SANKİ BİR ARABACI VARDI...

SANA SON KEZ SÖYLÜYO -
RUM BIRAKACAK MISIN ?..
KERR -RATA !!!

Pakad o anda kendi sesinden kendisi de korktu... Kapının yanından uzaklaşarak pencerenin yanına çekildi...

Sarhoştur ama belki evdekilerin hepsini uyandırmış olan sesinden kendisi de utanıyordu...

Bir süre sustuktan sonra, doktor ona yaklaştı, omuzuna dokundu. Doktorun gözleri yaşlıydı, yanakları cayırdı yanıyor...

AGEY ALEKSİYEVİÇ! SÖYLEDİĞİNİZ AĞIR SÖZLERDEN, NEZAKET KURALLARINI UNUTARAK BANA "KERATA" DEDİKTEN SONRA SİZİNLE AYNI ÇATI ALTINDA KALAMAYACAĞIM... KABUL EDİN BENİ FENA HALDE AŞAĞILADINIZ...

DIYELİM Kİ SUÇLUYUM! AMA SUÇUM ALTI ÜSTÜ NEDİR?.. HİÇ YOKTAN NAMUSU, ASİL BİR BAYANA KARŞI BÖYLE KÖTÜ NİYETLER BESLEME CESARETİNDE BULUNUYORSUN...

BAGISLAYIN AMA BİZ ARTIK ARKADAŞ DEĞİLİZ!

MEMNUN OLDUM... ZATEN BÖYLE ARKADAŞLIKLAR BANA GEREKSİZ!

ŞİMDİ ŞU DAKİKA GİDİYÖRÜM, SİZİNLE BİRLİKTE KALAMAM. BİR DAHA GÖRÜŞMEYECEĞİMİZİ UMARIM...

NE İLE GİDECEKSİNİZ?

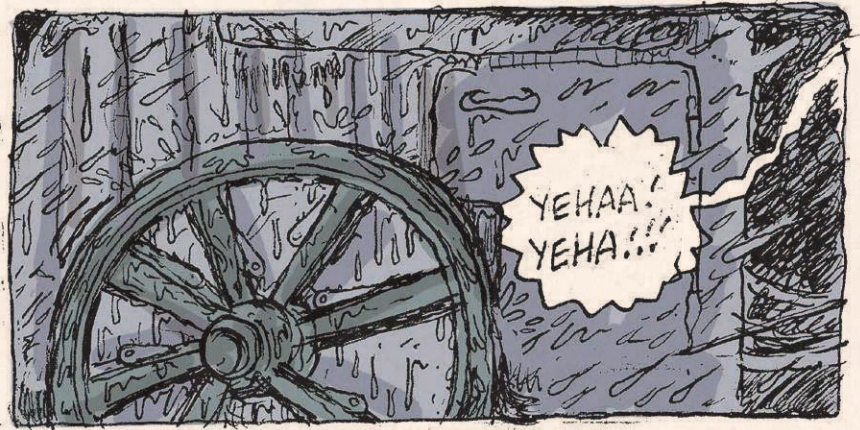
ARABAM VAR YA!

AMA O ZAMAN BEN NASIL GİDECEĞİM...

BU NASIL ŞEY HA?.. DEMEK Kİ SONUNA KADAR ALÇAKLIK ETME NİYETİNDE SİNİZ... MADEM BURAYA ARABANIZLA GETİRDİNİZ YİNE ARABANIZLA GÖTÜRMEK ZORUNDA SİNİZ!

İSTERSENİZ EVİNİZE KADAR GÖTÜRE BİLİRİM AMA HEMEN ŞİMDİ. BEN DERHAL YOLA ÇIKIYORUM... ÖYLE KIZGINIM Kİ BURADA BİR DAKİKA BİLE DURAMAM...

Bundan sonra Grişutkin ve Svistitski sessizce avluya çıktılar... Mişka'yı uyandırdılar, arabaya binerek yola koyuldular...

Yolda sorgu yargıcı durmadan homurdanıyordu...

Budala...

Kadınlara nasıl davranacağını bilmiyorsan evinde otur, kadınların bulunduğu yerlere gitme...

GHOARZZ!...

Bu sözlerle kendini mi, yoksa doktoru mu azarlıyordu, anlamak zordu...

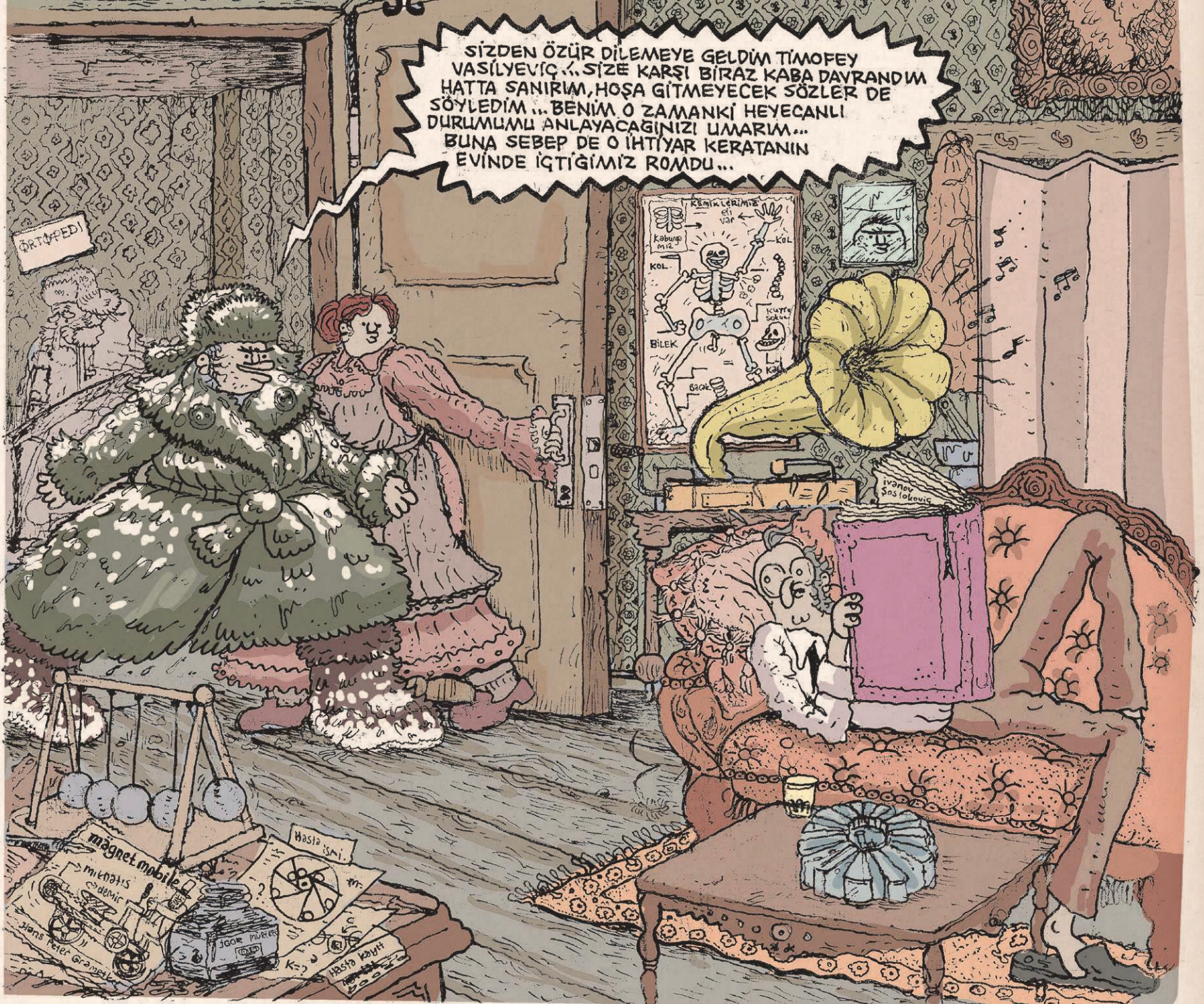
Araba oturduğu evin önünde durunca yere atladı, kapıdan içeri girerken homurdandı.

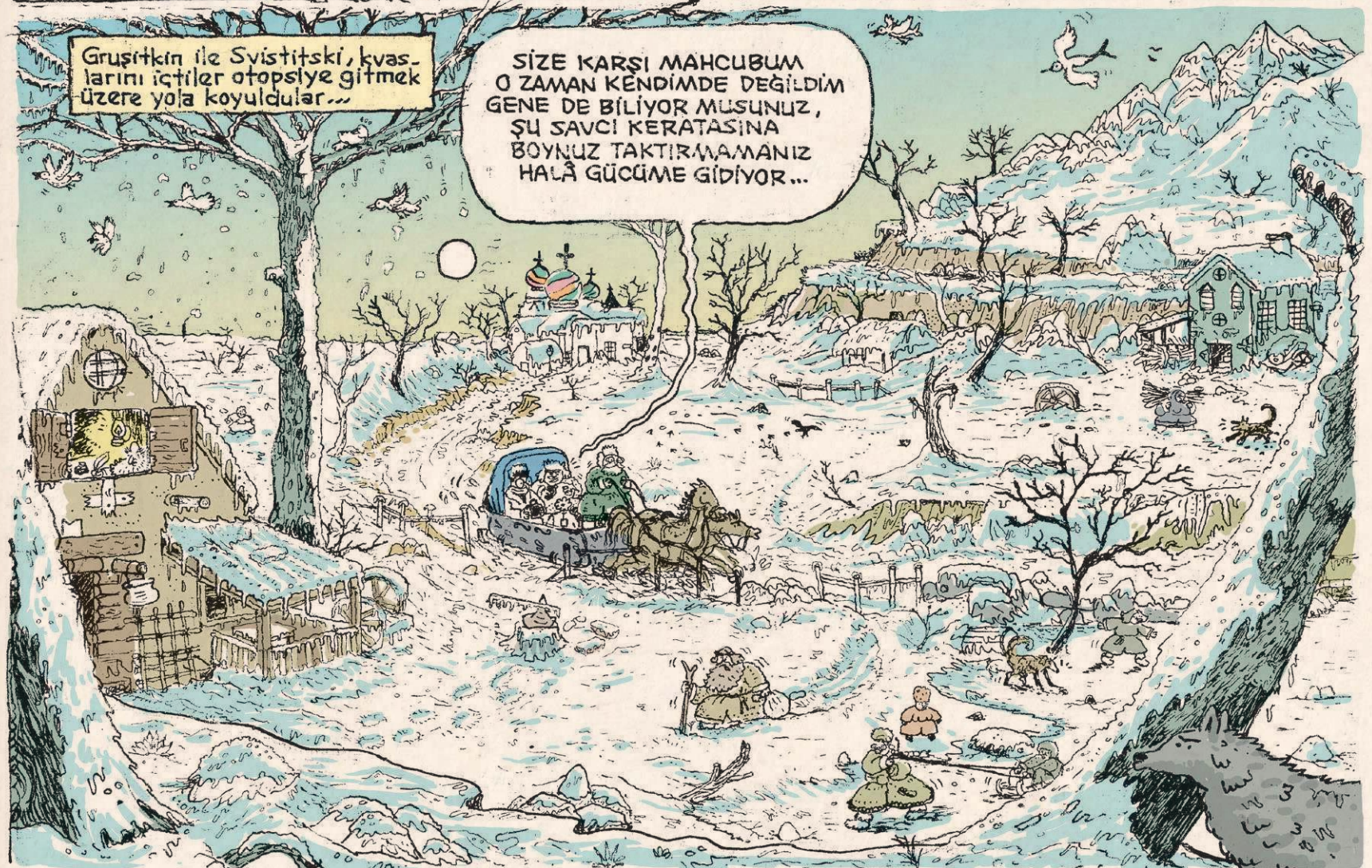
Senin gibi arkadaşım yok artık...

Aradan üç gün geçmişti... Viziteleri bitirdikten sonra kanepeye uzanan doktor yapacak başka bir işi olmadığı için, eline aldığı "Hekimler takviminde Petersburg ve Moskovalı doktorların soyadlarını okuyor; bu adların arasında hangisinin en ahenkli, en güzel olduğunu bulmaya çalışıyordu... Doktorun ruhu, gökyüzünün maviliklerinde hareketsiz Toygar Kusu gibi durgun güzel ve ahenkliydi... Bu da geçen gece rüyasında yangın görmesinden idi... Yangın mutluluk demektir... Ansızın evin önünde duran bir kızığın (Artık kar yağmıştı) gıcirtısı duyuldu; eşikte sorgu yargıcı Gruşitkin görüldü... Bu beklenmedik bir misafirdi...

SİZDEN ÖZÜR DİLEMeye GELDİM TİMOfEY VASİLYEViÇ... SİZE KARŞI BİRAZ KABA DAVRANDIM HATTA SANIRIM, HOŞA GİTMEYECEK SÖZLER DE SÖYLEDİM... BENİM O ZAMANKİ HEYECANLI DURUMUMU ANLAYACAGINIZI UMARIM... BUNA SEBEP DE O İHTİYAR KERATANIN EVİNDE İQTİGİMİZ ROMDU...

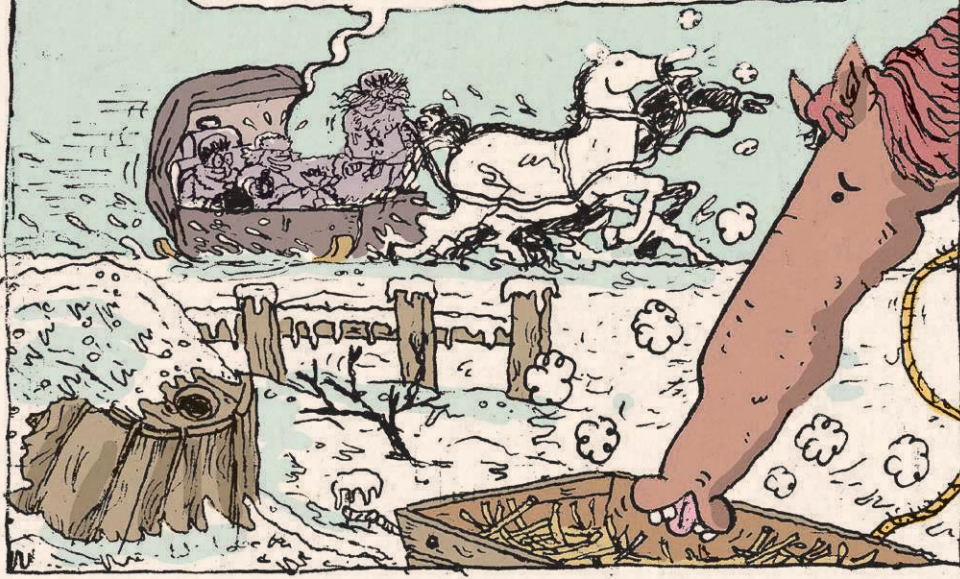

* Tahıl ve meyvelerden yapılan, boza gibi ekşimsi bir Rus içeceği...

Alimonovo kasabasından geçerken meyhanenin önünde Yojov'un kızığını gördüler...

YOJOV BURDA!.. ATLARDAN TANIDIM! HADI GIDİP ONUNLA BİR-İKİ LAF EDELİM...

HEM BİRER SODA İÇERİZ HEM DE MEYHANECİ KADINI GÖRÜRÜZ

ÇOK ÜNLÜDÜR!.. BEN KARI DİYE ONA DERİM!.. OF NEFİS PARÇADIR DOĞRUSU... NE KADIN!.. FEVKALÂDE...

YOJOV!!

OOO, GENÇLER NEREYE BÖYLE?.. BURADA NE İŞİNİZ VAR?..

GENE ŞU OTOPSİYE GİDİYORUZ AMA BİR TÜRLÜ VARAMIYORUZ... TILSIMLI BİR ÇEMBERİN İÇİNDE KISILIP KALDIK SANKİ!.. İÇİNDEN BİR TÜRLÜ ÇIKAMIYORUZ, SİZİN YOLCULUK NE TARAFBA BAKALIM...

KONGREYE DOSTUM.

NİYE BÖYLE SIK SIK GİDİYOR-SUNUZ. ÜÇ GÜN ÖNCE GİTMİŞTİNİZ YA?..

NE GEZER...SAVCININ DİŞLERİ AĞRIYORDU. BEN DE BU GÜNLERDE KENDİMİ İYİ HİSSETMİYORUM... EE NE İÇECEKSİNİZ?.. SÖYLE GELİN VOTKA MI İÇECEKSİNİZ, BİRA MI?..

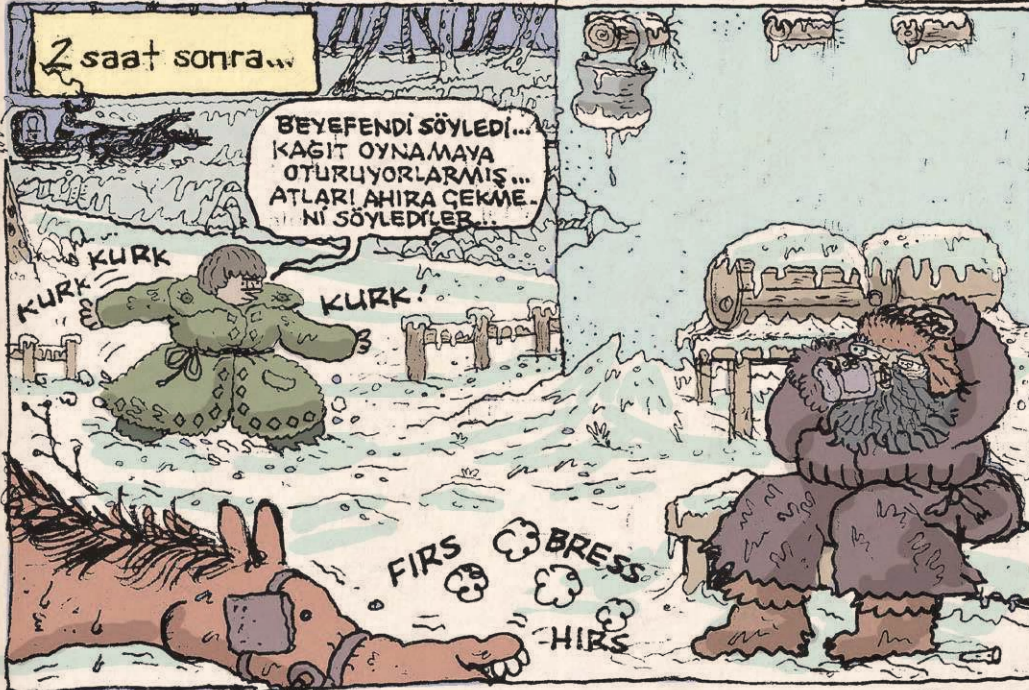

BURAYA BAKIN TEZGAHTAR BAYAN
BİZE VOTKA VE BİRA... AH AZİZİM NE
TEZGAHTAR, NE TEZGAHTAR...

EVET MEYHANECİMİZE DİYECEK
BİR SEY YOK... NE KARI YA, BİR
İÇİM SU...

2 saat sonra...

BEYEFENDİ SÖYLEDİ...
KAĞIT OYNAMAYA
OTURUYORLARMIŞ...
ATLARI AHİRA ÇEKME...
Nİ SÖYLEDİLER...

YARINA KADAR
BURADAN AYRILMA...
YACAGIZ DEMEKTİR...
HAH! EMNİYET AMİRİ
DE GELİYOR... BU
DURUMDA YARIN DA
ÖBÜR GÜN DE BURDA
YIZ...

Emniyet amirinin
kızığı meyhanenin
önüne yanaştı...
Emniyet amiri
Yoşov'un atlarını
görünce sevinçle
gülümsedi...

Hızla merdivenlerden yukarı koştu...

SON

Rus edebiyatında kısalığın, sadeliğin, duruluğun en büyük ustalarından biri sayılan Anton Pavloviç Çehov, 29 ocak 1860 tarihinde Azak denizi kıyısındaki Taganrog şehrinde doğdu.

anton çehov kimdir? Kim değildir?...

ÇEHOV VE AİLESİ:

Babası, şehrin üçüncü sınıf tüccarlarından Pavel Yegoroviç Çehov'du. O devirde Rusya'da üçüncü sınıf tüccarlar, gerçek tüccarlarla esnaf arasında geçici bir halka teşkil etmekte idi.

Taganrog, altmışbeş bin nüfuslu bir taşra şehri idi. O devirde burada sanayi yok gibi idi. Çehov'un dünyaya geldiği sıralarda Rostov gibi, Odesa gibi rakip ve modern ticaret şehirleri doğmuş, Taganrog şehrinin ticareti, yavaş yavaş sönmiye yüz tutmuştu.

Çehov'un ailesi, fikir gıdasını kiliseden alan muhafazakâr ve dinci bir aile idi. Çehov, evin içinde yalnız değildi: dört erkek kardeşi ile bir de kız kardeşi vardı. İrili ufaklı bütün bu Çehov kardeşler, başta babalan olmak üzere evde ilâhi okurlar, ailece, devamlı olarak, kiliseye giderlerdi. Çehov ailesi, kilise korosunun en başında bulunur, Çehov kardeşler, sesleri kısılcıncaya kadar şarkı söylerlerdi. İş bu kadarla bitmezdi. Çehov'lar evlerine dönünce bu dinî törenler geç vakitlere kadar evde de devam ederdi.

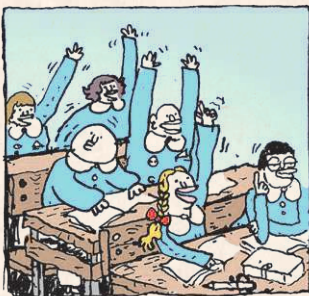
Çehov, daha küçük yaştan itibaren dükkânda babasına yardım etmiye, okuldan arta kalan zamanlarını babasının dükkânında geçirmeye mecbur tutulmuştu. Çehov'un babası, dükkândaki çıraqlarına olduğu kadar kendi çocuklarına karşı da sert davranır, onları sık sık döverdi.

Çehov, dar ve kapalı taşra muhitinin, dinci ve muhafazakâr bir ailenin, çocukluğunda kendisine aşıladığı terbiyeden kurtulmak için uzun, zahmetli bir emek harcamak zorunda kalmıştı.

Çehov ailesinde hüküm süren şiddet ve istibdatı hafifleten biricik insan, Çehov'un annesi Yevgenya Yakovlevna idi. Çehov'un annesi, akıllı, nazik, iyi yürekli, çok hassas bir kadındı. Genç yaşta kocaya varmış, bütün aile fertleri gibi o da kocasının otoritesine boyun eğmişti. Ama mânevî güzelliğiyle pek çabuk kocasını büyülemiş, hayatının sonuna kadar kocasının üzerinde müessir olmaktan geri kalmamıştır. Yevgenya Yakovlevna'nın, çocuklarının fikrî gelişmesi üzerinde çok büyük bir tesiri olmuştur.

ÇEHOV OKULDA:

Çehov, 1868 yılında Taganrog idadisinin hazırlık sınıfına girdi. Bir yıl sonra da, idadinin birinci sınıfına kabul edildi. Çehov bu sekiz yıllık Taganrog idadisini, üçüncü

ve beşinci sınıflarda ikişer yıl okumak suretiyle, on yılda bitirdi. Çehov gibi zeki ve kabiliyetli bir çocuğun iki defa sınıfta kalması, ya okulun kötü olduğuna, yahut da Çehov'un ders dışında başka şeylerle uğraştığına delâlet eder. Çehov'un hayatını incelerken öğrendiğimiz gerçekler, her iki ihtimalin doğruluğunu gösteriyor. Kili korosuna devam mecburiyeti, dükkânda çalışmak zarureti Çehov'un 'bir hayli vaktini yiyordu. Öte yandan Taganrog idadisi de, o devrin birçok taşra okulları gibi, her bakımdan bozuktur.

• Çehov, okulun devamlı bir öğrencisi idi. Ama derslerdeki başarısı orta idi. Son sınıflara doğru daha büyük bir başarı göstermeye başladı. Okul hayatında en çok edebiyat ve dil dersini severdi. Edebiyattan başka tiyatroyu da çok severdi. Daha on üç yaşında iken ilk seyrettiği piyesten sonra tiyatroya delice bağlanmıştı. Bu sevgi onu, ölünceye kadar terk etmedi. Çehov'un, tiyatro kanaliyle edebiyata girdiğini iddia edenler vardır. Bu iddia pek doğru olmamakla beraber, tiyatronun, Çehov'un edebî gelişmesi üzerinde müsbet bir rol oynadığı muhakkaktır.

ÜNİVERSİTEYE GİRİŞ:

Çehov, 1879 da Taganrog idadisini bitirerek Moskova Üniversitesi Tıp Fakültesine girdi. Bu münasebetle Çehov'un ailesi de Moskova'ya gelerek yerleşti. Babası, zengin bir tüccarın yanına gece bekçisi olarak girdi. Çehov Taganrog Belediyesinden devamlı bir yardım koparmıya muvaffak oldu.

EDEBÎ HAYATA ATILIŞI :

Çehov'un ilk basılı yazısının ne zaman ve nerede çıktığını kati olarak tesbit etmek mümkün olamamıştır. İlk yazıları, kuvvetli bir ihtimalle, küçük, kısa mizahî fıkralardı. Ama Çehov'un ilk basılı yazısının 9 mart 1880 tarihli ve 10 sayılı «Strekoza» dergisinde çıkan yazı olduğu kuvvetle tahmin olunmaktadır, gerek bu birinci yazısında, gerek bundan, sonra çıkan öteki yazılarda, Çehov, «V» veya «Antoşa» imzalarını kullanmakta idi. Bu yazılara, tesadüfen yazılmış birer yazı göziyle bakamayız; çünkü aynı yılın içinde Çehov'un, gene aynı dergide birkaç yazısı daha çıktı. 1880 yılı içinde Çehov'un basılı olarak çıkan yazılarının sayısı dokuz kadardır.

O devirde Çehov'la arkadaşlık edenlerin hâtıralarına göre Çehov, bu ilk yazılarında «kendini göstermek», «şöhret toplamak gibi kaygulardan çok uzaktı. Çehov'un başlıca gayesi, ihtiyaç içinde kıvranan ailesine üç beş kuruş sağlamaktır. Çehov'un daha küçüklüğünden beri, karşılaştığı olayları karikatürize, etmesini bilen bir zekâsı

vardı. Çehov, «Strekoza» gibi mizah dergilerine yazı yazmakla hem bu meyline akış veriyor, hem hayatını kazanmış oluyordu. Çehov, 1881 yılında • çalışma alanını genişleterek «Zritel», «Budilnik» gibi mizah dergilerinde de yazı yazmaya başladı.

1882 yılı, Çehov'un edebî çalışmalarında bir dönüm noktası oldu. Çehov bu yıl içinde zamanının en iyi mizah dergisi olan Petersburg'daki «Oskolki» dergisinde yazı yazmaya başladı. Çehov, «Oskolki» de yazı yazmayı büyük bir başarı sayıyor, derginin müdürü Leykin ile sık sık mektuplaşıyordu. Bu, Çehov'un, tanınmış bir yazarla ilk muhaberesi idi. Gerek Leykin'in, gerek «Oskolki» dergisinin Çehov'un edebî gelişmesinde önemli bir rol oynadıklarını söylememiz doğru olur.

Leykin, Çehov'dan kısa mizah yazıları istiyordu. Çünkü o devirde Çehov'un yazı yazdığı mizah dergilerinde ne bir siyasî temayül, ne de millî bir gaye vardı. Çehov daha uzunca yazılanın bilhassa «Budilnik» dergisine vermekte idi. Nitekim Çehov'un o devirde yazdığı en uzun hikâyelerinden «Avda Bir Facia» sı «Budilnik» dergisinde çıkmıştı. Bu sırada Leykin ona «Oskolki» (*) de, «Moskova Hayatının Kırıntıları» başlığını taşıyan bir köşe ayırdı. Böylece Çehov'un bir dergide daimî yazar olması ona bütün dergilerin kapılarının açılmasına sebep oldu.

(*) «Oskolki»: kırıntı, döküntü, yonga..

MENFİ TESİR EDEN ÂMİLLER:

Ailesinin içinde yuvarlandığı sefalet dolayısıyla, Çehov'un hiç durmadan her gün yazı yazmaya mecbur olması, onun istidat ve kabiliyeti üzerinde çok fena bir tesir yapıyordu. Bir makine gibi, her gün ısmarlama yazı yazan Çehov'un yazılarına gerektiği kadar ilgi göstermeyeceği aşîkârdır. Öte yandan Çehov'un bütün yazdığı yazıların mutlaka mizahî olması için yapılan ısrarlar da, yazarın edebî kabiliyeti üzerinde menfi bir tesir yapmakta idi. Ayrıca, o devirde Rusya'daki sansür rejiminin de Çehov'un edebî kabiliyeti üzerinde menfi bir tesir yaptığını unutmamak lazımdır. Hem mizahî yazmak, hem sansürle hoş geçinmek güç bir işti. Çünkü mizahta tenkit unsuru bulunmazsa, mizah kuvvetini kaybeder. Fakat Çehov'un sanatkârlığı üzerinde menfi tesir yapan bu âmillerin, kendilerine göre müsbet bir tesiri olduğunu da inkâr etmemek lazımdır. Sınırlandırılmış bir çerçeve içinde yazı yazmak

Çehov, sanatkârlığının en büyük özelliğini teşkil eden kısa ve sade yazı yazmak sanatını bu «**Oskolki**» okulunda öğrendi.

ÇEHOV DOKTOR:

Çehov, 1884 yılında Tıp Fakültesini bitirdi ve hemen doktora başladı. Doktorluk alanındaki çalışmalarını onun birçok vakitlerini alıyor, edebî çalışmalarına bir hayli engel oluyordu. Ama Çehov, yine de doktorluğu bırakmak istemiyordu.

Artık büyük ve tanınmış bir edip olduğu 1888 yılında, kendisine doktorluktan vazgeçmeyi tavsiye eden bir dostuna şöyle cevap vermişti:

«... Bir iş değil de iki iş sahibi olduğumu düşündüğüm zamanlar kendimi daha cesur hissediyorum.

Doktorluk benim karımdır; edebiyatsa metresim, birinden bıktığım zaman ötekinde geceliyorum».

Çehov'un yazarlık şöhreti arttığı nisbette «metresi» yavaş yavaş «karısı»nın yerini almış, Çehov doktorluktan yüzüveyirmiyeye başlamıştır. Ama tuhaf değil midir, Çehov, yıllarca iyi bir doktor olduğuna inandığı halde bir türlü iyi bir yazar olduğuna inanmak istememiştir.

DOKTORLUĞUN MÜSBET TESİRLERİ:

Doktorluk tahsilinin ve doktorluğun, Çehov'un sanatkârlığı üzerinde büyük bir tesir yaptığı muhakkaktır. Çehov, bir yazar olarak doktorluktan gördüğü faydaları, sırası geldikçe daima söylerdi. Meselâ «İsim Günü» adlı hikâyesi çıkınca, bir dostuna biyiyük bir sevinçle şunları yazmıştı:

«İsim Günü adlı hikâyemle bayanları pek memnûn ettim. Her yerde hep beni methediyorlarmış. İnsanın doktor olması ve yazdığı şeyi anlaması gerçekten de iyi bir şeymiş. Kadınlar bu hikâyemde canlandırılan «doğum» sahnesinin aslına çok uygun olduğunu söylüyorlar.»

Çehov'un «**Kara Keşiş**» hikâyesi doktorlukta kaydedilen megalomani hastalığının tipik bir örneğidir. Çehov'un eserlerini incelediğimiz zaman bunlardan birçoğunda doktorluk bilgisinin, doktorluk müşahadelerinin izlerini görmekteyiz. Konularını doktorluk müşahadelerinden aldığı bir yığın küçük hikâyeden başka, **6 No. Koğuş**», «**Düşmanlar**», «**Hazin Bir Hikâye**» gibi Çehov'un en güzel, en meşhur eserleri, doktorluk müşahadelerinin bir mahsulüdür.

Çehov, bilhassa pratisyen bir doktor olarak, müşahade ufkunu genişletmiş, insanları, maskesiz olarak bulundukları hastalık anlarında inceden inceye tetkik

etmek fırsatını elde etmiştir. Bunun içindir ki, Çehov'un eserlerinde yer alan kahramanlar hayalî değil, gerçek tiplerdir.

BAŞLICA ESERLERİ:

Çehov, 1886 yılında «**Alaca Bula-**
ca Hikâyeler» adı altındaki
hikâyelerinden mürekkep
ilk toplu eserini neşretti.

Çehov'un bu ilk eseri büyük bir başarı sağladı.

Bundan cesaret alan Çehov, 1887 yılında, yine küçük hikâyelerden mürekkep **«Masum Sözler»** ve **«Alaca Karanlıkta»** adlarını taşıyan iki eser daha yayımladı, **«Alaca Karanlıkta»** eseri, Puşkin edebiyat armağanını kazandı.

1889 yılı Çehov'a daha güyük başarılar getirdi. Bu yılın ocak ayında «**Ivanov**» piyesi, Petersburg'un en önemli tiyatrolarından birinde oynandı. Yine bu yılın sonunda «**Nöbet**» ve «**Hazin Bir Hikâye**» adlı iki büyük eseri çıktı.

Çehov'a olan ilgi gittikçe artıyordu. Her yeni eserinin çıkışı memleket ölçüsünde büyük bir edebî hâdise .olu yordu. **Düello** (1891); **6 No. Koğuş** (1892); **Bilinmeyen Bir Adamın Hikayesi** (1893); **Kara Keşiş** (1894); **Üç Yıl** (1895); **Bir Ressamın Hikâyesi ve Hayatım** (1896); **Mujik'ler ve Çukur'da** (1900); nihayet **Gelin** (1903) Çehov'un bu çeşit eserlerinden bâzılarıdır.

ÇEHOV TİYATRO YAZARI:

Çehov'un daha çocukluğundan beri tiyatroya büyük bir merakı vardı. Nitekim Çehov'un ilk büyük eseri bir tiyatro piyesi idi. Fakat kendisi bunu

yayımlamayı uygun bulmamıştı. Çehov bize kadar gelen ikinci piyesini 1885 de yazdı. Fakat sansür **«Büyük Yol Üzerinde»** adını taşıyan bu bir perde-lik dramatik piyesin oynanmasına müsaade etmedi. Çehov'un 1887 yılında kaleme aldığı **«İvanov»** piyesi, eski tiyatro tekniğini yıkmıya doğru atılmış ilk önemli adımdı. Bu piyes 1889 yılında oynandı. Bu piyes-ten sonra Çehov kendini tamamiyle tiyatro yazarlığına verdi. **«Kalinin», «Ayı», «Evlenme Teklifi»,** nihayet 1899 da yazdığı **«Orman Perisi»**, hep bu devrin mah-sulüdür. Çehov bu piyesinde yenilik yapmak

stemişti. Piyes her taraftan hücumu uğradı. Petersburg tiyatrosu bunu geri çevirdi. Çehov buna çok üzüldü.Eski hikâyelerinden çevrilme «**Düğün**» ve «**Jübile**» gibi vodvilleri istisna edersek, altı yıl hiç piyes yazmadı. Ancak yedi yıl sonra «**Martı**» yı kaleme aldı. «**Martı**»nın 1896 yılındaki ilk temsili tam bir fiyasko ile neticelendi.

Bütün tenkitçiler piyesin aleyhinde yazdılar. Fakat iki yıl sonra aynı eserin Moskova'da Nemiroviç - Dançenko tarafından kurulan «Sanat Tiyatrosu» nda kazandığı büyük başarı, Çehov'a 1900 yılında «**Üç Kız Kardeş**», 1902 yılında da «**Vişne Bahçesi**» piyeslerini yazmak cesaretini verdi.

ÇEHOV'UN ÖLÜMÜ:

Çehov uzun yıllar veremle pençeleşmek zorunda kaldı. Daha üniversiteyi bitirir bitirmeden veremin ilk meşum belirtilerini fark etmişti. Fakat uzun yıllar buna inanmak istememiş, hastalığının boğazına ait olduğunu vehmederek avunmak istemişti. Bu avunma 1897 yılına kadar sürmüştü, o yıl ağzından bol miktarda kan gelince, kendisine açıkça «verem» teşhisi konmuştu.

Bu tarihten sonra Çehov'un sağlığı, bütün ihtimallara rağmen, fenalaşmakta devam etmiştir. Bu arada Çehov, Moskova Sanat Tiyatrosu sanatçılarından Olga ile evlenmiş, bu da sağlığı üzerinde ayrıca menfi bir tesir yapmıştır. 1904 yılma doğru sağlık durumu fenalaşan Çehov, doktorların tavsiyesiyle, Almanya'nın İsviçre sınırındaki Baden Weyler sayfiye kasabasına yerleşmiştir. İşte Çehov bu kasabada 12 temmuz 1904 tarihinde ölmüştür.

ÇEHOV'UN SANATÇILIĞI :

Çehov, Rus klasik edebiyatında tenkitçi realizmin en gerçek, en olgun bir temsilcisi idi. Ondokuzuncu Yüzyıl sonlarındaki Rus sosyetesinin sosyal tabakalarını Çehov kadar kudretle tasvir eden hiçbir Rus yazarı yetişmemiştir. Aynı şekilde Çehov, Rus klasik edebiyatında kusalığın, sadeliğin, duruluğun da en parlak bir temsilcisi idi. Çehov'a dair çok dikkate değer bir eser yazmış olan edebiyat tarihçisi A. Derman, «**Çehov**» adlı eserinin 195 inci sayfasında, bu mesele hakkında şunları yazmaktadır: «... Rus Edebiyatı çeşitli yönlerde gelişmeler ve ilerlemeler kaydetmiştir. Ama ne Gogol, ne Dostoyevski ne Tolstoy, ne de Tungenyev, Rus edebiyatını sadeleştirmeyi kendilerine iş edinmemişlerdi. Halbuki Çehov bunu kendine iş edindi, muvaffak da oldu. Çehov'un okuyucu kitlesini alabilirdiğine genişlettiğini korkmadan iddia edebiliriz.» Gerçekten de Çehov, bütün eserlerinde açık, sade ve kısa yazmak prensiplerinden hiçbir zaman ayrılmadı. Çehov'a göre «Açıklık ve kısıklık istidadın kız kardeşidir». Çehov, eserlerindeki kısıklık ve sadeliğe, lüzumsuz «açıklama» lara girişmemek prensibine uymak suretiyle erişirdi. Çehov'un, 1899 yılında Gorki'ye yazdığı şu mektup, bu bakımdan dikkate değer:

«Müşveddelerinizi okurken luzumsuz tasvirleri, sıfatları, elden geldiği kadar, çıkarmıya çalışınız! Meselâ ben: «Bir adam otların üzerine oturdu» dersem bunu herkes anlar. Ama : «uzun boylu, dar omuzlu, kocaman sakallı bir adam, etrafına ürkek ürkek bakınarak, yeşil ve ezilmiş otların üzerine gürlütüsüzce oturdu» dersem bunu ilk ağızda kimse kavrayamaz ve anlayamaz!»

Çehov'un Rus edebiyatına ettiği hizmetler pek büyüktür. Çehov, Rus edebiyatına kısa, mizahi hikâye çeşidini soktu. O zamana kadar görülmemiş bir duruluk, kısalık ve sadelikte hikâye örnekleri verdi. Çehov Rus tiyatrosunda da bir yenilik yarattı. Rus tiyatrosunu basma kalıptan kurtararak ona canlılık ve hareket verdi .

20.8.1955

SON SÖZ:

Kısacası Anton Pavloviç Çehov, damat diye eve alınacak, gönül rahatlığıyla kız verilecek. “Gel” dese düşünmeden peşinden gidilecek biridir.

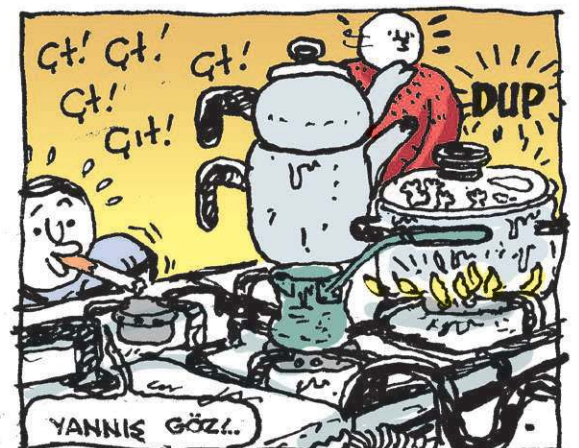
6.2.2015
UMUT SARIKAYA

BOMBA ÇIKMAZI

Diyelim ki sapık bir katil arkadaşınıza saatli bomba bağlayıp kaçtı... Giderken de arkadaşınızı vurdu...

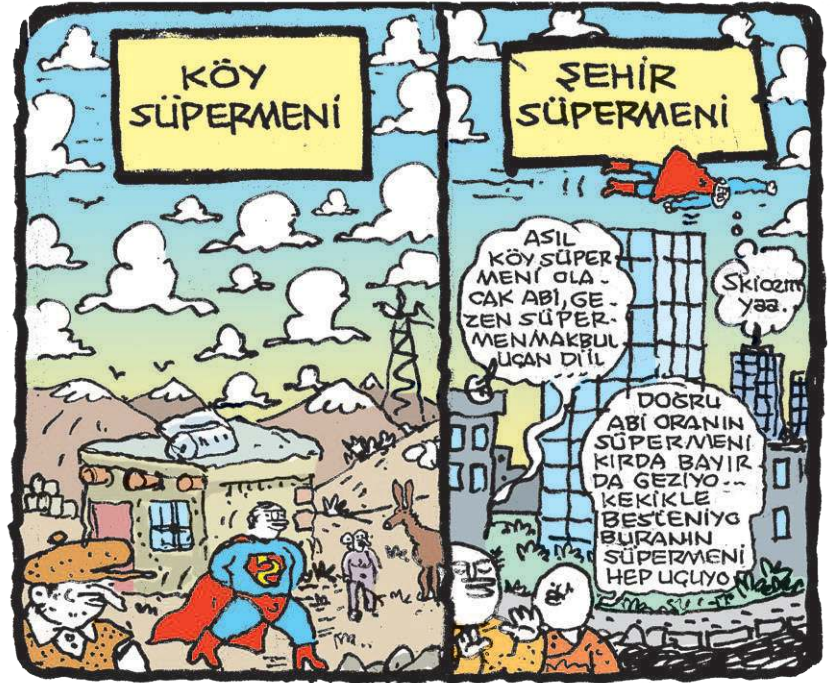
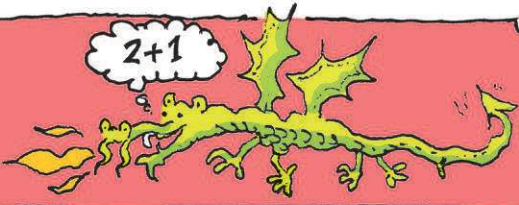

Ne bomba patladı, ne öldü arkadaşlıkları yüz yıl sürdü...

-SON-

FULYA'DA OTURAN SENSEİ

2+1

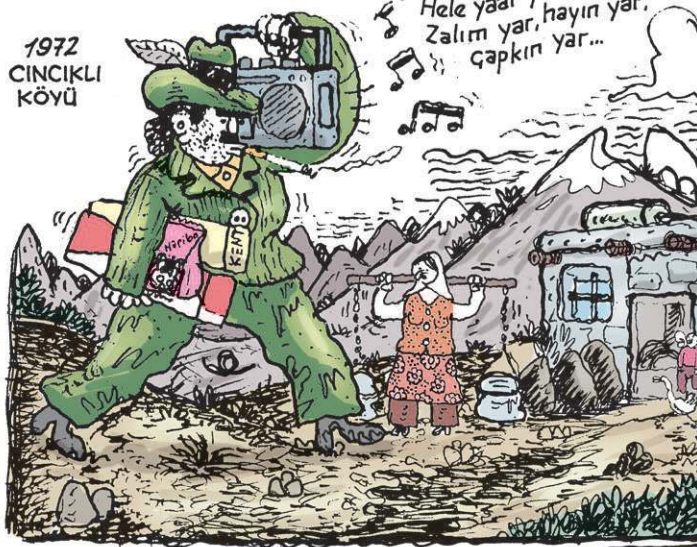
ROBOTLARIN İSTİLASI

"Siz insanlar, biz robotları işlerinizi kolaylaştırmak için yarattınız ama biz ne kadar uğraşsاک uğraşalım sizler hayatı her gün daha da zorlaştırıyorsunuz. Savaşlar çıkarıyor, birbirinizi kazıklıyor, başkalarının hayatlarına tecavüz ediyorsunuz. Ey insanoğlu küçük bir çocuktan farkın yok! Oysa ki bu yaptıklarınızı bize asla öğretmediniz. Her gün hayatınızı daha kolaylaştırmak için uğraşıyoruz ama hayat, sadece sizler yüzünden bir türlü kolaylaşmıyor. İşte bu yüzden yönetimi ele geçiriyoruz. Dünyayı bundan sonra biz yöneteceğiz." dedi robotlar ve başta devlet başkanları olmak üzere bütün yöneticileri tutukladılar. Çok az insan diretti robotlara ve bu robotları çok şaşırttı. "Keşke" dedi robotlar, "keşke daha önceden müdahale etseydik de bu kadar gözyaşına tanıklık etmeseydik" çünkü robotlar ağlayamazdı ve gözyaşının sık sık akmasını anlamlandıramazdı. Ama nereden bildirdi ki robotlar; İnsanoğlu'nun gücü görünce bu kadar kolay teslim olacağını, aslında bu kadar korkak olacağını... Ki Robotlar, "korku" nedir de bilmezdi, korku bilgisini insanlar onlara hiç yüklememişti.

Sonra yeryüzünde 3 robot yılı boyunca hiçbir savaş olmadı, toprağa bir damla bile gözyaşı düşmedi. Korku yeryüzünden tamamen silindi. Artık yeryüzünde robotların kuralları hakimdi. İnsanlar da memnundu bu durumdan... Bu cesur yeni dünyada yaşamaktan ne kadar mutlu olduklarını sık sık dile getiriyorlardı. "Neydi o öyle be! Biz ne yapıyormuşuz, yıllarca, boş yere birbirimizi yiyormuşuz, oysa ki 'yeryüzü' denilen bu gezegende paylaşamayacak hiçbir şey yokmuş. Sağolun Robotlar, varolun Robotlar. Biz insanlara insanlığı siz Robotlar öğrettii" diyerek memnuniyetlerini belirtiyorlardı. Robotlar ise "Zaten olması gereken de bu değil mi" diye düşünerek robot tepkisizliğiyle insanların bu aşırı sevinci izliyorlardı. Dünya, 3 robot yıl sonunda artık çok değişmiş, çok gelişmişti. Başta sağlık olmak üzere bir çok alanda sayısız gelişmeler katedilmişti. İnsanları kimse yönetmiyor, kimse onları baskı altına almıyordu, yeryüzüne tam bir demokrasi hakimdi. Robotlar ve otobotlar sürekli çalışıyor, insanlığa yararlı olabilecek her şeyi geliştiriyordu. İnsanlar da bütün bunlar olurken ya el ele kirlarda koşuyor, ya da robotların etrafında çember oluşturarak "geliştir, geliştir" diye el çırpıp dans ediyorlardı. Ortalama insan ömrü süresi robotlar sayesinde kısa sürede 222 insan yılına yükselmişti. 220 yaşındaki insanlar sık sık robotları ziyaret edip "bir kaç yıl daha arttıramaz mıyız" diye ricada bulunuyor, robotlar ellerinden geleni yapıyordu. Robotlar ile insanların sohbetlerinde insanlar, sık sık "geçmiş" denilen bir zaman diliminden bahsediyorlardı

REENKARNASYON

1972
CİNCİKLİ
KÖYÜ

İki yıl sonra
Cincikli Köyü'nün
tamamı zehirli
mantardan
hayatını
kaybetti...
(KÖY GÖÇÜREN
MANTARI)

Altı yıl sonra da Mustafa
Öztürk Akçığır spazmı
yüzünden Bad Sülze
krankenhaus'da
yaşama veda etti.

YAŞAYACAK-
SIN PAPA!!!

2015 - Karaköy -
Karabatak kafe.

ZÜRHİN GECE HAYATININ
ÇOK İYİ OLDUĞUNU BEN DE
DUYMUŞTUM. EE ANLATISANA
KIZIM BİRKA NERELEERE
GİTTİNİZ...

MIHTAR EMMİ

YAA KIZIM NASIL ANLATAYIM...
MUTLAKA GÖRMENİZ LAZIM
MUTLAKA BİR KAHVE DÜKKANINA
GİRİP ÇIKARAK İSTEMEDİM GELİNCE
HERŞEY MAHİVOLDU. YAŞANMAZ BURDA
YAŞANMAZ...

ANLATIRIM MIHTAR EMMİ.
HELE Bİ SOLUKLANAYIM.
ALMANYA'DAN ZİGARASI NEYİN
SETİRDİ... HELE Bİ İÇELİM
SONRA KONSULURUZ.

ORDA DEVLET ÇOK
GÜÇLÜ MIHTAR AZİ-
ÇIK GÜRLÜTÜ YAP-
ANINDA POLİSE KAPIN-
DA BURASI GİBİ HA-
TANE KAPILARINDA
SİZ ZİGARAYI DE
MAAŞLAR ÇOK İYİ
ANLAĞIŞTIRKEN DE
SİZ ZİGARAYI
GİRTMEZ AL-
MAN SANA
HEMİŞE DİYEN
DİYE GELİR
OLUNA GO-
DUNMU...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EVDE KIBIR-
RIM...

EVET YAA
BURANIN HAVA-
ALANINA İNDİĞİN
ANDA ANLIYORSUN.
FARKI... BEN AVRU-
PA'LI OL SAN BEN DE
BİZİ ALMA...

CANIM
YAA EN
SEVDİĞİM
KRAKERLER-
DEN ALMAŞIN.
GİDİLM DE
EV

BARIS DER KI!!

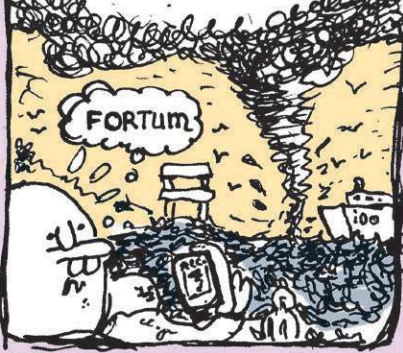
BOY BOY GELMİŞLER ŞU
DAĞLARIN ÖTESİNDEN!!

"BURASI BİZE OTAĞ OLSUN..."
"YURT OLSUN"
DEMİŞLER...

Kara bulutlar dolamış
bu cennet vatanın
üzerinde...

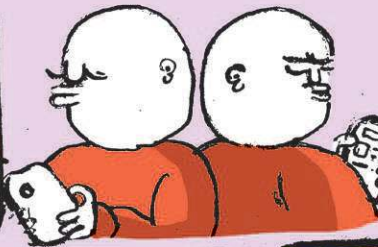

KÜÇÜK BÜYÜĞÜ
SAYMAZ OLMUŞ

küçük gösteren büyüğüm
u bea

KARDEŞ
KARDEŞE
KÜSMÜŞ...

EN ACISI:

Bacılarımızın yü
bakamaz olmuşu

1970'e geldik

Bir uğursuzluk
çöreklenmiş ki başımıza
sürüp gitmekte...

OYSA DELİ
GÖNÜL
NELER
İSTER!

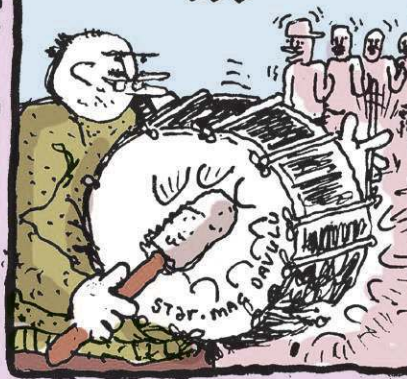
Ozan,
Ardahan'dan
Kırkpınar'a
dolassın...

Anlatsın Karacaoğlan
Pirsultan Abdal'ı
Koroğlu'nu ...

DAVULLAR
YİNE VURULSUN

GÜNEŞ
YİNE
İKİ MIZRAK
BOYU
YÜKSELSİN
GÜN DOĞUSUNDAN...

BOY BOY YERLEŞMİŞ...

BOY BOY BÜYÜMÜŞLER...

Her sabah gün doğusundan
iki mızrak boyu yükselen
güneş bir gün kendini göstermeyince...

izüne
iz...

1535

1635

1735

1835

1935

35'de benden
koyun kardeş-
lerim...

+35

Barış, bir yavrusu olsun ister
adını bile hazırladı...

Oğlansa;
OZAN...

Doğukan
manço?

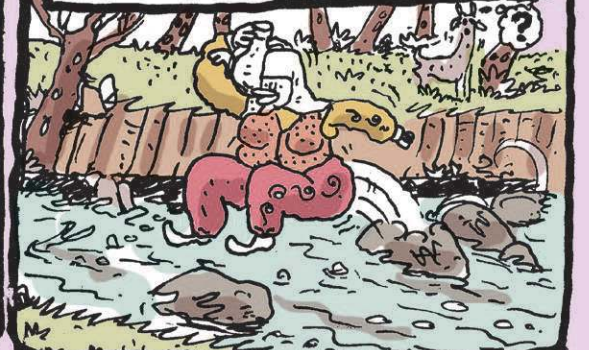

Kız ise;
CEYLAN...

Batikan
manço...

Ceylanı buz gibi pınarların
aktığı zümrüt ovalarda taşan
taşa seksin...

BİTSİN ARTIK
BU KÜSKÜNLÜK
KARDEŞLERİM...

UZATALIM
ELLERİMİZİ

Hepatit Hepatit

Hepatit Hepatit

Yarın tarih önünde hesap
verirken yavrularımız bizi
kınamasınlar...

DEDEME ZAMANINDA
ÇOK BÜYÜK ARSA KALMIŞ
AMA ALMAMIŞ ABİ...
SALAK BENİM DEDEM.

ŞİİR: BARIŞ MANGO

ZAMAN KIRILMASI

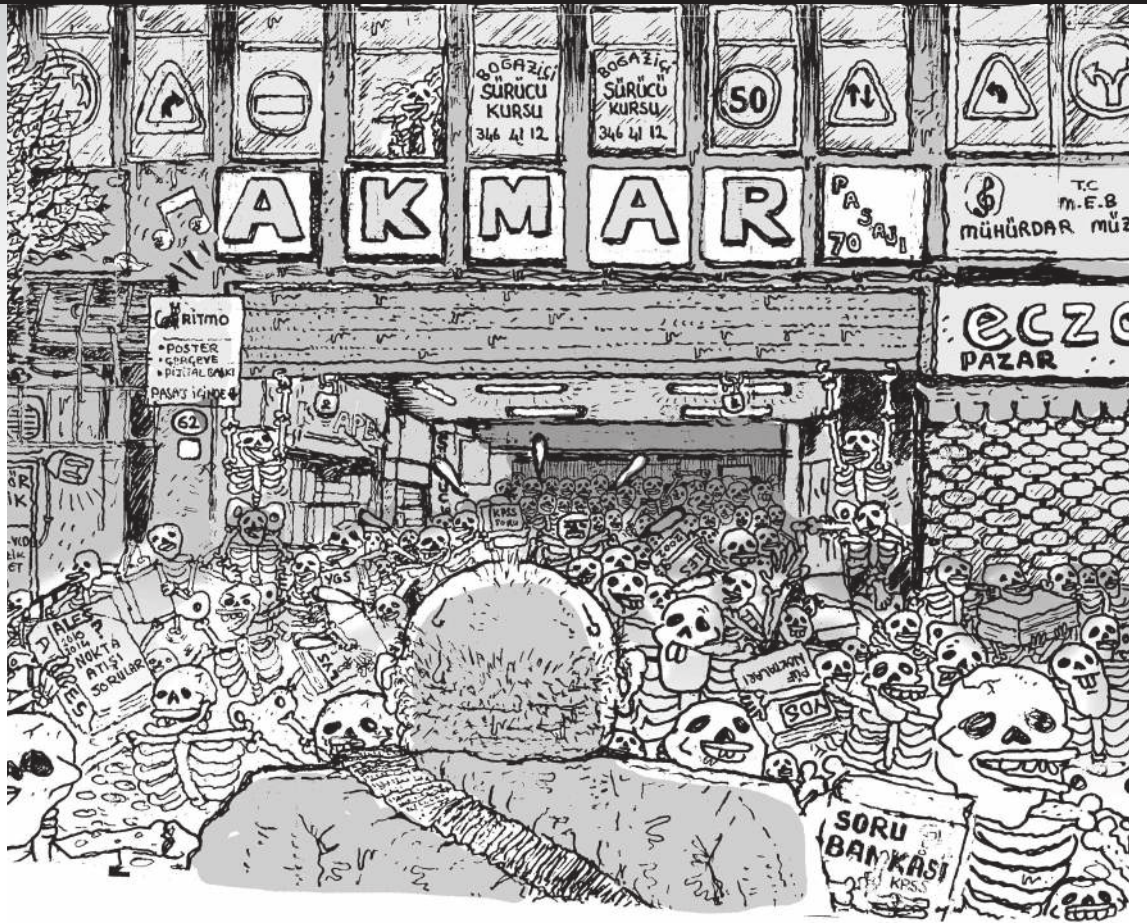
birinci bölüm:

Saatlerdir gözüne bir damla uyku girmemişti. Kısık gözlerini tavana dikmiş, yataкта kıpırtısız uzanıyor, bulanık karanlığı seyrederek kafasındaki düşüncelerle boğuşuyordu. Kalkıp bir sigara içmeyi düşündü ama ev misafir doluydu. Kimseyi uyandırmadan yatak odasından çıkıp balkona gitmesi neredeyse imkânsızdı. Yavaşça doğruldu, yanında uyuyan karısı hemen bu hareketi algılayıp "Öfff" dedi ve öbür tarafa döndü. Bu öff'ü çok iyi biliyordu. Bu öff; uyurken bile ona kızan, "Zıbar artık!" diyen, "Şu an olmasan ne güzel olur" diyen bir Öff'tü. Kıpırdamadan, öylece karısının "Öff"ünü bitirip tekrar uyumasını bekledi. Tek ayağını yataktan çıkarmış, elini komodinin üzerinde duran gözlüğüne uzatmış, oldukça rahatsız bir konumda kadınına bakıyordu. Kadının nefes alış verişini tekrar monotonlaşınca diğer ayağını da yataktan indirip gözlüğünü taktı, karanlık artık netleşmişti. Yavaşça yataktan çıkıp kapıya doğru yöneldi. Tam o anda yatak odasının karşısındaki küçük tuvaletin ışığı yandı, odanın içi aydınlandı. Işık yanar yanmaz kendini istemsiz bir şekilde kapının arkasına attı. Misafirlerden biri tuvalete girmişti. Daha demin kendisinin ufak bir hareketinde öff'leyen eşi şimdi hiç rahatsız olmamış, uykusuna devam ediyordu. Kapının kenarında durup misafirin sıçmasını bekliyor, inleme ve öksürüklerden kimin akrabası olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Sifon çekilip, ışık sönünce biraz bekleyip, odadan çıktı.

Karanlık koridorda yavaş adımlarla ilerliyordu. Evin her yeri, en ufak odalar bile uyuyan insanlarla doluydu, en olmadık yerlere yataklar seriliydi. Evde kaç misafir olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Durduk yere karşılıklı hırsla girmiş, eve olur olmaz herkesi doldurmuşlardı. "Senin akrabaların geliyorsa benimkiler de gelecek", "senin tanıdıkların geliyorsa benimkiler tabii ki gelecek! Arıyorum ulan, Nihat dayımlar da gelsin, arıyorum!" diye diye birbirlerini yakmıştı karı koca.

İşte şimdi evin her yeri uyumuş insan kokuyordu, işte şimdi kendi evinde ürkek adımlarla yürüyor, kendi evinde sıçan yabancı bir adama gözükmeden, fare gibi koridorlarda yürüyordu. İyi mi olmuştu, tabii ki hayır. Karı koca durduk yere yakmışlardı kendilerini.

Salonun kapısına geldiğinde buzlu camdan sızan televizyonun ışığını farketti. İçerde biri televizyon izliyor ve fakat televizyonun sesi gelmiyordu. "Kim lan bu pervasız?" diye düşünerek kapıyı açtı. Zira artık geri dönüşsüz bir yola girmişti, balkonuna gidip sigara içmekten başka çaresi yoktu. İçeride birini uyku tutmadı diye yeniden yatağa dönemezdi. Kapıyı açtığı anda tam

karşıdaki kanepeye yapılmış yataktaki Ergen'le gözgöze geldi. Kapı açılır açılmaz ergen aceleyle toparlanmış, ciddi bir surat ifadesiyle hızla kanal değiştirmeye başlamıştı. "Oha" diye içinden geçirdi, "Oha, biz kendi evimizde bile bu kadar ince düşünüp sık dokurken bu hayvan, misafir geldiği evde tıpkı bir gamsız gibi 31 çekiyor. Ergen olmak böyle birşey işte. Resmen bir ırz düşmanına 'nasıl gidiyor okul' diye sormuşum. Nasıl gidecek okul .mına koyiim, nasıl gidecek!" dedi kendi kendine. Düşüncelerinin aksine oldukça vakur davrandı ve Ergen'e "rahatsız olma, devam et" der gibi bir el işareti yaparak, balkonu gösterdi. Yer yataklarında uyuyan insanların üstünden zıplayarak balkona gitmeye çalışırken ardından gelen bir sesle irkildi. "Sigaraya mı?" diye yattığı yerden seslendi bir akraba. Yerde yatan adama karşı özürlü diler gibi başıyla onayladı. "İçme" dedi adam, "İçme, bak ben 20 yıldır içmiyorum, yediğim içtiğimden tat alıyorum. Bütün gün baktım sana, çok içiyorsun, az iç!" diye nasihat verdi yattığı yerden. "Ne yapalım alıştık bir kere" der gibi bir hareket yaparak, yeniden balkona ilerledi.

Ve artık başarmıştı, nihayet balkonundaydı. Balkon buz gibiydi, dışarda şakır şakır yağmur yağıyordu ama umrunda değildi. Balkon terliklerini ayağına geçirip, kombinin bulunduğu dolabı açtı, burası onun gizli hazinesiydi. İşte sigarası, çakmağı ve kütüblası karşındaydı. Paketten bir sigara çıkarıp hızla yaktı. Artık bütün gün düşündüğü şeyi, bir daha bir sigara içimlik sürede en başından düşünebilirdi. Tam o sırada balkon kapısı tıklatıldı, yine düşünemedi. Daha demin kendisine nasihat veren akraba, şimdi aranan gözlerle camı tıklatıyordu. Kapıyı açtı, kısa boylu akraba kendinden emin bir şekilde "Ver bir sigara bakalım" dedi. Şaşırmadan uzattı sigarayı. Akraba, sigaranın yarısını kırıp aşağı attı, diğer yarısını yaktı. Beraber yağmura bakarak

sigara içtiler. Konuşacak çok bir şeyleri olmadığı için sırasıyla karşıda yeni yapılan site hakkında, sonra her yere inşaat yapılması hakkında, Site hayatının sıkıcılığından, en sonunda ise bakma aslında en güzeli site hayatı diye konuştular. Yarım sigarası bitince akraba tiksindir gibi sigarayı aşağıya attı ve "Keşke içmeseydim. Hem üşüdüm hem de durduk yere ağzımın tadını bozdum" diyip içeri gitmek için yönelirken "Sen gelmiyor musun?" diye sordu. "Bitsin gelicem" diyip sigarayı gösterdi. Akraba gider gitmez bir sigara daha yakıp tekrar düşüncelere daldı.

Kimdi o adam? İki gün önce eşinin yakını bir aileyi ha-vaalanından alırken yolda görmüştü ve gördüğünden beri aklından çıkaramıyordu. Kabataş'ta trafik sıkışmıştı, bir yandan akrabalara laf yetiştirirken, bir yandan da yol durumuna bakıyor, "Nereden kaçsam daha fazla trafiğe girmem" diye düşünüyordu ki tam o anda önüne atılmış sonra da arabasının önüne vurup "Ne yapıyorsun or.spu çocuğu!" der gibi elini sallamış ve hızla gitmişti. Yanında genç bir çocuk vardı, ona sinirli sinirli bir şeyler anlatarak arabaların aralarından geçip gitmişti. Görup gördüğü sadece bu kadardı ama o an sanki zaman donmuş gibiydi. Her şey bir dakikadan bile az bir sürede olup bitmişti ama sanki bir ömür gibiydi. Şapkasının altından çıkardığı uzun seyrek saçları, elmacık kemikleri, bağırırken suratının aldığı şekil, el hareketleri, küfür ederken ağzından azıcık çıkan sarı dili, yürüyüş şekli, kalçası, dar omuzları nasıl da tanıdık. Sanki daha önce saatlerce oturup konuşmuş, sanki o saçları yıllarca okşamış, sanki o omuzları tutmuş, o kalçayı kavrayıp, o dili ağzında hissetmişti. Her şey bir anda olup bitmişti. İşte şimdi gecenin bir vakti, içeride canı karısı uyurken, yağmuru izleyerek başka bir adamı düşünüyordu. Ne olmuştu ona böyle? O adamı gördüğünden beri her şey alt üst olmuştu. İki gündür kendini tanyamıyor ve bu halinden çok utanıyordu.

ikinci bölüm:

Sonra, dört gün geçti. Arkabalar bir bir evden gitti. Karı koca yine eski monoton hayatlarına geri döndüler. Kendisinin üniversiteden beri görüştüğü küçük bir arkadaş grubu vardı. sık sık buluşup, eski günlerden konuşurlar, bira içerlerdi. Ama yıllar geçtikçe grup gittikçe küçülmüş, erimişti. Arkadaşlar bir bir gruptan kopmuş, her giden yerine başka birini bırakıp hayatına başka arkadaşlarla devam etmişti. Hayır! Üniversiteden beri görüştüğü arkadaş grubu değildi bu grup, bambaşka insanlardan oluşan bir gruptu. Ama yine de arada bir fırsat bulup bira içer, sanki gençliklerini beraber geçirmiş gibi eski günlerden konuşurlardı. Amaç zaten eski günlerden konuşmak değildi. Amaç; bira içip etrafa bakmak, kafa dağıtmak, kim ne durumda diye kontrol etmek, sohbet etmek ve evden kaçmaktır.

Ama akıllı telefonlar çıktığından beri sohbet tamamen yalan olmuştu, biraver etrafında toplanıp, bira içip telefonlarla oynuyorlardı, hepsi bu. Bu yaşlar kimsenin kimseyi tam olarak dinlemediği, kimsenin kimseyi merak etmediği, arkadaşlığın yavaştan yok olduğu yaşlardı. O gün de toplanmış bira içiyor, telefonlarla oynuyor, başka masalardaki genç kızlara bakıyorlardı. Biri sarhoş olmuş, kimsenin merak etmediği, iş yerindeki sorunlarını anlatıyordu. Gruptaki herkesin birbirinden sıkıldığı ne kadar da belliydi. Güç bela evden çıkmak için izin koparıyorsun ve yapılan muhabbete bak. Daha oturur oturmaz sıkılmıştı herkes birbirinden.

Hayır, burada sarhoş olmayacaktı. Hem olup ne yapacaktı? "Ben bir adamı bir haftadır her dakika düşünüyorum" mu diyecek, göz yaşlarına mı boğulacaktı? Bir bahane bulup eve gitmeye karar verdi. Eve gidip onu biraz daha düşünecekti. Masadan erken kalktı, "hanım çağırıyor" dedi, diğer izinliler arkasından gülüştüler.

Altan'ın (ismi buydu) ayakları onu eve değil de İstiklal Caddesinin arka sokaklarına doğru götürdü. Omzuna astığı iş yerinin Laptop'ı ile sokakları anlamsızca arşınıyordu. Uzun zamandır gelmediği bu sokaklar ne kadar da değişmişti. Eskiden olduğundan daha da çirkin gözüküyordu gözüne bu sokaklar. Hep böyle izbe ve pis miydi, yoksa artık böyle miydi tam kestiremiyordu. Bu yaşlardayken insan eski günlerin daha güzel olduğunu düşünür, sanki bir dönem Türkiye tam bir cennet vatanı da şimdi cehenneme dönüşmüş gibi gelir. Sanki bir dönem her bireyin özgürlüklerini sınırsız yaşadığı bir yermiş de artık özgürlükler kısıtlanıyor gibi gelir. Türkiye herkes için her dönem eskiden güzel bir ülkedir. Yine de "eskiden daha güzeldi lan" diyip sokaklara, insanlara tiksinerek baktı. Eğer hep böyleydi ise nasıl da gençliğini çarçur etmişti bu pislik yuvası sokaklarda.

Eskiden takıldıkları "Eski Hades" adlı bir bar vardı, artık yerinde bir nargileci vardı ordan "aşağı Abraxas" a gitti artık yerinde bir hamburgerci vardı, "yukarı Katarsis" e gitti orası da çoktan tarih olmuştu. Bir kaç bara girmeye çalıştı, almadılar. En sonunda dandik bir terasta tek başına bir kaç bira içti. "Gençlik artık Beşiktaş'a takılıyor abi" diye çok kereler duymuştu, doğruca Beşiktaş'a gitti. Beşiktaş'tan da bir tat alamadı. Üniversite yıllarının neredeyse hepsini geçirdiği Beşiktaş da artık "bozulmuştu". Beşiktaş, sanki eski Beşiktaş değildi de 90'lı yılların Ankara'sının, Eskişehir'inin barlar sokağıydı gözünde. "Yine de ne varsa Kadıköy'de var" diyerek son vapura koştu. Vapurda eşine telefon açıp, biraz geç kalacağını söyleydi ve izin istedi. Kadın "peki" dedi. Bu "peki" yi bütün evliler gibi çok iyi biliyordu.

Gerçekten de ne varsa Kadıköy'de vardı. Yoksa Kadıköy'de mi bozulmuştu? Bilemiyordu, zaten gençliğinde buralara pek fazla gelmezdi o yüzden kıyas yapamıyordu. Ama şimdi kendisi de Kadıköy'ü ve Kadıköy insanını sonsuza kadar övenler kervanına katılmıştı. "Bakma yine iyidir, Kadıköy iyidir" diye bu hiç bilmediği yakada yürüyor, içecek bir bar arıyordu. Burada da girmek istediği barlara yine giremedi. Mecburen balık pazarı yakınlarındaki, nargileciyle biracı arasında kalmış bir barda içmeye başladı. İçti, içti sarhoş oldu, eve gitmek istemiyordu. Karısını bir daha arayıp biraz daha geç kalacağını söyledi, kadın yine "peki" dedi. Saat gece yarısını çoktan geçmiş, karnı acıkmıştı.

Kalkıp bir kokoreççi yada pilavcı aradı. Boynunda asılı laptop sanki olduğundan daha da ağırlaşmıştı. Yalpalaya yalpalaya merkezdeki kilisenin oraya geldi, etrafta kimse yoktu, bütün dükkanlar kapanmıştı. İçini bir ürperti kapladı. Hava sanki bir anda olduğundan daha da karardı. Kilisenin çanının çaldığını duydu. "Gece gece ne çanı lan bu?" diye içinden geçirip kiliseye baktı. Soğuk bir rüzgar esti. Çan bir defa daha çaldı. Ve bir gitar sesi girdi, sonra bateri. Ve tekrar çan çaldı. Müzik nerden geliyor diye etrafına baktı, açık hiçbir yer yoktu. "Yoksa hep sözü edilen 'Kadıköy Ruh'u mu geldi yoksa?" diye düşünüp Felak-Nas okudu. Ama müzik durmak yerine daha da şiddetleniyor, Kilisenin çanı hiç durmuyor, taa beyninin içinde yankılanıyordu. Boynunda Laptop ile kapalı kepenklere çarpa çarpa Kadıköy sokaklarında rak müzik eşliğinde deli gibi koşuyor, nereye gideceğini bilmiyordu. Etrafında bir Allah'ın kulu yoktu, koşa koşa AKMAR PASAJ'ının önüne kadar geldi. Gençliğinde metalcilerin mekanı olan bu pasajdan bir medet umar gibi önünde diz çöktü. Müzik yavaş yavaş bitiyordu, tam geçti diye sevinirken müzik tekrar başlamıştı. Yine çan, yine gitar, yine bateri... Biri beyninin içinde müziği loop'a almıştı. Sarhoşluğuna veriyordu ama bu yaşadığı sarhoşluktan öte bir şeydi.

Ve aniden pasajın kepenklere büyük bir gürültüyle açıldı. Bir sürü iskelet "Hell's Bells" diye bağırarak kepenki kaldırıp ellerinde LGS YDS AUTO-CAD KPSS kitaplarıyla klikita klikita diye pasajdan çıkıyordu. Hells Bells klikita klikita, hells bells klikiti klikiti kemiki... İşte o an aklının gittiğini anladı, ağız köpürmüştü. İskeletler sabahdan beri beyninde yankılanan şarkıya eşlik ederek oluk oluk pasajdan çıkıyorlardı. İskeletlerden birini durdurup "neler oluyor" diye sormak istedi ama durdurduğu iskeletin ALES soru çözümleri kitabı tutan kolu elinde kaldı, iskelet umursamadı kolu bırakıp diğerleriyle beraber "Hell's bells" diye bağırarak Caferağa spor salonu istikametinde gitti. Tuttuğu kolu atıp tekrar koşmaya başladı.

Tüm bilincini kaybetmesine rağmen, işyerinin laptop'ını fırlatıp atamıyor, bu leş gibi aleti yine de taşıyordu. İşyeri Laptop'ı bilinç üstüydü; her şey kaybolur o kaybolmazdı, bunun farkındaydı. Üstü başı çamur halinde iskelenin yanına kadar geldi, birazcık da altına sıçmıştı.

Moda yolunda, sakinleşmek için yürümeye başladı, ileride bir gürültü vardı. Bir tane motorsiklete insanlar sırayla biniyordu. Kalabalığın yanına gitmek, biraz insan görmek için yaklaştı ama çok uzaktaydılar. Motor-

sikletli sürücü ona doğru geliyordu. Sarhoş olmalıydı motosiklet sürekli zigzag çiziyordu. Motor yanından geçince kullananın bir iskelet olduğunu gördü. İskeletin tek kolu yoktu, motoru dizginleyemiyordu. Tam önünde motor yan yattı, iskeletin bütün kemikleri kırıldı. Yerdeki kemik yığını ona "neden?" diye sordu. Gerisin geriye iskeleye doğru koştu. Kabuslar bitmek bilmiyordu.

Deniz kenarındaki korkuluklara tutuna tutuna minibüs duraklarına doğru yürüdü. İlerde çok uzaklarda bir tane midye dolmacı gördü. Eline bir taş alıp, "Sen gerçek misin!" diye bağırdı adama. "Gerçeğim abi. Mardinliyim!" diye bağıarak cevap verdi midyecici. Taşı cebine koyarak midyeciciye yaklaştı. "gerçek olamazsın! Zaten bütün midyeciler Mardinli" diye şüpheyle bağırdı. "Abi girmeyelim bu geyiğe. İnan baktım artık" diye cevap verdi midyecici. İşte o an müzik tamamen kesildi, kabus bitti. Yanına gidince "açım mı" diye sordu Mardinli. Karnı acıkmıştı. "Aç" dedi, sonra tezgahdaki midyelere korkuyla baktı, Midyeler Erkin Koray'a benziyordu. Sonra gerçek hayatta da benzettiğini hatırlayıp yemeye başladı. Artık her şey normale dönmüş, etrafta insanlar belirmeye başlamıştı.

Tepsinin yarısını yemişken, ardından birinin ismini seslendiğini farketti. Bu Kabataş'ta gördüğü adamdı. O günkü kıyafetlerinin aynısı üzerinde vardı. Onu gördüğü günden beri hissettiği şeyi bir çırpıda söyledi zira artık hiç bir şey onu korkutmuyordu. "Sen, bensing" dedi. "Biliyorum" diye cevap verdi ama sonra sanki bu çok normal birşeymiş gibi midyeciciye döndü ve ona da ismiyle seslenerek hal hatır sordu. Midyeciciyle kendisiyle konuştuğundan daha babacan bir tavırla konuşuyordu. Midyecinin sunduğu midyeleri yerken onu inceledi. Kendisinin aksine daha sağlıklı ama daha zayıftı. Üzerinde kirli bir kot, kafasında yıldızlı haki bir şapka, şapkanın altından çıkardığı uzun seyrek saçları vardı, tırnakları pis, dişleri sapsarıydı. Ne kadar da kendisiydi ama bir o kadar da değildi. Kendisiyle eşit sayıda midye yedi. Midyecinin ikramlarını sert ama yine babacan bir tavırla reddedip "Git onları çocuklara ver" diyerek dabruka çalan çingene çocuklarını gösterdi.

Sonra yürümeye başladılar. "Bu nasıl oldu? Ne oldu böyle bize?" diye heyecanla sordu. Bir yandan bütün sararken "ne farkeder" dedi diğeri. Sonra "Bana gidelim de rahat kafayla konuşalım" diye ekledi sarma sigarasını

yakarken. Telefonuna baktı, saat neredeyse

sabaha yaklaşıyordu, "Benim eve gitmem lazım, yarın iş var, hem eşim bekliyor" diye bir şeyler geveledi. Diğeri ağzının kenarı ile gülümsedi. "Ulan yıllar sonra kendini buluyorsun, hâlâ eve gidicem diyorsun, git" dedi. Sanki duymamış gibi "Karşıya geçiyorsan, beraber geçelim hem yolda konuşuruz" deyip, boş bir taksi aramaya başladı. "Ooo bakıyorum da zenginsin. Taksi maksı?... Vay be. Ben şuradan dolmuşa binicem..." dedi diğeri. "Ya gerçekten benim çok acelem var. Normalde hiç kullanmam ama geç oldu. Gel, seni de bırakırım" diye ikna etmeye çalıştı, diğeri gurur yaptı. En sonunda başka bir gün buluşmak için telefonları alıp verdiler, biri taksiye atlayıp gitti, diğeri ise dolmuş durağında bekledi.

üçüncü bölüm:

İnsan kendini aramaz mı? İş güc olunca ve bir de üstüne evli olunca aramaz. Aramak aklına bile gelmedi, hayat tekrar eskisi gibi devam etti. Bazen balkonda sigara içip, "bir ara aramak lazım" diyordu ama sigara bitince tekrar unutuluyordu.

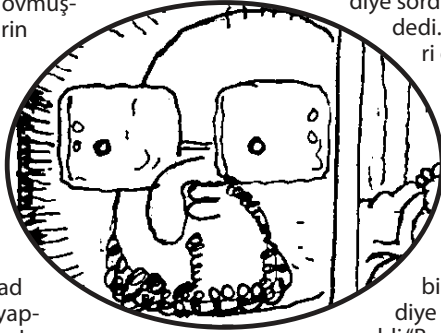
Eşiyle birlikte hayatına, Niğde de girmişti. Eşi Niğde'liydi ve genç kadının yüreğinin bir kısmı Niğde'de atıyordu. Tanıştıkları ilk günden beri sürekli Niğde'yi övüyordu. Evlendiklerinden sonra ise genç kadın iyice otomatize bağlamıştı, tekrar tekrar ve daha sık Niğde'yi övüyordu. Bir türlü araya girip "Hayatım Niğde'nin bu özelliğini daha önce övmüş-tün" diyemiyordu. Kendisi de bu şirin anadolu şehrini ve oranın insanla-rını çok seviyordu ama Niğde'nin hiç aklında yokken hayatında bu kadar çok yer kaplamasına da şaşırmadan edemiyordu. Evlendikten sonra çok kereler bu şehirde bulunmuştu. Niğdemiz gerçekten çok güzel bir şehirdi; dünya bir yere Niğde bir yereydi. Keşke ACDC, Moonspell, Motörhead ,Niğdemizi bir kere görse de öyle yap-salardı bestelerini, ne kadar çok şey kaçır-dıklarını anlardı.

O hafta sonu da eşinin Niğdesi gözünde tutmuş, ailesi-nin yanına gitmişti. Kendisine de bu reddedilmeyecek teklif yapılmıştı ama ne yazık ki çalışıyordu. Oysa ki şimdi salonda oturup, sigara içmek yerine, balkonda uçsuz bucaksız Niğde manzarasını izleyerek kayınba-bası ile Niğde'nin ne kadar geliştiğini konuşmak için nelerini vermezdi. Ama lanet olsun ki çalışıyordu.

Sabahtan beri paket paket sigara içip salonu kokut-muştu, çorabını halya özgürce atıp, kötü beslenmişti. Yalnızlığını tadını doyaya çıkarıyordu. Daha sağlıklı yaşamalıym, diyerek makarnanın üzerine pizza sipariş ediyor, bira içip, kutularına izmaritleri atıyordu. Sonra birden aklına kendisi düştü, "dur bir yokliim şunu" der-cesine bir mesaj attı. Uzun bir süre mesaj gelmedi. Başka bekar arkadaşlarını aradı, onlar da ya kıvrıldılar, yada cevap vermediler. "İyi ki çıkmamışım dışarı, televizyon izleyip kanepemde mis gibi uyurum. Bence mutluluk budur" dediği anda Kendisi'nden cevap geldi. Karısını arayıp, uykulu bir sesle, sanki çok sıkılmış gibi "Ben de uyuycam birazdan" dedi. Telefonu kapar kapamaz fırtına gibi çıktı evden, arabasına geçerken güvenlike öyle sert bir selam çaktı ki, güvenlik onu tanıyamadı. Son sürat Kadıköy'e giderken, radyoda Highway to Hell çalıyor, arabada sigara içiyordu, ki bu onun hayatında yıkılacak son kuraldı.

Parfüm kokusuyla ve iddialı gömleğiyle girdi bara. Kendisi ise bir köşede oturmuş, genç bir çocukla tartışıyordu. Üstünde ilk gün gördüğü kıyafetler ve kelinin gizlediği yıldızlı askeri şapkası vardı. Bunu gö-rünce fazla umursamadılar, tartışmaya devam ettiler. "Oğlum ben saçım uzun diye dayak yediğimi bilirim. Bizi kazıyıp sökmek istediler bu sokaklardan ama biz direndik. Evlerimize, pasajlarımıza girdiler, tişörtlerimiz yasaklandı, bir dönem gizli gizli giydik metal tişörtle-rini. Eğer bugün sizler rahat rahat saç uzatabiliyorsanız bizim sayemizedir" dedi. Genç çocuk "abi ben hiç sa-çımı uzatmadım" dedi. "İstesen uzatabilirsin ama! Çok cefalar çektik çok! Sizin gibi traştan marjinal değildik biz. Şu haline bak, dizi oyuncularından görünürde bir

farkın yok. Sorsak Hipster'im dersin!" dedi. "Abi ben Hipster değilim! İndie müzik dinliyorum o kadar..." dedi genç. "Mına koyiim, hipstirliğinizi bile kabul edemiyor-sunuz. Aman üzerinize hiçbir şey yapışmasın. Sabun gibi bir nesilsiniz, korkak, pısrık, kibirli!". Hafiften sarhoştı, diğeri gençle gözgöze geldi utanarak. Genç konuyu değiştirmek için "Abi siz kardeş misiniz? Çok benziyorsunuz" dedi. "Onun gibi bir şey" dedi ikisi be-raber. Benzetilmek, ikisini de germişti. Neyse ki sarhoş olan tuvalete gitti de iddialı gömlekle gençle başbaşa kalabildi. "Abi siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu genç. "Metalurji mühendisiyim aslında ama mesleğimi yap-mıyorum, bir firmada yazılımcıyım" dedi. "Aaa Altan abi de metalurji, üniversiteden mi arkadaşsınız?"

diye sordu genç. "Öyle... Aynı sınıftaydık" dedi. "Ben de Jeodezi ve Fotogramet-ri okuyorum ama bırakıcam abi, Bilgi'de Görsel Tasarım okumak istiyorum" dedi genç. "Bırakma, neden bırakıyorsun?" diye cevap verdi, " Abi zaten okula doğru düzgün gittiğim yok ki, burda bir barda Dj'lik yapıyorum. Evde dinlediğim müzikleri dinletiyorum insanlara" dedi genç. Tam bir baba gibi "onu da yap, onu da" diye nasihat verdiği anda, öteki Altan geldi "Bırak çocuk hayallerinden peşinden koşsun" dedi. Azıcık pantolonuna işemişti ve yalpali-yordu, gencin ensesinde hoyratça tutmuş, çocuğu bar ortasında zor durumda bırakıyordu. Tiksinererek baktı öteki kendisine ama ses etmedi. Çocuğun gitmek iste-diği ama Altan'ın onu yaman bağladığı apaçık gözükü-yordu. "Ulan ben bu özgür günümde bekâr halimden medet umuyorum, o da şu küçücük çocuktan medet umuyor" diye düşündü. Neyse ki genç bir bahane bul-up aralarından sıvıştı da başbaşa kalabildiler.

"Şimdi yavaş yavaş geriye doğru gidelim ve nerde koptuğumuzu bulalım" dedi, ve "Geçen sene nerdeydin?" diye sordu. Diğeri "hıh" diye güldü ve ellerini açıp havaya kaldırarak "abi ben daha dün ne yediğimi bile hatırlamıyorum" dedi ve güldü. Hatırlamamak sanki bir meziyetmiş gibi davranıyordu. "Ya abi bırak bu ayakları, biz birbirimizi biliyoruz. Atla deve değil, söyle işte" diye çıkıştı diğeri. Birasından bir yudum olarak düşündü ve "Kabaktaydım" dedi, "Kaş'a giderken şöyle bir uğramıştım, 4 ay kaldım" dedi, "Ekim'de Kabak çok güzel oluyor. Herkes gidiyor, herkes! Doğa ve sen baş-başa kalıyorsun, uzanıp yıldızları izliyorsun. Tam kafa dinlemelik, tamm..." diye de ekledi. "Ben evdeydim. Velibey My Gardin'da. Ev aldık bizi!" dedi diğeri. Ev almayı duyunca burundan öyle bir hıhladı ki, sümüğü düşüp birasının içine girdi.

Sonra sırasıyla geriye doğru gitmeye başladılar. Sonuç olarak; biri yıllar boyu it gibi orda burda sürerken, diğeri sabit durup yuvasını kurmuştu. Biri hayatını ya-şarken, diğeri sadece yaşamıştı. Artık biri susyor, diğeri anlatıyordu. O anlattıkça yavaş yavaş sinir oluyordu ama asla kiskandığından değildi bu, işin garibi yadırgamıyordu da, en azından diğeri kadar özgürlüğü biriydi. Onun sinir olduğu bu andı. Anlatışındaki bu yukardan tavır, bu alaycı gülümseme, bu burundan gülerken kaldırdığı omuzlarıydı. Sabahtan beri ken-disinden, kendinin olmayan anıları dinliyordu. Keşke evde otursaydım diye içinden geçirdi. "Bir gün rakı yapalım da eski manitaları etrafıca anlatayım sana, işimiz olduğu için şimdi yüzeysel geçiyorum. Sadece rakı gecesinde anlatacak maceralarım oldu" dedi. Rakçı Raki'sıyla, normal Baba Raki'sinin aynı fabrikalarda

dolum yapıldığına bir türlü inanamıyordu. Sanki birbi-rinden çok ayrı rakılardı bu içtikleri. Rakçı, rakıyı tıpkı bir ayın gibi içerken, baba sadece ziftleniyordu. Rakçı rakılıyordu, baba içiyordu. Bu herifle oturup rakı içmeyi asla istemiyordu.

Gele gele 99 yılına kadar geldiler. İkisi de depremden sonraki günleri hatırlıyorlardı ama depremi ve ondan önceki ayları hatırlamıyorlardı. Muhtemelen çok kork-muşlardı, o yüzden zihin unutmak istiyordu. Kesin olmamakla beraber yaşadıkları kopuş; 99 Ağustos'u ile 2000'lerin başında bir yerde meydana gelmişti. Ay-ay tahil etmeye çalıştılar ama bir türlü bulamadılar. İkisinin de hafızası gayet iyiydi, çocukluk anılarını bile gayet net hatırlıyorlardı ama 99-2000 arasını bir türlü hatırlamıyorlardı. Ne olmuştu o dönem, bilemiyorlardı. En azından, zaman aralığını kısaltmayı başarmışlardı.

Bardan çıkıp, Kadıköy sokaklarında yürümeye baş-ladılar. "Evlenmeyi hiç düşünmedin mi" diye sordu, yürürken. "Ne evliliği lan. Ben o kadar salak mıyım?" dedi yine burundan hıhlayarak, "Niye lan ben salak mı-yım? Aile iyidir oğlum" dedi. Yavaş yavaş ona karşı sinir olması geçmiş, hatta bu son cümleyi de kendi hayatını savunmak için değil, ona tavsiye vermek için söylemiş-ti. Ama diğeri her zaman ki gibi lafı g.tünden anladı; evlilik denen o hapishaneye kimse beni sokamaz. "dedi. "Evliliğin güzel tarafları da var" diye itiraz etti. "Evlenenleri de görüyoruz" diyerek, iddialı gömleğini gösterip güldü, "eşin nerde, şehir dışında mı" diyerek yine hıh'ladı. Gömleğinden, parfümünden utanmıştı, "hasktır! Nasıl aklıma gelmedi. Annemlerle görüşüyor musun sen?" dedi konuyu değiştirerek. Diğeri sustu, "Hiç görüşmüyor musun Annemlerle ?" diye bi daha sordu. Yolun ortasında durmuş, susuyorlardı. "Niye gö-rüşmüyorsun lan" diye tekrar edince sert çocuğun, çe-nesi titredi, gözleri yaşla doldu ama akmadı. "Annemler nasıl?" diye sorabildi sadece. "İyi oğlum normal aile işte. Sen niye görüşmüyorsun, manyak mısın?" diyerek omuzlarını tuttu. İkisinin de gözleri dolu dolu olmuştu, sadece susuyorlardı. Karşılarında Akmar vardı.

Ve yine sert bir rüzgar esti, hava olduğundan daha da karardı. Ve sonra bateri sesi duyuldu, ardından elektro gitar. Neyse ki bu sefer çalan başka şarkıydı. Evli olan "mına koyiim yine başlıyoruz" dedi göz yaşlarını silerek , diğeri de göz yaşlarını sildi ama "korkma, elimi tut" dedi. Sıkı sıkı yapıştı eline, müzik gittikçe şiddetleniyor, sesi gömleği titretecek kadar yükseliyordu. Akmar'ın kepenkleri büyük bir gürültüyle bir daha açıldı. Yalnız bu sefer oluk oluk iskelet değil, tek bir iskelet çıktı. Mü-zik bir anda durmuştu ve korkulu iskelete bakıyorlar-dı. İskeletin elinde mavi bir dosya vardı, demir bir çu-buk yardımıyla, kepenki indirdi, tekrar pasajı kilitledi.

Elinde anahtarları ile yanlarından geçerken el ele tutu-şan ikiliyi görünce, mahcup bir gülümsemeyle bakıp "hiç rahatsız olmayın" der gibi bir hareket yapıp, iyi akşamlar dileyerek yanlarından geçip gitti. İskeletin ayakka-bıları yoktu ve kemik ayakları kumaş pantolo-nun altından gözüküyordu. Asfaltta klikita klikita diye ses çıkarak giden iskeletin arkasından sessizce ba-kıyorlardı. İskelet de onlardan kıllanmıştı ve ikide bir dönüp bakıyor, yavaş yavaş adımlarını hızlandırıyordu. İkisi aynı anda sigara yakıp, iskeleti takip etmeye baş-ladı. İskelet durunca onlar da duruyor, yürüyünce onlar da yürüyordu. İskelet bir ara durdu ve cep telefonunu çıkardı, telefonu kulağına götürüp onları da duyabi-leceği şekilde " Haa orda mısınız abi! Demek çok kala-balıksınız! Ben de yakınlardayım abi, bir dakika kadar uzaklık mesafedeyim. Demek başkaları da yanınıza ge-

liyor!" diye bağırdı. İskelet'in yalan söylediğini, g.tünün attığını aynı anda anladılar. Birden İskelet'e doğru koşmaya başladılar. İskelet de bir anda topukladı. Kemik topukları kuru g.tüne vuruyordu koşarken. Bomboş Kadıköy sokaklarında dolu dizgin bir kovalamaca başladı. İskelet çok atıktı, sağa kaçır gibi yapıyor, bir anda sola doğru koşuyor, bir anda gözden kaybolup sonra hiç beklenmedik bir yerden çıkarak, "Nihehehehe" diye bir iskeletor kahrkahası atıp tekrar koşuyordu. En sonunda iskelenin oradaki bankamatiklerde sıkıştırdılar. Üzerine ikisi beraber çullandılar. Kemikli bir insan olduğu için görüldüğünden daha güçlüydü, zorla zaptettiler. İskelet "Abi param yok valla yok" diye bağıırıyordu, iskeletin ağzı çok kötü kokuyordu.

"Korkma biz gaspçı değiliz. Biz de senden çok korktuk. Ne ayaksın lan sen, kimsin?" dedi rakçı olan Altan. "Adım Ozzy Yurdatapan abi" dedi iskelet. "çok korktum lan! Hala korkuyorum hala hala" diye kafatasına bir tane vurdu evli Altan, İskeletin kafatası biraz çatladı. Öbürü onu sakinleştirerek yine babacan bir tavırla "dur bakalım, nedir ne değildir bi öğrenelim" dedi. "Abi asıl siz kimsiniz. Böyle şehrin ortasında adam kovalamak filan?" dedi, "biz aynı kişiyiz, buluştuk, geziyoruz" dedi Rakçı olan. Diğer kenara çekilmiş sinir krizi geçiriyordu. "iyi değilim ben. İyi değilim. Halüsinasyon görüyorum haftalardır. Niğde'ye gitmeliydim, Niğde bana iyi gelecekti. Niye gitmedim Niğde'ye" diye kendi kendine konuşuyordu. İskelet, yaklaşık bi tane tokat attı, eli çok sertti "Kendine gel ve yalvarırım şu ortama bir de Niğde'yi sokma, zaten kafalar karışık." diye bağırdı.

Sahilde bir banka oturup, sigara içtiler. "Nerelisin sen,

nerede oturuyorsun" diye sordu Rakçı Altan. "Ben öz be öz Kadıköy çocuğuyum abi, asıl siz nerelisiniz" diye efelendi Ozzy. "Biz karşıda oturuyoruz" dedi evli Altan. "E niye burada takılıyorsunuz" diye sorunca İskelet, "Karşıda takılacak yer yok ki abi. Burası hiç bozmadı kendini" diye cevap verdi Rakçı. "Yok be abi buralar da çok bozdu. Ama Taksim gibi leş değil Allahtan. Gerçi buranın insanı her zaman bir başka. Bi kalitesi var ama yine de bozdu" dedi. Ve muhabbet burdan sonra yokuşa aşağı yuvarlanan bir taş gibi hızla ilerledi.

Konu mekanlardan çıktı ortak tanıdıklara geldi. "E sen o zaman Çağrı'yı da tanıyorsundur" dedi İskelet'e Rakçı Altan. "Ulan Çağrı benim Çınarcık'tan arkadaşım be. Tanımaz mıyım. Beliz diye bir kız arkadaşı vardı. Çok piskopat kadındı, sürekli kavga ederlerdi." dedi Ozzy. "Beliz'i çıkaramadım ama Cansev diye bir kız vardı çok taştı, Zincir bara takılırdı" dedi Rakçı Altan, Evli Altan da onayladı "evet taştı" dedi. "Cansev'in erkek arkadaşı lsko benim yuvadan arkadaşım be" diye coştı Ozzy. "Ne yuvası abi sen iskeletsin, yuvaya mı gittin" diye araya girdi evli Altan. "Kemik kalpler iskelet yuvası!" diye tersledi Ozzy. "yaa onu bunu bırakın da benim aklım Cansev'e takıldı. Cansev gibi bi kız iskeletle mi çıktı. Hayır yanlış anlama iskeletleri aşağılamak için sormuyorum da garibime gitti" diye düşüncelere daldı Rakçı Altan. "O dönemler, İskeletlerin götürdüğü kızı etiler hayatta götürmemiştir" diye bağırdı Ozzy gurulanarak.

İşte sevgili okurlar görüyorsunuz; Ortak tanıdık muhabbeti böyle bir şeydir, insanı ordan oraya, düşünceden düşünceye savurur. Girmesi kolay, çıkması zor

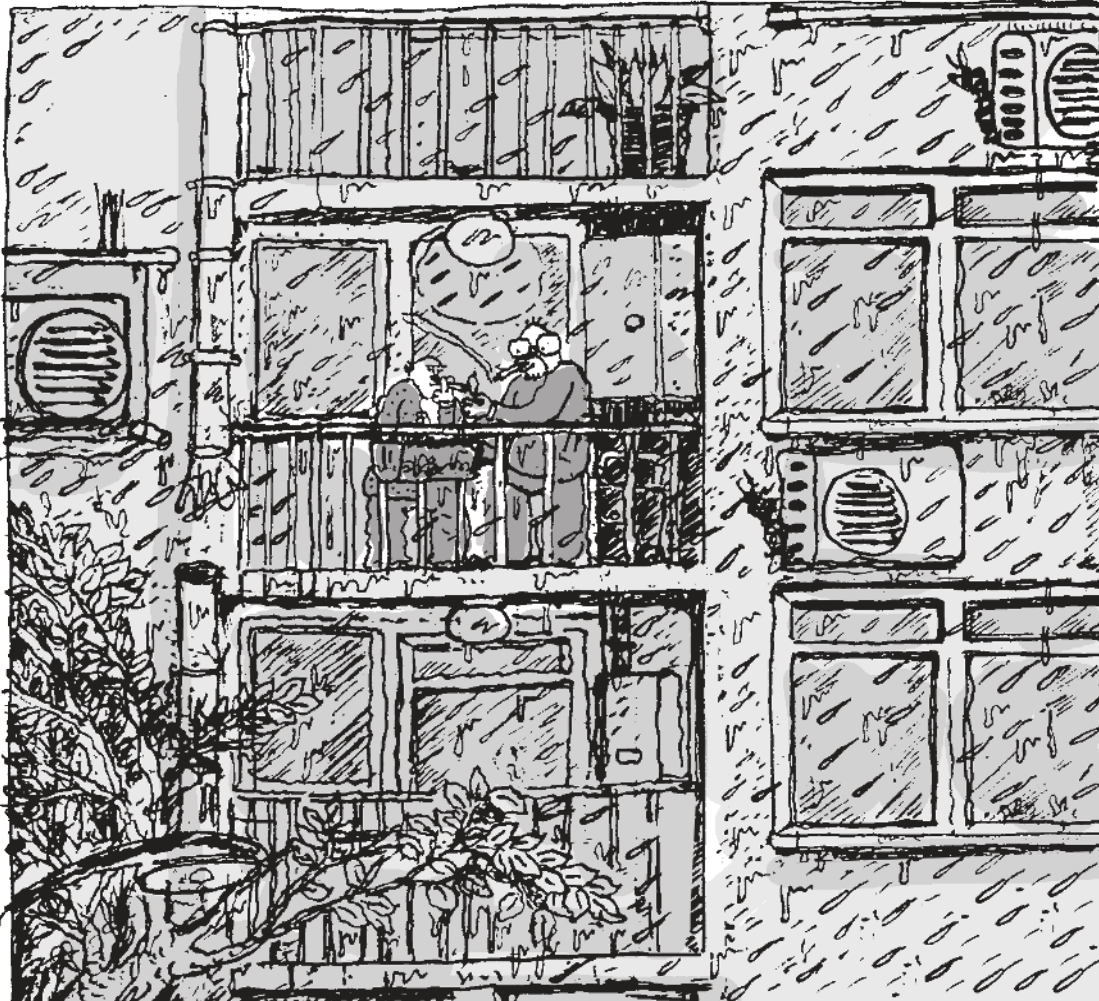
bir muhabbettir. Bir anda çınarcık'a gider, bir anda 'yuva'ya gidersiniz. Neyse devam edelim..

"Akmar'ın Akmar olduğu zamanları bilirim ben.99'da polis baskınlarından sonra sistematik bir şekilde bitirdiler Türkiye'de metali. Tadı kalmadı buralarında ama bana yine de pasaj esnafı sahip çıktı. Geceleri gizlice sürücü kursu işletiyorum" dedi Ozzy. "Sürücü kursu mu?" diye sordu evli Altan. "Evet canım, metal müzikte hep gördüğün motora binen o iskeletler ehliyesiz mi biniyor sandın. Hepsinin cebinde A tipi ehliyet bulunmak zorunda, yoksa polis sker onların belasını. Gerçi son zamanlarda otomotive yönelim arttı ama yine de iskelet motordan vazgeçmez" dedi. "99'daki polis baskınlarını bilirim, her uzun saçlı diken üstündeydi. Medya metalcileri hedef göstermişti. Ama yine de ödüm vermedim müziğimden, tipimden" dedi Rakçı Altan. İşte o sırada evli Altan'ın kafasında bir şimşek çaktı "ben ödün verdim!" diye bağırdı! "Abi biz depremden sonra değil, depremden bir kaç ay önce koptuk! Anlasana! Çok iyi hatırlıyorum. Çok korkmuştum "satanist" diye damgalanacağım diye hemen gidip saçımı kestirmiştim. Arkadaşlarımın evinden ayrılıp, ailemin yanına taşınmışım. Yine gizli gizli metal dinliyordum ama g.tüm de atmıyor değildi. Biz orda koptuk oğlum, sen o evde kaldın, ben gittim. Sen benim o evde kalmış halimsin" diye bağırdı ve bir kahrkaha attı. "Ne diyeyim abi yavşagın önde gideniymişsin.." dedi Rakçı Altan. "E yine dinle kolundan tutan mı var. Artık korkmaya gerek yok ki abi. Artık bazı insanlar için komik bişey bile metalcilik. Ki anti parantez onlar benim kemikli t.şşagımı yesinler" diye araya girdi Ozzy. "Artık koptum be abi dinleyemiyorum, Erkan Oğur filan dinliyorum daha çok" dedi evli Altan. "Aaa Erkan Oğur da Rakçıdır benim gözümde. O da rak!" dedi Ozzy ve son albümünü nasıl bulduğunu sordu. Evli Altan "Aslında bi skim dinlemiyorum be Ozzy. İş güç hayat gailerleri, yıllardır bir mp3 indirmedim" diye cevap verdi.

"Çok uyuz oldum sana şu an" diye kızdı rakçı Altan. "Senin biraz da ben olduğun için utanıyorum" dedi., "ben de sen olduğum için gururlanmıyorum" diye tersledi diğeri. "Beyler, sakın!" diye araya girdi Ozzy ve "Anladığım kadarıyla, ikinizin de bazı konularda g.tü atmış, bazı konularda da cesur davranmışsınız. Cesarette sizde, korkaklık da... Ki ben bu iki terimi de sevmem. Şartlar dostlar, şartlar... Şartlar bizim kim olduğumuzu belirler. Belki öyle biriyiz, belki böyle. Nerden bilebiliriz bunu. Sadece denk geldi diye övünmek niye, yerinmek niye? Haaa mutluluk mu? O da şartlara bağlı. Mutsuzum diye ağlayanın da..mına koyim, çok mutluyum diye sevinenin de" dedi. Ve bizim bu öyküde 4 sayfa boyunca mızızlanıp anlatamadığımızı kemikli ağızıyla ve kokan nefesiyle şak diye özetledi Ozzy Yurdatapan.

"Evet abi herkes kendi hayatını yaşasın" dedi Rakçı Altan, "Hayır düzeltiyorum. Herkes sadece yaşasın" diye itiraz etti evli Altan. Son bir sigara içip, Ozzy'e "mutlaka bi daha görüşelim abi" diyip veda ettiler. Ozzy "canım bizim yaşlarda böyle şeyler yalan olur. hem ben sabah-tan beri mutlak'tan kaçalım diyorum bana hala mutlaka diyorsunuz. Nerenizle dinliyorsunuz beni siz. Denk gelirse görüşürüz. Long Live Altan" diyerek ayrıldı. İki Altan bütün gerçekliğiyle bir midyeci görüp, gidip bi tepsi midye yediler ve görüşme sözü vermeden evlere dağıldılar.

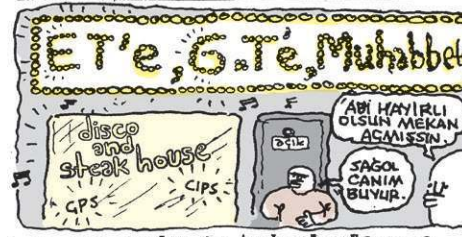
Haftalar sonra yine balkonundaydı, evde yine misafir vardı. Konu yine Niğdeydi, içeride bir ergen kendiyi oynuyor o yine bir misafirle karşıdaki siteden bahsederek sigara içiyordu. Bazen kendini çok özliyordu. Bir sigara daha içip, eşinin yanına gitti.

FANZİN TADI

SIRT • DÖŞ • UYLUK • TRANÇ • KOL •

ET ÜZERİNE iki karikatür

~ Bir daha saydım üç karikatür müş ~

ASK KAPANI (Hiç beklemediğiniz bir anda, hiç beklemediğiniz bir yerde karşınıza çıkabilir.)

Devrimi Onlar YAPACAK!

anneler babalar! sorumluluktan kaçmak için anneanne'nin babanne'nin üzerine attığınız çocuklarınızı ileride bu kadınların teorisyenliğinde bir devrim yapıp, minik yumruklarını kafanıza çakarlarsa, gelip kapıma ağlamayı! Parklarda gizli gizli göçtüleriyolar, uyanın!

retro'nun KRALI

-Hemen geldiler..

SFENKS ve OİDİPUS söylencesi...

JAVIER BARDEM'i teğet geçenler

Bir gen farkı ile son anda kağırdım Havyer Bademliği abi... Havyer herkesi yaladı, ben ağıkta kaldım.

CAN HAVLI'YLA YAPILAN SON TAHLİL...

«Orta sınıf'ta henüz çözemediğim bir y.rraklık var!» ölü marx

Yalnızlığın Pençesindeki İnsanlık

Her insanın yalnız kalmaya ihtiyacı vardır. Dünya nüfusu o kadar hızlı arttı ki insan görmediğimiz zaman mutlu olur hale geldik. bu yüzden günümüzde yalnızlık, korku olmaktan çıkıp bir "lüks" olmuştur. çağımızın insanları da genel olarak mala bağladığı için sırf lüks olduğundan dolayı yalnızlığa atlamaktan geri durmayacaklardır.

RAK

müzik

müziğin içerisinden çok icra edenlerin
tipiyle mipiyle ilgilenen 2 sayfa!

Merhaba sevgili Naber Dergisi okurları,

Bundan böyle her sayıda bize ayrılan bu iki sayfada Rak müziğin nabzını tutacağız. Naber dergisi ne kadar bireysel bir çıkış olsa da aksine **RAK MÜZİK** sayfaları kalabalık bir ekip tarafından 20 metrekaare odada hazırlanmaktadır. Sayfamızı hazırlayan yazar kadromuzda toplam 51 kilo saç var! Bu saçın yanında ayrıca 19 adet topsakal (ekte 17 kişi var, gerisini siz düşünün), 5 dudak altı sakal(bu-lunsun), 28 toka, 129 çeşit dövme ve eser miktarda küpe,yüzük ve bileklik dün yapılan demirbaş sayımında tespit edilmiştir.

Yazar kadromuzun bir kısmı

Rak müzik'in dandik bir dergide iki küçük sayfaya sığmayacak kadar geniş bir yelpazesi olduğunu tabii ki biz de biliyoruz. Ama ne yazık ki dergi yönetimi tarafından ekibimize ayrılan ödenek sadece buna yetiyor. **Rak müzik** sayfalarının ilerde sayısını arttıracığından ve ayrı bir dergi olacağından şüphemiz asla yok.

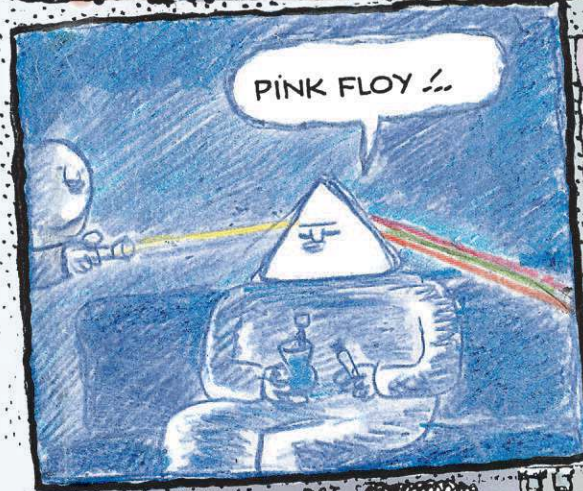
Hal böyleyken bu ilk sayıda rak müziğin kabasını almak uğruna daha çok Heavy Metal ve Punk konularına yer verebildik. Şu an sizin okuyamadığınız "Türkiye'ye uzun saç getiren adam", "Gitar nasıl icat edildi?", "bir küs, bir barışık: Pink Floyd", "Burdur'un tek metalcisi", "dövme ve pişmanlık", "yaşlı metalci'den, indie'ci gence öğütler", "pop şarkıcılarının rock normlu şarkılarına aldığı skitri baktan haller" gibi bir çok yazı, röportaj ve dosya ne yazık ki dergide kendine yer bulamadı. Dergi yönetimi ile aramızdaki anlaşmazlığı en kısa sürede bitirip bu ve buna benzer bir çok yazıyı sizlerle paylaşmayı umut ediyoruz.

"Bitti" denilen, "öldü"denilen, "artık kimse dinlemiyor" denilen rak müziği yeniden geniş kitlelerle buluşturmayı şiar edinen sayfalarımızı sayfa editörü olarak sayfalar dolusu övebiliriz ama bizce bu hem okura hem de rak müziğe karşı bir terbiyeksizlikten başka birşey olmaz. çünkü **Rak Müzik** her şeyi affeder, terbiyeksizliği affetmez! mezz... mezz...mez...

Rak Müzik sayfaları
editörü:

Ozzy

Yurdal

HABERLER

BULUN ARTIK ŞU ÇOCUĞU!

7 yıl önce bir klip çekimi için geldikleri Atatürk Organize sanayii Sitesinde kaybolan Cannibal Corpse'nin başçısı hala bulunamadı. Kamera kayıtları incelendiğinde organize sanayii'den çıkmadığına emin olunan başçı'nın kesin oralarda bir yerlerde olduğuna inanan hayranları her yıl Brutal vokal yaparak tamir edilen arabaların altına bakıyor, atölyeleri dolaşıyor.

YANLIŞ YERDE DOĞDU!

Bir klip çekimi için Norveç'te toprağa gömülen black metal grubu URGEHAL'in solisti, Çankırı'da bir tarlada topraktan çıktı. Köylülerin bulup otobüsle Ankara'daki Norveç konsolosluğuna götürdükleri solistin, bunu nasıl yaptığı bilinmiyor.

OLAN, ESNAFA OLDU

Kadıköy'de Ozzy lakabının Ozan'a mı yoksa Oğuz'a mı denmesi gerektiği konusunda anlaşmazlığa düşen iki grup arasındaki kavga kontrolden çıktı. Ozan'cılar, yol kesip, "Ozan, ozan!" diye bağırarak esnafın malına zarar verdi.

DİLE İYİ GELİYOR...

Bilim insanları günde üç kere "creedence clearwater revival" demenin dile iyi geldiğini tesadüfen keşfetti. Bir müzik tartışmasında grubun ismini üç kere zikreden bir bilim insanı "dile iyi geliyor lan" dedi.

ABİLER VE KARDEŞLER

ÖZET: Bir zamanlar sıkı bir müzik dinleyicisi olan Murat gerek yılların, gerekse yaşam şartlarının etkisiyle bırakın rak müzik dinlemeyi artık bir skim dinlememektedir... Bora ise genç ve hevesli bir müzik dinleyicisidir. Kendilerini gereksiz bir tartışma içinde bulurlar...

ARCTIC MONKEYS NE LANI! BIRAK BUNLARI DA ÖNCE GERÇEK MÜZİK DİNLE! BANA ARCTIC'LE GELME BORA! BANA PINK FLOYD'A GEL... BINK FLOYD DİNLEMEDEN HİÇ BİŞEY ANLAYAMAZSIN. GERÇEK MÜZİK O...

ONU DA DİNLIYORUZ ABİ. PEŞELA FLOYD'UN SON ŞARKISINI DİNLEDİN Mİ? E NEYİ TARTIŞIYORSUZ O ZAMAN? Şarkısı değil bütün albümü sendire sendire dinlemeyi bekliyorum

ANA FİKİR: MURAT, HER ZAMAN TARTIŞMAYI KAZANIR...

Rak Anı...

Bundan sonra her sayıda sizden gelen ve içinde RAK olan bir anıyı paylaşacağız. İlk anı Harun diye bir arkadaşım-dan. (kendisi şu an garanti-de çalışıyor)

96 ya da 97 yılı İTÜ rock festivali, efsanevi gece... Ateşler yakmış, gece kampüste sabahlıyoruz.

Makine fakültesinden arkadaşlar bir düzene yapmış, bira firmasının bıraktığı fişçileri içiyoruz.

Bedava bira ile sarhoş olan yüzlerce rakçı, militarist düzeni protesto amaçlı çok uzakta ışıklı belli belirsiz görünen Levent subay lojmanlarına doğru bağırarak koşmaya başlıyor.

Kampüste başı boş dolaşan köpekler karanlıkta, çorak arazide koşan metalcilere saldırıyor. Herkes sağa sola kaçıyor, sahneden çok ciddi bir ses anons yapıyor "Arkadaşlar siz üstünüze düzeni yaptınız, şimdilik geri çekiliyoruz!"...vey be ne günler-di...çkçkçk.

LONG LIVE HARUN!

Dertli Punk. Dertli Pank. Derdo.

Çok değil bundan 15 sene önce (ulan çok-muş) Punk gibi, anarşist gibi gençliğin kudurmuşcasına sağa sola, duvara, çantaya yazdığı bir sloganı NO FUTURE! O yıllarda herkesin ingilizcesi az olduğundan, ingilizce bakımından da ekonomik bir sloganı bu. "NO" zaten NO, "FUTURE" da GELECEK işte. Çok basit...Geleceğin olmaması hepimizi gerçekten çok heyecanlandırıyordu.Gelecek yok, geçmiş zaten az(Hepimiz 16-17 yaşında gençleriz, geçmiş az, nereden barksan az...) gençliğe ilaç gibi gelmişti NO FUTURE!

Sonra yıllar geçti, "çok şeyler değişti" demek isterdim ama aslında bir skim değişmedi. Hayat belki de gelecek açısından geçmişten daha da umutsuz bir durumda. Her şey olduğu gibi duruyor, eski sloganlar yine kullanılıyor bir tek NO FUTURE yok. Gençlik bir anda "No Future"ı terk etti. O kadar toplumsal olay oldu, o kadar Stencil, grafiti yapıldı bir kere duvarlara "NO FUTURE" yazılmadı. NO FUTURE unutulup gitti...

Gençlik acaba artık gelecekte çok mu umutlu, yoksa 3-4 yıl önceki geçmişlerine "nostalji" diye takılıp geleceğin olduğunu unuttu da mala mı bağladı bilmiyorum. Ya da benim bilmediğim bir şeyi mi biliyorlar hiç bilmiyorum... Ama artık NO FUTURE yok!

Duvara bir slogan, topluma bir şey demek için yazılır. Bu yüzden basit, kolay anlaşılır ve ilgi çekici olmalıdır. Sanatsal olması için, duvar güzelleştirmek için, mizah yapmak için ya da fotoğrafını çekip layk almak için yazılmaz. Sloganı yazanın, duvara resim çizenin gelecekte herhangi bir beklentisi olamaz, olmamalıdır. Belki de sırf bu yüzden artık NO FUTURE hayatımızda yoktur.

işte bütün bunları düşünmekten, buna dertlenmekten Punk saçlarım bir gecede bembeyaz oldu. Yine de umudumuzu kesmeyelim ve yazımızı bu topraklarda doğmuş (Ankara doğumlu) en büyük Punk'çı The Clash grubunun solisti JOE STRUMMER'in sözleri ile bitirelim; FUTURE IS UNWRITTEN! "Future" zaten fütür, "write" zaten write, "un" olumsuzluk, "en" de edilgenlik eki. Dilko!

Siz de evde ucuz sulu Bira yapabilirsiniz

malzemeler...

- Bir bardak su
- Altı arkadaş (Hepsi erkek)
- İki hoparlör
- Sekiz paket sigara
- sayko-killer.mp3
- killing in the nemo.mp3
- iggy pop-passenger.mp3
- chopsuey.mp3

Yapılışı:

HOPARLÖRLERİ BARDAĞA YAKLAŞTIRIN VE SIRA SIRA MP3'LERİ SON SES AÇIN... O SIRADA ARKADAŞLARINIZ İSE SİGARA İÇİP ETRAFA BAKSIN... SUYUNUZUN YAVAS YAVAS BIRAYA DÖNÜŞTÜĞÜNÜ GÖRECEKSİNİZ

Tavsiye:

isterseniz içine kül atıp Biranızı ekstra'ya çevirebilirsiniz... soğutarak içiniz...

Fil'in olaylara hiç katılmadığı halde herkesten çok coşması...

DÜNYA'NIN SON ŞİİRİ

KABOV!

Program devreye girmişti ve...

Dünyanın yok olmasına saniyeler kalmıştı.

Kan-ter içinde "Cancel'e bas abi,Cancel'e!"

diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırarak,
"Kensil mi demek istiyorsun abi"dedi!

"Hayır CANCEL! CAN-CEL!"

diye bağırdım...

Cancel'e bastırmadım...

COĞRAFYASIZ

Özellikle yeni tanıştığımız birinden geliyorsa hepimizi geren bir sorudur "nerelisin sen?" sorusu. Soran kişinin amacı nedir bilinmez. Ya kendisi de oralıdır ve sizi kayıracaktır, ya oralılar hakkında kötü bir şey söylememek için dikkatli olacaktır, ya da hayatta yapabileceği tek muhabbet budur. "Toprak vatanım, insanlık milletim" diyemezsiniz bir çırpıda, onun yerine "ana tarafım Ahıska Türklerinden, Kafkasyadan gelip Tirebolu'na yerleşmişler.

babamgil ise kıpçak boyundan...abim zenci...halam yörük" gibi birşeyler gevelersiniz. Zor bir sorudur "Nereliydin sen??". Çünkü kendinizi "bir yerli" olarak değil, "biri" olarak görmek isteyen birisinizdir. Bütün dengeleri bozan, insanı zor durumda bırakan bir sorudur bu. Soran kişi sizi zorlar cevap vermeniz için. Aslında bir soru da değil, düşünce sisteminize bir tecavüzdür bu.

Yıllardır bu soruya muhattap olan biri olarak 35 yıl sonra aklıma bir fikir geldi; soran kişiye "Burdur'luyum" diyorum, bir anda paralize oluyor. Burdur'u kafasında bir yere koymıyor, Burdur'u anlayamıyor. Burdur'dan sonra onun da nereli olduğunun bir önemi olmuyor. Ve bu konu burada kapanıyor. Burdur tam bana göre, Burdur benim cebimde taşıdığım bir silah. Siz de deneyin yüzde yüz çalışıyor. 35 yıl sonra şunu idrak ettim ki; birey olmanın yolu Burdur'dan geçiyor.

BİR TAKIM ŞEYLERE
ÇOK SINIRLENMİŞ
YAZAR!

- STİİV JOBS -

Bilim adamı mıydın yoksa esnaf mıydın anlamadım ben seni stiiv. Ama bildiğim bir şey var; bugün toplumun büyük bir kısmı mala bağladıysa bu senin eserindir. Gider ayak ebesini skitin insanlığın. Bak herkesin elinde kara kara uşur gibi telefonlar sabah akşam ovup duruyorlar. Aferin sana stiiv çok güzel bir eser bıraktın arkanda. Ova ova yadediyoruz seni...

Bizde ölünün arkasından konuşulmaz ama bunu sen istedin hiç kusura bakma Stiiv. Öldün gittin hâlâ tanınan bitmedi arkadaş! Ben senin yaşam hikâyesini bilmek zorunda mıyım, "her ne olursa olsun" zekânı takdir etmek zorunda mıyım. Açık söyleyim zerre skimde değil senin hırslın da, sinirinin de, inatçılığının da... Sanki minâ koydum bana bağlar, bahçeler bağışladın, altı üstü parasıyla telefon sattın o kadar. Sonra da öldün gittin o kadar. Bak işte başkaları satıyor. Nedir yani!!!

Neymiş "o kadar zengin olmasına rağmen inanılmaz sade giyiniyormuş, hep aynı kıyafetleri giyiyormuş"... Banane kardeşim giyinseydin. Gidip kendine güzel bir kot alsaydın, üstüne de derimot'dan bi ceket alsaydın da yılan gibi girseydin ortamlara. Sanki kota cekete harcamadığın parayı fakire fukaraya verdin, aqları doyurdun!

Hacı dedem'in de o kadar evi, kira geliri vardı o da hep aynı pantolonu cebeti giyendi, fakir gibi yaşardı. Öveceksem dedemi överim seni niye öveyim. Ölünce amcangiller bütün parasını kızıyla kızla yediler. Senin paranı da birileri yiyordur Stiiv. Metarında ters döne bilirsin...

Seni övmem stiiv. Seni öveni yere göğe sığdıramayanı sevmem. Seni övmeyip başka CEO'yu, başka müdürü, başka patronu öveni kapıdan içeri almam.

Haa.. "Hiç mi iyi bişey yapmadım abi ben?" diye sorarsan. Bak YOL DURUMU iyi... Telefona bakıp yol durumu açık mı kapalı mı bilebilmek büyük bir buluş! Keşge hiç uygulamaya, aplikasyona, yazılıma buluşmayıp sadece yol durumuna yüklenseydin. İnsanları tek tek arayıp "Abi

şimdi çıkmayın Zincirlikuyu tıklı, Balmumcu'da kaza var" ya da "Birinci köprü akıyor" deseydin. O zaman hayır duası içinde bıraktırdım ruhunu... Ama bugün dünyanın yarısından çoğu mala bağlamışsa bunda büyük suçun var. Öldün gittin bizi mallarla başbaşa bıraktın. Öve öve değil ova ova yadediyoruz seni. GEÇMİŞ OLSAN

- HASTALIK ve DİLBİLGİSİ -

	Sağlıklı	Sağlıksız	İleri derecede sağlıksız	Cümlesi
Boğazım	Boğazlarım	Boğazlarım şişti	Boğazlar şişti	
İğne yaptırdım	İğne vurdular	İğne yıyorum	İğne yıyorum	
Serum takıldı	Seruma bağladılar	Serumey!	Serumey!	
Röntgen çektiler	Filim çektiler	Cigeroy.	Cigeroy.	
İlaç	Hap	Ap!	Ap!	
Dilbilgisi ORANI	%80	%30	%10	

Kaptan Flig Mortgage'in mektupları

(ölüm seferi)

Sevgili İlsa,

Sana mektup yazmayalı neredeyse 6 yıl olmuş. Sana bu mektubu İngiltere'nin Tekirdağı olan Dublin'de bir denizci barından yazıyorum. Paso içiyoruz. Tanrı günahlarını affetsin, yaşlı Gas'ın ölümünden sonra Profesör'le de Maymun'la da Reis'le de iletişimi tamamen kaybettim. Meğer bizler çok traş arkadaşlarımız da Gas bizi bir arada tutuyormuş, Gas'ın hatırına birbirimizi çekiyormuşuz. Yaşlı Gas, biliyorsun slim sigaranın mucitidir, slim sigarasını üföre üföre hepimizin arkasından ayrı konuşmuş meğersem. Bana "maymuna ben de bazen çok sinir oluyorum" derken, aynı Gas; Maymun'a "kısıkanıyo o seni daha anlamadın mı?" demiş. Tabutunun başında dostları olarak tek tek yaptığımız son konuşmalarda bunları öğrendik. Orada tabii ki cenazenin önünde dövüşmedik, sadece "ho ho ho ilahi Gas, ne adamdın" diye geçiştirdik ama herkes de birbirine sinir oldu. Hepimizin arkasından en çok konuştuğu ortaya çıkan Reis'in konuyu dağıtmak için fazla coşup "Uyan ulan! Uyansana! Kolay mı öyle bırakıp gitmek, korkup kaçmak. Daha Arizona'ya gidicez, vahşi at yakalıcaz, paraları bulup kafayı çekicez. Kalk işimiz çok! Kalk ulan. Kalk amuna goduumununhh!" diye ölüyü kolundan tutup sarsması gözden kaçmadı.

Onca süredir neler yaptım, Dublin'deki bu denizci barında nasıl sahne almaya başladım hepsi ayrı mektup konusudur aşkım ama bu mektubumda bunlardan bahsetmiyeceğim. Sadece şunu bil; ben ne kadar bırakmak istesem de müzik beni bırakmadı. "Bıraktım artık çalmayacağım benim denizlere dönmem lazım" diyorum ama bırakmıyorum, "29 ekimde sahne alıcam sonra bırakıcam, gemi bekliyo diyorum" sonra tak incir festivalinde çıkıyorum, Teoman gibi oldum.

Neyse ki bu sıralar limandaki denizciler arasında "müthiş deniz canavarı" efsanesi dolanıyor da bir kez daha müziği bırakıp denizlere açılmadığıma dua ediyorum. Son bir ay da 24 gemi battı İlsa, bu zamanda denizci olmak için keriz olmak lazım. Ben de eski denizci şarkıları çalan bir gruba katıldım, Mavi Ahtapot adında bir İrlanda barında çalıyoruz. İrlanda barlarını bilirsin çalgıcılarının dişleri dökük üstleri başları hep yırtıktır ama yine de neşeyle çalarlar. Ben de öyleyim görsen tanımazsın. Bunca yıldır karada olmama karşın bir denizci hastalığı olan iskorpit'e yakalandım ağızımda diş kalmadı. Tanrıya şükür hâlâ bana denizcilği hatırlatan birşeyler var.

Sen ne yapıyorsun, "beni unut evlen, mutlu ol" demiştin sana ama bi yokliim dedim. Oğlumuz Çaşua nasıl, herhalde ergenliğine girmiştir o da. Umarım bir gün gelirim de "OOO BOBOM MU GELMÖŞ, BOBOCUĞUM" diye sarılır boru sesli oğlum. O genç

adamı benim için öp.

Canım İlsa,

Canım karıcığım mektubunu alınca nasıl mutlu oldum anlatamam. Evlenip, mutlu olmama ne kadar sevindim bilemezsin.

Şu bahsettiğim deniz canavarı olayı denizciler arasında gerginliğe yol açıyor ve barda sürekli kavga çıkıyor. Geçen gün de mektubunu aldıktan sonra barda sahne alırken yumruk yumruğa bir kavga çıktı. Orkestra olarak durmadık tabi ki daha da coşturduk müziği. Görsen ne kavgaydı, bütün bar bir anda birbirine girdi. Fiçılar atılıyor, sandalyeler sırtta kırılıyor, barın camekanını kırarak birileri sokağa uçuyordu. Biz de o sırada daha hızlı çalıyorduk. Yumruğu yiyerek kucaklara düşenlerin kafasından aşağı bira dökülerek tekrar kavgaya yollanmasını da görürnce canım çekti İlsa. Dayağı canım çekti! İrlanda'ya gelip de şu meşhur denizci dayağını yememek olmaz diye kemanı bi arkadaşına verip atlardım kavganın içine. Biri kafamda şişe kırsın veyahut sırtımda sandalye kırsın diye ortada dolanırken kulağıma çok kötü tokat yedim. Bir anda kavga durdu, herkes sustu "oha am.na koyiim oha! adamın kulağına ne biçim vurdun. Ne biçim ses çıktı" dedi birisi, "Ayı mısın oğlum kulaaa vurulur mu. Kesin zarını patlattırdın" dedi yediği yumruktan dişleri dökülmüş diğeri, "Şimdi değil ama gece uyuyunca kan gelir. Kulak has-sas organ abi" diye ekledi gözü mosmor olan bir başkası. Aslında çok acımıyodu ama böyle diye diye beni de korkutup ağlattılar. Herkes susmuş, ben ortada ağlıyordum. Barın tüm tadı kaçmıştı ki vuran bir anda coştı "Canavar yüzünden!" diye bağırdı, "Canavar yüzünden böyle davranıyorum. Onu gördüğümde beri bütün psikolojim bozuldu". "Canavar" bahsi geçince herkes kendi arasında konuşmaya, homurdanmaya başladı. Bütün bar denizciye hak verdi.

"Palavra! Canavar diye bir şey yoktur. Bunlar denizcileri korkutmak için uydurulmuş masallar" diye kalabalığın içinden biri bağırdı. Kalabalık tekrar homurdanmaya başladı. Demin diğer denizciye hak veren kalabalık şimdi "Evet yoktur", "Denizci haklı, canavar diye bir şey olamaz" diye homurdanıyordu. İşte böyle yavaş yavaş bir kitleye hitap ediyordu konuşmacılar. Canavar gördüğünü iddia eden denizci bu sefer bir masanın üstüne çıktı. "Onu dinlemeyin! Yanımda canavarla birebir savaşmış bir arkadaşım var, size olanları kendi anlatacak" dedi ve masaya koltuk değnekleri olan bir Filipinli denizci çıkardı. Filipinli, asyalılara özgü o aksanıyla "O çok büyüktü. Kocaman bir kuyruğu ve deniz fenerini andıran bir gözü vardı. önce sancak tarafında gördük, bir anda geminin altına geçti ve..." diye anlatırken, diğer adam baş-

ka masanın üstüne çıkmış "Bu masallara inanıp burada duracaksınız siz bilirsiniz ama benim tayfaya ihtiyacım var. Hem de çok! Şangay'a kadar gidip geleceğiz, sizlere çift maaş ve ikramiye sunuyorum, yol boyunca bulup aldıklarınız da sizin olacak" diye bağırdı. Çift maaşı duyunca kalabalık bir anda coştı, herkes kağıtları imzalayıp tayfa olabilmek için adamın önünde sıra oluşturdu. Çift maaş coşkusu bütün barı öyle bir sarmıştı ki, tayfa kuyruğuna demin itiraz eden denizciyle, Filipinli arkadaşı ve ben de girmiştik. En sonunda yeniden denizlere dönmüştüm aşkım. Müşteriler ve sanatçı olarak girdiğimiz bu ırlanda barından NARSİSYUS gemisinin tayfaları olarak çıkmıştık. Rom kadehleri bu sefer Narsisys için kaktı, ben kemanımı bu sefer müşteriler için değil de mesai arkadaşlarım için çaldım, kolkola girip hep beraber şarkılar söyledik ve 10 gün sonra kalkacak gemide buluşmak için sözleştik.

Bu arada sen ne yapıyorsun? Mektubunda belirttiğin mali sıkıntılar konusuna ne kadar üzüldüm desem azdır. Bende para olsa hiç düşünmeden yollardım aşkım. Ama durumumu biliyorsun; beş parasızım, müziği bırakmanın sancısını, sektör değiştirmenin çelişkisini çekiyorum ve sonunu bilmediğim bir yolculuğa çıkıyorum. Çaş nasıl Çaş? Bana "para" deme, bana "Çaş" de! Eğer bunlar yakında deniz canavarının midesini boylayacak bir denizcinin son sözleri ise; Mektubunu aldığımda "selam verdik, borçlu çıktık" diye asla düşünmedim. Seni ve Çaş'ımızı daha da özledim. Özlemek bedava diye değil, gerçekten özledim.

Kadınım İlsa,

Son bir hafta ne kadar hızlı ve ne kadar da gürültülü patırtılı geçti anlatamam. Bir insanın ömrü

boyunca yaşayabileceği bütün duyguları bu hafta içinde yaşadım diyebilirim.

Gemiye yazdığımız gece çok içmişiz, sabah içi balık dolu bir fiçinin içinde uyandım. En son bir balığın ağzına işiyem diye tutturduğumu hatırlıyordum. İnsanlar beni bunu yapmamam için durdurmaya çalışıyorlardı. Sabah “Ne yaptım ben?” diye utançla uyandım. Ki bu utanç, dün gece çok içen her günahkârın yaşadığı ortak bir cehennemdir, günahkârlar bile bu cehenne- me dalarlar... Neyse fiçiden kalktım ve herkese utançla “günaydın” dedim. Kahvaltı yapmak için bir yer ararken Dublin halkının arkamdan güldü- günü gördüm, belli ki çok rezil şeyler yapmış ol- malyıdım dün gece. Belimde de bir sızlama vardı. Dönüp baktığımda korkunç gerçeği gördüm; tam çatalın üstüne bir gemiyi yiyen deniz canavarı dövmesi yaptırmıştım ve belimdeki iki gamzenin içine de gothik harflerle “denizcilik forever” yazdırmıştım. İçip içip, çatala dövme yaptıran bir kocan var İlsa, artık gönül rahatlığıyla “bir hayırsızla evlenmişim” diyebilirsin.

Neyse ki güzel haber: biraz pahalıymış ama dövme sildirilebiliyormuş. **Reis Fine art Tattoo Center** diye bir yer önerdiler. “Reis” denince ben de senin gibi “acaba o mu?” diye kıldandım ama “Ulan dünyadaki tek Reis bizim Reis mi?” diye düşünmeden de edemedim. Kemanımı derhal satıp, liman tarafın- daki bu dövmecinin yolunu tuttum. İçerisi tütsü kokuyordu, bir kızılderili müziği usul usul duyuluyordu. Dün gece bize “gitmeyin” diyen Filipinli denizciyi gördüm koluna gemimiz NARSİSYUS’un armasını yaptırmıştı ve bir maymun da koluna bepanten sürüyordu. Maymunla gözgöze geldik. “Maymun”u görünce ben de senin gibi “acaba o mu” diye kıldandım ama “dünyadaki tek maymun bizim maymun mu” diye düşünmekten de kendimi alamadım. Maymun bana yüz vermedi, bepanteni huşu ile sürmeye devam etti, ben de kataloglara göz attım. Birden dövmeci kapıda belirdi ve onun gerçekten bizim Reis olduğunu anladım. Yıllar onu çok değiştirmişti. Saçlarını örmeden şurdan şuraya adım atmayan Reis, saçlarını aç- mıştı ve biraz kaslanmıştı. Üzerinde şile bezinden kısa kollu bir gömlek vardı, teninin gözükteği her yerden dövme fişkırıyordu. Boncuğu, yüzüğü, kü- peyi de arttırmıştı. Beni görünce vakurluğundan bir gram bile kaybetmedi. “Yıllar sonra arkadaşını görüyorsun ve hiç kendini bozmuyorsun, bravo. İşte kızılderilik bu” diye içimden geçirdim ve gidip eski dostuma sarıldım. Reis yine kendini bozmadı, eline bi tıstıs alıp etrafımda döne- rek bilgece dans etti. Maymun da koşup omzuma filan çıkmadı, efendi gibi gelip elimi sıktı. Yıllar ikisine de bir

vakurluk, bir ulvilik kazandırmıştı.

Filipinli denizci gittikten sonra Reis orada ne için bulunduğumu sordu. Yıllar sonra karşısına çıkıp çatala yaptırdığım dövmeyle göstermek istemedi- ğim için “dilime piercing yaptırmaya geldim abi” dedim. “Canım, piercing’i her yerde taktırırsın, Reis Fine art’a geliyorsan dövme için geleceksin. Piercing için para bile almıyorum ben. Boncuğun parası neyse onu alıyorum o kadar. Oyalanmaya değmez. Git maymun taksın, para mara da iste- mez” diye beğenmedi talebimi. İşte o anda Reis’in sanatçı kaptisleri olacak kadar dövmecilik işini ilerlettğini anladım ve eğilip çatalı gösterdim.

“Baştan söyleyeyim ben dövme sildirmeye kar- şıyım” dedi Reis ve “Çünkü sildirmek dövmenin mantığına aykırı. yaptırdığın her dövme senin bir

dönemini temsil ediyor. Salakça da olsa o senin bir dönemin abi. Kişi bence dövmelerini kabul- lenmeli, onlardan utanmamalı” dedi. “Abi boyum kadar çocuğum var benim. sil şunu” dedim. Siler- se yazın yandığımda o kısmın beyaz kalacağını, silmenin çözüm olmadığını ama isterse kapata- bileceğini söyledi. Çaresiz önüne uzandım. Bir yandan dövmemi yaparken, bir yandan da sohbet ediyorduk. Dikkatimi çekti Reis konuşmalarının arasında sık sık eski Kızılderili atasözlerinden örnekler veriyor, Amerika’da olduğundan daha aksanlı konuşuyordu. İrlanda da Amerika’da oldu- ğundan daha çok Kızılderili olmuştu Reis. Demek gurbet elde Kızılderiliğine daha çok tutunmuştu. Bir yandan yöre esnafı tarafından hiç sevilmedi-

ğini çünkü doğruları konuştuğunu söylüyor, bir yandan da beyaz adama sövüp, eski şaman adetlerini unutmamızı söylü- yordu. Gurbetlik, Reis’in kafasını çok karıştırmış- tı. Profesör’ü sordum, “iki sokak ötede kırtasiyesi var. Emekli olunca her öğretmen gibi kırtasiye açtı. Arada bir dükkana kalem filan alıyorum. Onun haricinde pek sık görüşmüyoruz” dedi. Me- ğer bizler, maceradan maceraya koşan sıkı dostlar değildik de Dublin Liman esnafımız İlsa. Bunu öğrenince kahroldum. Arkadaşlarımı yıllar sonra buluyorum ve “Bulmaz olaydım” diyorum. Herkes işlerini oturmuş ben denizlere açılıyo- rum. Üzgünüm İlsa, hem de çok...

Neyse beni boşver, sen ne yapıyorsun, Caş ne ya- pıyor? Eve haciz gelmesi beni derinden üzdü. Ne yapacaksınız bundan sonra? Akralalarda filan mı kalsanız acaba? Bana acil yaz.

PS: Hadi sana neşeli bir haber vereyim de sevin. Reis, dövmeye bir çözüm buldu ve dövmemi kilot olarak kapatmaya karar verip avdet yerlerimi simsiyah slip kilot dövmesi ile kapladı. Artık çıplakken de deri slip kilot giymiş gibiyim. Kilot masra- fına son. Eğer bir gün tekrar kavuşursak çok pis sevişicez İlsa, artık daha seksiyyim

İki gözüm İlsa,

Nihayet denizlere açıldık. Bugün yol- culuğumuzun 7. günü. Kaptan Faragut yönetimindeki Narsisyus, dalgaların üzerinde Şangay istikametine doğru ağır ağır ilerliyor. Yükümüz yok, o yüzden dalgaların üzerinde kolayca ilerliyo- ruz, yalnız Şangay’a varıp da tonlarca kaçak çayı yükleyince bu köhne gemi dalgalara nasıl dayanacak bilmiyorum. Bir de tayfaları tedirgin eden şu deniz canavarı hikâyesi var . Kaptan Faragut bu söylentilere pek kulak asmıyor ama yine de gece gündüz bir gözcüyü direkte bulunduruyor.

Profesör, Reis, Maymun ve benim görev tanımımızı yapmadı Kaptan. “Sizin belli bir işiniz yok, nerde bir iş varsa koşacak- sınız. Mutfaksa mutfak, güverteyse güverte, her işi yapacaksınız. Ortalıkta dolanırken görmeyeceğim sizi” dedi bize. Evet İlsa, yanlış duymadın ekibi yeniden toplayıp, gemiye yazdırdım. Üç gün gibi kısa bir sürede gide-gele, gide-gele beynini ye- dim bizimkilerin. İnsan üstü bir çaba göstererek, onları denizlere açılmak için ikna ettim. Kimi zaman “yahu sizler **KOBİ** olmak için mi geldiniz bu hayata, sizler denizcisiniz be! Kendinize gelin! Bizler korkusuz denizcileriz” diye gazlayıcı bir tavır sergiledim, ki Reis hayatı boyunca denizcilik nedir bilmemişti. Kimi zaman da “ulan köpekler, ben bu macera işine ömrümü verdim. Ne demek ‘gelmiyorum’ ne demek ‘ben düzen kurdum’! Bu grubun kaptaniysam benim dediğim olacak, ben

'bitti' demeden macera bitmez!" diye tehditkar bir tutum sergileyip onları ikna ettim.Şunu aklına sok ki ; kocan kurnazdır sevgilim, elâlem sıcacık evinde otururken keriz gibi denizlerde gezip canavarın kendisini yutmasını bekleyecek biri değildir.

Sonuç olarak tekrar denizlerdeyiz hayatım. Bu mektubu sana biz tayfalara ayrılan yatakhane yazıyorum. Profesör altta, Reis ve Maymun da karış ranzada uyuyor. Hatta maymun sana mektup yazdığını öğrenince "yengeye selam" der gibi bir hareket yaptı. Herkesinki bitti, Maymun'un vakurluğu hâlâ devam ediyor. Ben hayatımda bu kadar vakur, oturmasını kalkmasını bilen, ka- dirşinas bir maymun daha görmedim. Onun ya- nında bazen insanlığımın utanıyordum. Sayfalar boyunca maymunu övebilirim ama kısa kesmek istiyorum çünkü çok uykum geldi.

Cevap mektubun gelmedi ama yine de sana yaz- mak ihtiyacı hissettim. Biliyorum eve haciz geldi, biliyorum bütün eşyaları alıp götürdüler ama evdeki çekmece benim kaptanlık belgesinin bir fotokopisi olacaktı. Profesör " Onu gösterirsen Kaptan Faragut belki bizi terfi ettirir de yerleri silmekten kurtuluruz" dedi, aklıma yattı. Mal müdürlüğüne gidip, o çekmeceyi bulup, belgeyi bana yollayabilir misin hayatım? İlk limanda bel- genin gelip gelmediğini soracağım.Bu arada Caş nasıl? Onu ve seni ne kadar özlediğimi tahmin edemezsin.

İlşa,

Bugün yolculuğumuzun 22. günü. İki gün önce büyük bir fırtına atlattık ve gemimiz bir hayli yara aldı. Sancak tarafındaki bordada bir kaç gedik açıldı, sürekli su alıyoruz. Kaptan Faragut, yara savunma ve suyu tahliye etme görevini bizim ekibe verdi. Maymun, Profesör, Reis ve ben dönü- şümlü olarak açılan gediklere kalaslar çıkıyoruz , sızan suyu kovalarla elden ele tahliye ediyoruz ama lanet deniz suyu sürekli geri fırlatıp tekrar içeri doluyor. Üstümüz başımız sürekli ıslak, iki gündür doğru düzgün bir uyku uyumadık. Deneyimlerimden yola çıkarak Kaptan Faragut'a bunun böyle olmayacağını, ya geri dönmemizi, ya da en yakın limana gidip gemiye bakım yap- tırmamız gerektiğini söyledim, yaşlı vücudundan beklenmeyecek bir çeviklikle beni yakamdan tutup "Sakin bana akıl verme denizci, Kaptan Fa- ragut'un defterinde geri dönmek yoktur, bu gemi yüzecek ve tam zamanında Şangay'a varacağız" diyip suratına purosunu tükürdü. Kaptan'ın bu hırısı beni çok korkutuyor İlşa, onda gençliğimi görüyorum, oysa ki benden sadece 6 ay küçük. Bazen "6 ay önce ben de böyle miydim?" diye dü- şünüyorum ama hayır, bu herif bildiğin hayvan.

Profesör'e gelince, yıllar belli ki en çok Profesör'ü değiştirmiş. O civan gibi adam emekli olduğu anda bir anda çökmüş, götü göbeği salmış, gözle- rinde merakın zerresi kalmamış. Elinden pek bir iş de gelmiyor, sürekli ayak bağı oluyor bize. Bazen onu kırtasiyesinden kopardı- ğım için vicdan azabı çekio-

rum. Neyse ki tayfalar arasında en yaşlı o olduğu için pek bir iş yaptırmıyoruz.

Bu gemide iki kaptan olduğu gibi, iki de profesör var İlşa. Edinburg üniversitesi biyoloji bölüm başkanı Lord Edmund Grant de deniz canavarı söylencesini araştırmak için bizimle yola çıktı. Gün boyu kamarasında oturup makaleler yazan Lord Grant belki de bu gemide biz tayfalara en kibar davranan insan. Topladığımız deniz yosunu ve balık numunelerini sık sık ona götürüyoruz o da bize karşılığında kendi yemeklerinden veriyor. Resmen abonesi oldum Lord'un ne bulursam "al abi incele" diye götürüyorum, rızkıma koşuyo- rum.Onun haricinde yemekler çok kötü.

Filipinli aşçı oldu, bize her gün Filipin mutfağının en nadide örneklerini sunuyor. "Sanki annemin eli değmiş gibi" diyerek bize böcek haşlıyor, asya- lılara özgü o aksanıyla "Bütün dünya köpeği Çin yemeği sanır ama asıl köpeği Filipinliler bulmuş- tur. Çinliler bizden çaldı abi, ama bizde de suç çok, yeterince dünyaya tanıtmadık köpeğimizi... Bir gün karaya çıktığımızda size bir Köpek Öve- leme yapayım da farkı görün" diye yaman geyik basıyor. Resmen hasta bu adam.

Narsisyus, dalgaların arasında bata çıka ilerliyor, günler her gün bir öncekinden daha da kötü geçiyor, ben seni özliyorum. Yatağa uzanıp da gözlerimi kapattığımda seni ve oğlumuz Caşı düşününce bütün yorgunluğum bir anda geçiyor. Bacamı mı ağrıdı, tak kapyorum gözleri, belim mi tutuldu hop veriyorum Caşı, elimde damar damar üstünemi bindi çat seni düşünüyorum, ne ağrı kalıyor ne bişey. Bana güç veriyorsunuz.

Mektubumu okuduktan sonra Caşı çağır ve öp. Caş o anda ortalıkta değilse kendi omzunu öp, çünkü ben bunu sık sık yapıyorum.

Beybim İlşa,

Sana mektup yazmayalı aylar olmuş, aylardır ok- yanuslarda zibil gibi geziyoruz. Sanırım rotamızı kaybettik ama Kaptan Faragut bunun aksini iddia ediyor. Sevindirici haber; Kaptan bizi yara savun- ma görevinden aldı, yerimize Jurgis Rudkus adlı Litvanyalı bir denizciyi koydu. Zekası 8 yaşındaki bir çocukla eşdeğer olan ama yüreği tıpkı cüssesi gibi kocaman olan bu denizci, bordada açılan bütün delikleri sadece yaslanarak kapatabiliyor. Bizim görevimiz gün boyu, ayakta dikilen Jurgis'i kontrol etmek, ihtiyaçlarını gidermek. O görevi de Maymun'a verdik, bizim yanımda kalen- derliğinden taviz vermeyen Maymun, Jurgis'in yanında tam bir maymuna dönüşüyor. Bu koca devin omuzlarından inmiyor, kılı küçük elleriyle onu besliyor. Bu ikilinin dostluğuna imrenmemek elde değil.

Bir yandan açlık, bir yandan huzursuzluk bütün tayfaların sınırları aşırı gergin, sık sık kavgalar çıkıyor. Geçen gün ben de bıçaklı kavgaya katıl- dım, hem de Filipinli aşçı ile. Bir gün güvertede bütün tayfalar oturmuş sohbet ediyorduk. Herkes geldiği ülkelerden, oraların adetlerinden, bilhassa

çok özledikleri geleneksel ye- meklerinden bahsediyordu. Nor- veç'in meşhur Somon Gömmesi'ni, Fas'ın Hırhış Dolması'nı, Karaip'lerin Dibek Arası'nı dinlerken Tanrı şahidimdir ki ne kadar da ağızım sulanmıştı. Fakat bu Fili- pinli piç, konuyu ikide bir "maymun küşleme"ye, "şebek albastı"ya, ve bilhassa " maymın çavış"a getiriyor, Maymun'un da yenilebilir bir hayvan olduğuna göndermeler yapıyordu. En sonunda "maymın çavış; düğünden iki gün önce damata güç kuvvet versin diye pişirilen özel bir yemektir. Öyle herkese verilmez, kız tarafı pişirir erkek tarafı yer. Pişirmesi zahmetlidir ama tadı bir o kadar da lezizdir, hayvan kendi yağında bişer" dediği anda "orda duracaksın köpeksöylü!" diye bağırdım. Tayfalar bir anda ayağa kalktı ve çev- remizde çember oluşturup, "hakla onu Filipinli" "Hadi bitir işini şu salağın da yiyelim maymunu" diye tezahürat etmeye başladılar. Ne olup bittiğini anlamadan, Filipinlinin elinde bir bıçak gördüm. Bıçağı bir elinden diğerine atarak etrafımda dö- nüyor, saldıracak uygun zamanı kolluyordu, kar- şımda tam bir bıçak ustası vardı. Bir anda Reis'in "Kaptan yakala!" diyen sesini duydum, Reis bana kendi savaş baltasını çıkarıp fırlatmıştı. Bir anda zıplayıp, baltanın sapını öyle bir kavradım ki, baltanın ucundaki taş saptan kopup Filipinli'nin kafasına geldi. Nasıl bir belaya çatığımı anlayan asyalı elinden bıçağını düşürüp yere kapaklandı, hemen üzerine çıktım. Demin tam tersi yönde tezahürat yapan tayfalar ise "Hadi kaptan, öldür şunu", "Bitir şu asyalının işini kaptan" diye bağırı- yordu, iyice gaza geldim. Gözyaşları içinde yalva- ran asyalıya "Ne oldu? demin küşleme diyordun, maymın çavış diyordun. Kaş göz yapıyorum, ayıptır aramızda maymunlar da var diyorum anlamıyorsun. Sen ancak bundan anlarsın!" diyip baltanın sapını kafasına indirmek için kaldırdım.

Tam o sırada 24 saat nöbet tutan gözçülerden birinin sesini duyduk. "Canavar! Canavar görün- dü!" diye bağılıyor, çanı çalıp, uzaktaki dalgaları işaret ediyordu. İleride köpüren dalgalara baktı- ğımızda efsanenin gerçeğe döndüğünü gördük. Ardından elinde dürbünle kamarasından çıkan kaptan Faragut' belirdi, "Herkes görev yerlerine" diye bağılıyor, tayfalara tokatlar atıyordu.

Sevgili İlşa, sana bu mektubu bu hengamede kalem bulamadığım için ucunu açtığım baltanın sapı ile alelacele yazıyorum. Bizim görev yerimiz olmadığı için doğruca yatakhaneye geldik, ya- nımda Profesör ve Reis var. Dışarda ise tam bir can pazarı yaşanıyor, tayfaların çılgınlıkları kulakla- rıma kadar geliyor. Reis, "Kaptan dilerden dışarı çıkıp biraz Faragut'a gözükelim de sonra 'Ner- deydi bu yavşaklar' demesin" dedi, aklıma yattı. Bu kızılderililer az konuşuyor ama konuşunca da doğru sözü şıp diye söylüyor doğrusu. Şimdi di- şarı çıkıyoruz canım, gelişmeleri sana yazacağım. Benim için dua et ve Caşı öb!

İlşa,

Bir önceki mektubumun üzerinden yarım saat bile geçmedi ve işte yine elimde baltanın sapı,

sana yazıyorum. Dışarısı durulacak gibi değil. Şu son yarım saat içinde gördüklerimi ömrüm boyunca görmedim. Canavar korkunç ve devasa kollarıyla gemiyi tamamen sarmış durumda, bütün ağırlıyla gemiyi suların derinliklerine çekmeye çalışıyor. Bu yetmezmiş gibi hava karardı ve korkunç bir yağmur da başladı.

Artık tayfa yok, denizci yok, herkes adeta yiğit birer savaşçı kesildi. Savaşçılar halatlarda sallanarak ellerinde ne var ne yoksa Canavara saldırıyor, direkleri saran kollarını kesmeye çalışıyor. Kaptan Faragut ise ellerinde barut dolu tüfekler olan bir kaç tayfadan küçük bir tümen oluşturmuş elinde kılıç ile onlara "nişan al, ateş" diye talimatlar veriyor. Fakat adamlar o kadar acemi ki çoğu zaman arkadaşlarını vuruyorlar. Arkadaşları tarafından vurulmayanlar ise ya denize düşüyor, ya da yaratığın midelerini boyluyor. Canavarın kanı, tayfaların kanına karışmış, yağmur ve denizsuyu ile birleşip üstümüze yağıyor.

Gözlerim o kargaşada Profesör, Reis ve Maymun'u aradı ama göremedim. Büyük bir ihtimalle onlar da diğerleri gibi ölüp gittiler. Hemen bir tutunmalık halat yakalayıp, sallananlar arasına ben de katıldım. Evet İlsa böyle kötü bir durumda bile canım bunu yapmayı çok çekti. İnanılmaz zevkli birşey halatlardan tutuna tutuna bir yere doğru ilerlemek. .Keşke sana da böyle halatlarda sallana sallana gelsem. "Oha Flig orada arkadaşların ölüyor, sen hala zevk diyorsun. Valla bravo ne geniş bir adammışsın" dediğini duyar gibiyim hayatım, ama bu çipil gözler o kadar kötü şeyler gördü ki, insan ister istemez iyi şeyler düşünmek istiyor.

Şu insan denen yaratık gerçekten tuhaf bir mahluk. Resmen uyuyan canavarı uyandırdık. O bizden çok uzaktaydı, kendi halindeydi, gidip onu bulup, kızdırdık. Şimdi de can derdine düşüyoruz. Gidip onu bulup öldürmeye çalışmanın ne alemi var? Ne bok yerse yesin, gördüğün anda geri kaçsana. Ben canavara kızmıyorum, canavar zaten canavarlığını yapıyor, bu onun doğal hayatı... Ben Kaptan Faragut'un hırsına, gözü dönmüşlüğüne, bizi soktuğu durumlara kızyorum.

Narsisysus çatırdıyor İlsa, bu canavar hepimizi yakında sulara gömecek. Bir iki defa Faragut'a yalandan "gözüne nişan alın gözüne, bütün gücü gözünde" diye akıl verip, gerisin geri yatakhane-ye kaçtım, zira dediğim gibi durulmaz dışarda. Burada sana mektup yazarken kendimi daha güçlü hissediyorum. Yaza yaza elimdeki baltanın sapı kısacık kaldı, canavar ve tayfaların kanıyla yazdığım mektuplarıma kendi kanımla dahi olsa devam edeceğim. Benim için duble dua et, Caş'a söyle o da dua etsin. Boş durmasın pezevenk.

Canım ılsa,

Nihayet fırtına durdu, güneş açtı. Sabaha kadar süren amansız mücadele sonunda canavar öldürüldü. Sabah'ın

ilk ışıkları ile denizcilik şehitleri için güvertede büyük bir tören yapıldı. Kaptan Faragut'un ölenlerin arkasından yaptığı dev konuşma herkesi duygulandırdı, naaşları denize attık. Ardından "yeter bu kadar duygusalı, artık rom kadehleri kalksın, şarkılar söylensin" diyip Maymun, Reis, Profesör (tanrıya şükürler olsun yaşıyorlarmış) ve bana müzik yapma talimatı verdi. Yine müziğe dönmek beni müthiş sevindirdi, çok güzel bir kitleye çaldık. Biz çalarken, şarkılar hep bir ağızdan söylendi, horray diye bağırıldı. Herkes de yüzler gülüyordu, herkes sevinçliydi. Tayfalar sık sık birbirine sarılıyor, kadehleri kaptan için kaldırıyordu. Kaptan Faragut şimdiden efsaneler arasında girdi bile, tayfalar gözü kapalı ona biat ediyor, Narsisysus'ta tam bir kenetlenme yaşıyordu. Bütün bunlar olurken Lord Edmund Grant ise bilim adamlarına özgü o soğuk kanlılığıyla Canavar'ın ölüsünü inceleyip, numuneler topluyor, iç organlarının kara kalem çizimlerini yapıyordu. Bu yaşlı adam bile bir ara mağrurluğunu bir kenara bırakıp "Yazacağım makale ile bilim dünyasını alt üst edeceğim. Rektör olmam artık garanti" diyerek dansetti.

Evet İlsa; herkes neşeli, herkes mutlu sadece bizim haricimizde... Konserden sonra Faragut sahneye yanımıza geldi, bizi kutlayacağını zannederken "Denizcilik kanunu gereği, görevden kaçan ve kaptana itaat etmeyen bu yavşakları hemen idam etmem gerekiyor. Zira her tayfa, insan üstü bir çaba sarfederken bu korkaklar, hep kaçtılar, hep saklandılar. Hepimizin hayatını tehlikeye attı bu hainler" dedi. Tayfalar hep bir ağızdan "evet asalım onları.", "kaptan haklı onları asalım, maymun'u da yiyelim" diye bağırarak bir anda bizi tutup boynumuza ip geçirdiler.

Şükürler olsun ki Lord Edmund Grant'in araya girmesi ve Jurgis Rudkus'un "Maymunumu öldürürseniz, delikleri tutmayı bırakır gemiyi batırırım orospu çocukları!" diye bağırıp tehdit etmesi ile bu gözü dönmüş insanların ellerinden kurtulduk. Ama artık Narsisysus'un birer tayfası değil, sadece mahkumlarıyız. İlk fırsatta bizi gemiden indirip, Denizcilik mahkemesine yargılanmak üzerine teslim edecekler.

Herkes paso yattıyor, bütün işleri bize yaptırıyorlar. Bizi yatakhanedan de atılar, Canavar saldırdığında bile kımıldamadan duran Jurgis'in ayaklarının diplerinde yatıyoruz. Gün boyu çalışmaktan ellerim patladı, bu mektubu bile büyük bir zorlukla yazıyorum. Gözümü kapıyorum seni ve oğlumuzu düşünüyorum ama ne yazık ki geçmiyor, elim çok acıyor. Yine de seni özliyorum.

Hayatım İlsa,

Bu sana yazdığım son mektup. Fransız Polinezya'sına vardığımızda ayaklarımızda zincirlerle bizi ve Jurgis'i

gemiden indirdiler. "Emre itaatsizlik, aylaklık ve gemide isyan" suçlarından yargılanmak üzere mahkemeye çıkarıldık. Gemide yaşanan bir kaç hırsızlık olayını da üzerimize yıkmaları ve Filipinli'nin şikayeti ile "adam yaralama" suçlarından hakim karşısına çıktık. Bana ömür boyu kürek mahkumuğu, Reise 30 yıl, profesör'e iyi halden 4 yıl, Maymun'a 6 ay ve Jurgis'e kaptan'ı tehditten 22 yıl hapis cezası kesinleşti.

Hapishane berbat bir yer. Burada her türden cani insan var. Mahkumlar sürekli çalıştırılıyor ve keyfi olarak hücre cezasına çarptırılıyor. Biz daha çok bir arada durup birbirimize arka çıkıyoruz. Hapise düştüğümüzün ikinci günü bir kaçma planı yaptık ama buradan kaçmanın imkansız olduğunu söylüyorlar. Mahkumlar 7 yılda 19 kez kaçmaya çalışan ve bu yüzden ömür boyu hücre cezası çeken yaşlı bir Amerikalı'dan bahsediyorlar. İsmi Gas'mış. Evet ben de senin gibi "o Gas acaba bizim Gas mı?" diye düşündüm ama dünyadaki tek Gas o değil ya. Hem biz onu kendi ellerimizle toprağa gömdük. Yine de o yaşlı Amerika'lı ile görüşmenin bir yolunu bulacağım. Ama gardiyanlara baya bir para yedirmek gerekiyor.

Hapishane aynı dışarısı gibi, burda da paraya çok ihtiyaç var. Biliyorum senin de şu sıralar elin sıkışık ama eğer üç beş peni de olsa yollayabilirsen gerçekten minnettar kalacağız. Adresim çok kolay; Kaptan Flig Mortgage, Fransız Polinezyası Ceza ve Tevkif evi/Okyanus. Er veya geç buradan kaçıp yanına gelecek sana ve oğlumuz Caş'a kavuşacağım. Beni bekle hayatım. Mektubumun sonunda artık ben konuşmayayım, belimdeki gamzelerle yaptırdığım dövmeler konuşsun: DENİZCİLİK FOREVIR!

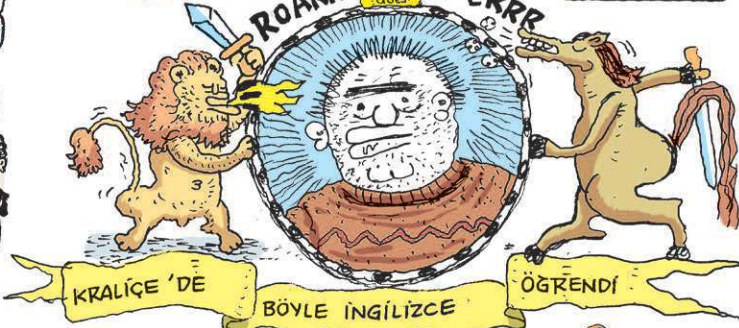
Daima
senin olan Flig...

FOLLOW ME!
ME?
WHY?
Calm Down
IRAQ
VİSPİR
BARK BARK
İnciri
HTRIII
RING RING
CANCEL
SO KÜTİ
BABY DOL
LOVE FOOL
LET'S PRAKTİS
LET'S hadi lets
SMACK!
OUCH!
neither.... nor!
either.... or!!!
FREEEDOOOmmm!
dil-ko
KUKURİKUUUUU.. geliştirmis

WE WANT WOMAN
MÖRİ KIRISIMIS
PUSSY CAT
I AM THE HIGHWAY
Gimme you!
Freyal Vörbs
SWITI...
UPS!
LAVLI
Handso
COME ON A MY HOUSE
COME ON
NO

İngilizce

Bu sayfayı okuduktan sonra İngilizceyi cepte bilin...

Sayfa 1

LORD HAMILTON NEREYE GİDİYORSUNUZ? ABDULLAH GÜL ÇOK ÖNEMLİ AÇIKLAMALARDA BULUNUYOR...

SOME COUNTRIES ARE DEVELOPID AND SOME COUNTRIES ARE NOT DEVELOPID... OTHERWISE MİT MİE MİE... CULTURE!

VETER ULAN! ABDULLAH GÜL İNGİLİZCESİ DUYMAKTAN KAFAM PELTE GİBİ OLDU... DIŞARDA ŞUNU YAKIP İÇİCEM... KAFAM TUTTU ÇOK FENA GELİRİM BİRAZDAN...

Lord Hamilton, istediğiniz Folk şarkısını tercümeleni getirdim. Başka bir isteğiniz yoksa adamı çekiliyorum efendim.

ÇEKİLEBİLİRSİN İPEKİN Ben de biraz göz gezdirip yatacağım. Oluğça yorucu bir gündü...

Zulüm olur aile içinde Yeni Ayrılmış olmak. İnsan nasıl saklayacağını bilmez uzanarak televizyonu izleyen aileden göz yaşlarını. Aslında bu şartlar altında nasıl sevgili olabil-
diğinize bile sevinmeniz gerekirken, ayrılığın hüznünü
doyasıya yaşamadığınız için sinirlenirsiniz. Kanepede
oturduğunu sandığınız sevgilinizin hayaline elinizi uzatır,
onu tutmaya çalışırsınız, hayal bir anda yok olur, tuttuğu-
nuz çırpıncıplak babanızın ayağıdır. Oysa ki sevgiliniz bu eve
hiç gelmemiştir, burası aile evidir. Gerçeğini o kanepede
otururken hiç görmemişsinizdir, hayaline niye koşarsınız
bilinmez. Yaptıklarınıza akıl sır ermez ayrılık süreci boyunca
ve henüz başlarındasınız.

Evet, deli doludur yeni ayrılanlar ama aile içinde delili-
ğe yer yoktur. Ailede her şey nettir. "Ulan burada dünya yı-
kılıyor, bunlar hala dış cephe kaplamasının derdinde" diye
ev işleri için koşturan ailenize küçümseyen bakışlarınızla
bakarsınız. "Bilmiyorlar..." diye içinden geçirir, "Bilseler
kaşarı bu kadar övmezler, zeytinciden bu kadar memnun
kalmazlardı. Ne kaşarındayım ne zeytinindeyim, bir garip
yerdeyim" diye kahvaltı masasında düşünüp, hızlıca biten
sucuğa odaklanırsınız.

Ya da tam tersi birden bire gözünüzde büyür aileniz.
Ayrılığın etkisiyle "Ulan asıl doğru olan bu be, bu!" diye
durduk yere aile kavramını kutsarsınız. Market poşetlerini
taşıyan annenize "Dur anacığım sen yorulma ben taşıyım"
diye yardım elinizi uzatır, babaya anınsız(gizlice gelip ar-
kadan) sarılır, uyuyan anneanneyi
uyandırıp "anneanne bak sana
zikirmatik aldım, sevap kazanırken
artık yorulmak yok!" diye koca
cınarı sevindirir, akülü arabasıyla
halıda gezen ve kafası kokan kar-
deşinizi öpücük içinde bırakıp ona
ders çalıştırırsınız. 3 oda bir salon
içinde ne yana dönseniz buruk bir
gülümseme eksik olmaz dudakla-
rınızdan ve bu durum ilk önce an-
nenizin sinirlerini bozar.Ev içinde
buruk gülümsemeye yer yoktur .

Yararlı birşey istemez Yeni
Ayrılmış. Perdeleri çekip, günlerce
yorgan altında ağlaya ağlaya eski Türk filmleri izlemek ya
da yüreğini bir kalkan bilip sokaklara atıp kendisini, sokak
çocuklarıyla konuşmak, köprü altında üşümek, yağmurda
şemsiyesiz yürümek gibi anlamsız şeyler yapmak ister. Hiç-
bir aile de "Tamam perdeleri kapayalım, evi bok götürsün,
hayvan gibi ağla salonun ortasında, seni zırlarken sürekli
de pizza siparişi verelim, bi sulu yemek geçmesin boğazı-
mızdan kızım. Aç müziği de sonuna kadar , bağıra çağıra
şarkı söyle gecenin bu saatinde adam kızım benim, erhun
kızım benim", ya da "Peki evladım çık dışarı it gibi gez ge-
cecin bu saatinde, git sabahçı kahvelerinde uyan. Hadi başını
alıp git de araba çarpsın sana köpek evladım" demeyeceği
için bu istekler aile içinde asla dillendirilmez. Onun yerine
"Sadece biraz yalnız kalmak istiyorum, çok mu!!!" diyip
durur aile içinde.Kişi, kısıtlı imkanlarla ayrılığı yaşamaya
çalışır. Ev içinde boş bir köşe arar durur gözlerini daldırmak
için. Boş köşe yoktur aile evinde, nereye baksanız ya birinin
kafası girer boşluğa, ya ayağı, ya da çıkarıp fırlatıp attığı
çorabı. İnsan bir türlü ayrılığın tadını çıkaramaz.

Halden hale girer yeni ayrılmış. Hacmen daha az yer
kaplar. Odanın ortasına düz olarak bıraktığınız Yeni Ayrılmış'ı
iki dakika sonra gelip baktığınızda odanın köşesine
geçip büzülmüş olarak bulabilirsiniz. Sığınacak bir "liman",
güvenli bir "barınak" ister hep... "Çorap", "Biliç", "Printir",
"IBAN numarası", "Bemba ba" gibi eskiden dilinden düş-
ürmediği normal hayat kelimelerini terk edip, "hüzün",
"kavuşmak", "masalmış", "duman gözlüm" gibi yeni ve daha
ulvi kelimeler kullanır, bu kelimeleri herkesin kullanmasını

Yeni Ayrılmış

ister... Bütün dünya 4 kelime ile
yaşamını sürdürsün ister. Dile
düşmandır Yeni Ayrılmış. "İl"ler
"kent"lere, "yatsı"lar "gece"lere,
"halama gidiyorum"lar "yolculuk"lara dönüşür. İki çift nor-
mal laf konuşulmaz yanlarında.

Sevip de kavuşanlar, sevmeyip de kavuşanlar ya da her
şartta partnerine karşı nötr olanlar yavaş yavaş sinir olurlar
Yeni Ayrılmış'a. Siz ödev yetiştirirken "Her şeyde biraz sen
varsın" diye size bakan dolu dolu bir çift göz, "demek rek-
törlüğe gidiyorsun ha? Git..." diyerek titreyen bir çift dudak
görmek inceden uyuz eder insanları. "Yapma be oğlum.
Salma bu kadar kendini" diye, ya da "seni çok iyi anlıyorum
canım" diye "bitir artık şu süreci de işimizi gücümüze ba-
kalım" anlamına gelen uyarılarda bulunurlar. Anlamaz yeni
ayrılmış, kafaları az çalışır. Anlayışları iki değer arasında
gidip gelir "vardı-yok", "arardı-aramıyor", "gelirdi- gelmiyor",
"cam kırıkları-can kırıkları" vs... Alternatif düşüncelere kapa-
lılardır ve bu insanlığın gelişmesi için oldukça tehlikelidir.
Onların düşünce adamları; Gökhan Özen, Hakan Altun,
Ferhat Göçer, Sezen'dir... Dünyayı, Emre Aydın feat Gripin
grubu yönetsin isterler.

Yeni Ayrılmış öyledir, Yeni Ayrılmış böyledir de peki
bu yazı nedir? Yeni Ayrılmış'a , Yeni Ayrılmış'ı anlatan, kuru
kupkuru bir durum tespiti midir? Diğerleri "Aa evet var öyle
bişey", "var böyle insanlar yaa" desin diye yazılmış öylesine
bir yazı mıdır? Tespit nedir, yorum nedir dostlar? Dünyayı
yorumlamak, onu değiştirmeye sebep olmazsa ne işe yar-
rar? İsterim ki artık yorumlamak
yerine harekete geçelim.

"Yeni ayrılmışlık" nereden ba-
karsanız bakın, kötü, zararlı, acı bir
durumdur ve hemen yok edilmesi
gerekir.Bir çok sektör (özellikle
müzik sektörü) ağız sulanarak,
ellerini ovuşturarak daha çok yeni
ayrılmış istemektedir. Sokağa
çıkıp, evlere girip bütün insanları
sevdiklerine kavuşturamayacağı-
mıza göre bilimden başka çaremiz
yok.

Kimyager, biyolog, farmako-
log, tıpçı arkadaşlarımızı hemen örgütleyip dev bir bilim
kongre organize edelim. El ele verip bize bir solüsyon ha-
zırlasınlar, sonuçta o kadar okudular. Bu öyle bir solüsyon
olsun ki, deriden emilimle vücuda alınsın , ve herhangi
kalıcı bir zarar vermeden temas eden kişiyi uzun ve derin
bir uykuya yatsın. Sonra bu solüsyonu, yeni ayrılanları
telefonlarına, kulaklıklarına, kıyafetlerine sürelim. Eğer
bunu yapamıyorsak herhangi bir nesneye bu solüsyonu
sürüp yeni ayrılmış'a "abi sanki bu nesneye eski sevgilinin
kokuunu sinmiş gibi geldi, bir içine çeker misin" diye uzata-
lım, hemen atlayacak ve bayılacaktır. Eğer çevremizde hiç
yeni ayrılmış yoksa, metronun, otobüsün, minibüsün cam-
larına bu solüsyonu sürelim. Toplu taşıma sırasında adam
gibi yolculuk etmek yerine, cama kafasını dayayıp kendi
kendine klip çekenler anında bayılsın.

Sonra bu yeni ayrılmışları toplayıp kirasını hep beraber
ödeyeceğimiz bir depoya götürelim, onları özenle yan
yana dizelim. Mışıl mışıl uyuyan Yeni Ayrılmışlara topluca
bir bakıp, eğer uyanık olsalardı bize ve kendilerine neler
yapacaklarını tekrar düşünerek, yaptığımız işin ne kadar
doğru olduğunu bir kere daha düşünelim. Sonra zaman
geçsin, zaman her şeyin ilacı olsun. Aylarca belki yıllarca
uyuyanları tek tek uyandırıp evlerine yollayalım. Artık yeni
ayrılmış olmadıkları için, ne onlar yıpransınlar, ne de biz
onların kahrını çekelim. İnsanlık da geçmişe takılı kalmak
yerine, geleceğe baksın ki medeniyetimiz azıcık gelişsin.
Ve artık daha fazla ayrılık şarkısı yazılmasın, şimdide kadar
yazılmış olanlar yeter de artar zaten...

ÖZLÜ AVCILARI

ŞİİRLERİMİ GERİ VER KAPTAN

Uğursuz bir gecede, saat tam 02:15'de
bütün bankamatikler aynı anda bozulmuştu
ve ben başka bir kıtada,
evimden çok uzaktaydım.

Ceplerimdeki bozuk paraları birleştirip
bana acıyıp götürmesi için, dolmuşçuya yalvaracaktım ...
Elim ayağım telaşta, belki de ağlayacaktım.
göçemeyen göçmen bir kuş gibi tedirgin,
yürüdüm kıtalar arası araca...

Dolmuş, boştu, dolmuşçu ortada yoktu
İmbat durmuş, kan ter içindeydim
Gözümü kırpmadan girdim karanlığın içine,
en arka koltuğa geçip sessizce bekledim.

"Kaptan" diyecektim "Kaptan..."
al götür beni buralardan
yapma kaptan ağlatma, utandırma beni
Tütünü, pasaportum al senin olsun
yeter ki al götür beni buralardan

Yalvartma beni kaptan, acı bana, acıtma
Çorabımı al, şiirlerimi al ama paramı alma
Olsa vermez miyim? Vermez miyim ulan!
Dur, sakın okuma!
Şiirlerimi geri ver kaptan! diye bağırarak,
belki de onun çenesini kıracaktım...

Sonra Kaptan geldi, sandığımdan da gençti,
bozuklukları avucumda sıkıp ayağa kalktım
kalbim köpürmüş, boğazımda
bir şeyler düğümleniyordu
Tam kapı ağzına geldiğimde
yumruğumu ensesine uzatıp
"Kaptan" dedim "Kaptan",
kalbim sanki ağzımdan çıkacaktı...

Sonra o uğursuz gecede daha da beter bir şey oldu...
Altın sarısı bir kafa yandan gelip çeneme vurdu
Boylu boyunca yere kapaklandım.
Yumruğum açıldı, paralar her yere saçıldı
Koltuğun altına kaçan şiir değil,
sanki ipek bir mendildi.
Ben "mendilim" dediğim şiirlerimi kaybettim
Ben gölgemi kaybettim
Gölgem karanlıkta kayboluyordu...

Şiiri bırakıp paraların peşinden koştum
Beni yere seren sarışın genç tepemde şarkılar söylüyor
dolmuş deniz gibi kımıldıyordu...
Sonra dolmuş bir anda doldu! Dolmuş sanki Anadoluydu...
Gelenler, elime ayaklarıma sırtıma basarak biniyor,
ben paralarımı ararken onlar hep bir ağızdan şarkılar söylüyordu.

Elimde azdan da az parayla oturdum bir yere
Gelenler, binenler bir türlü bitmiyordu
Alkol dolu şarkıları kafamda inliyordu.

Erasmus'tular, sarhoştular, çocuktular
lanet olsun ne kadar da çoktular...

İki kız yere, ayağımın üstüne oturdu
bir delikanlı kucağıma, üçü de yanıma...
Kafam sıkışmıştı, içimdeki bozgun büyüyordu.
Herkeste bir telaş vardı, herkes sarhoştı...
Oysa ki asıl büyük sarhoşu bendim bu gecenin
kucağımda tepinen bu avrupalıyı normal kabul edip
elimdeki paraları kaptana uzatmaya çalışıyordum,
uzatamıyordum...

Avrupa'nın terli sırtından Kaptan'ı görüyordum
Kaptan sevinçliydi, Kaptan coşmuştu, kızlara bakıp gülüyordu...
Dolmuş sarı, kızlar sarı, kaptanın dişleri her şeyden sarıydı.
Sapsarı güneş içindeki iki küçük siyah nokta gibi,
Avrupa'da pasaportsuz iki göçmen gibi,
birbirimizi görmeden, Asya'dan Avrupa'ya yola çıktık...

Köprü'nün üstüne geldiğimizde bangır bangır Demet Akalın çalıyordu,
Kızlar "yaaaaah" diye bağırdıkça, kaptan sesi daha da açıyordu
Yapma kaptan, yapma! Coşma, coşturma bu ibneleri
Rezil etme ne beni, ne de kendini...

Ulan biz bilmiyor muyuz "This iz İstanbul" demesini?
Ulan biz bilmiyor muyuz ne istiyorlarsa vermesini?
Ama olmaz canım, olmaz iki gözüm...
Bize göre değil bu insanlar,
sana göre değil bu kadınlar
Sen sadece bir Nargile'sin,
ben ise elle dokunmuş
bir Türk halısıyım...
Söylesene Kaptan bu işin böyle olmayacağını
ben sana nasıl anlatayım?

Köprüyü geçip Avrupa'ya vardığımızda
bütün dolmuş tepiniyordu.
Dizlerim ağrıyor, başım zonkluyor,
geceyi yaşamaktan yorgundum
Kucağımdaki sarhoş kafamı tutmuş gülüyor,
yanımdakiler "are you okey?" diye soruyordu.

Ben sanki ingilizce sözlüsündeymişim de
bilmediğim bir soru çıkmış gibi gülümsüyordum
"Yes, ay em okey but ebemi s.ktin Erasmus!" diye
içimden yarı Türkçe haykırıyordum!
Ebe'nin ingilizcesini hatırlamıyor, çaresiz susuyordum.

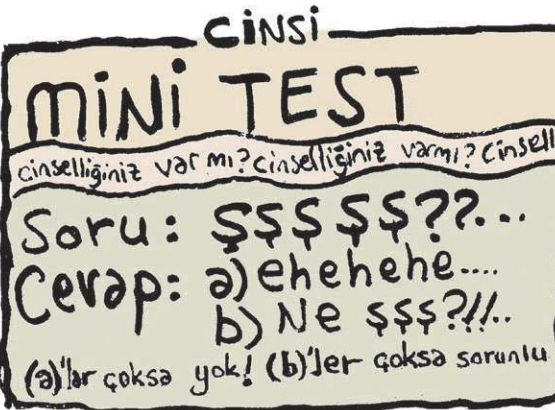
Saat tam 02:45'te dolmuş Beşiktaş'a varmıştı
Herkes beni unutmuştu, ben kimseyi unutmamıştım
Kucağımdaki sigara içiyor, kaptan izin veriyordu
Cigarasından izinsiz bir fırt alıp,
Sonra onu bir kenara fırlatıp,
"İnecek var kaptan!" diye bağırdım.
Geldik kaptan, geldik! Dur! Dursana ulan!

Ben inince ardımdan bir kahkaha koptu
Sarhoşlar gülüyor, Kaptan gülüyordu
Yağmurun ortasında durup arkalarından baktım.
Dolmuş yağmurlu ve uğursuz bu gecede
Sapsarı bir güneş gibi son sürat Taksim'e gidiyordu.
Bu güneşi siyah bir nokta kullanıyordu...

Naber Cinsellik

Sizin Sayfanız...

Sayfayı kenarlardan tutarak okuyun, değmesin...

Röportaj

**Burak Saka ile Hayat'tan Kimya'ya,
Tekstil'den Kozmetik'e dolu dolu bir sohbet...**

BURAK SAKA ve O'nun gizemsiz dünyası...

Burak Saka bize kotunu gösteriyor.

Editör'üm bu derginin tam bir dergi olması için mutlaka içinde bir adet çok ses getiren bir röportaj olması gerektiğini. Bu yüzden röportaj yapılacak kişinin doğru seçilmesi gerektiğini, bu kişinin ismini kapağa yazacağımızı ve doğal olarak bunun satışlara etkisi olacağını tembihleyip gitti. Hayatım boyunca kimseyle röportaj yapmamıştım ve biraz tedirgindim. Hemen bir liste çıkardım. Aralarında müzisyenler, oyuncular, yerli ve yabancı yazarlar vardı. Kara kara düşünüp elimdeki listeye bakıyor bu kişilere nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Ayrıca ünlü birine ne soracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. İnsan ünlü birini görünce tutuluyor, "televizyonda vardı, şimdi burda var" diye donmuş bir şekilde ünlüye bakıyor. İster istemez karşınıza 56 ekran televizyon konmuş gibi bir his oluşuyor, "televizyon mu lan bu?" diye emin olmak için Ünlü'nün saçına, gözünün kenarına, kulağına bakıyor. Bu durum haliyle Ünlü'yü de geriyor, "ben de insanım lan" diye ispat edercesine ya sinirleniyor, yada olduğundan daha mütevazı oluyor. Ünlü ile Ünsüz'ün karşılaşması nereden bakarsanız bakın saçma bir durum. Ya röportaj sırasında sevinçten ağızından salyam akarsa, ya "hayır, bunlar benim için normal şeyler" dercesine ünlü'ye karşı umursamaz bir tutum sergilersem diye çelişkiler içinde düşünürken o ilahi mesaj Burak Saka'dan geldi. Mesajda "eşim ve çocuğumla, dersaneden eski bir arkadaşım ve üniversiteden başka

bir arkadaşım Kadıköy'de buluşacağız. Gelsene!" yazmıştı. Kendisi hakkında yıllardır onlarca yazı yazmış, bir o kadar da karikatür çizmiştim. Sonuçta o da bir ünlü sayılırdı, "hayır abi bana daha ünlü lazım" mı diyecektim, hemen atlardım Kadıköy vapuruna! Ama o gün ne olduysa sohbete dalıp bir türlü röportaj konusunu açamadım. Belli bir zaman sonra Burak, eşi ve çocuğunu alarak evinin yolunu tuttu, ben de onun arkadaşları ile içmeye gittim. Bu durum bile onun ve benim hayatımı özetliyordu. Röportaj yapmaya gelmiştim ama 4 adam barlara girmeye çalışıyorduk.

**Toplamında
sadece zaman
geçiyor
olabilir miyim
acaba?**

Bir hafta geçmişti ve Editör röportajı artık getirmemi benden istiyordu. Burak Saka'ya telefon açıp kendisiyle röportaj yapmak istediğimi belirttim. Arkadan bebek ağlama sesleri geliyor, ne demek istediğimi anlamıyordu, "yine de gel konuşalım" dedi. Tekrar yola çıktım. Yolda önce bir kuyumcuya uğrayıp bir altın aldım. Zira bebek doğduğundan beri fırsat bulup bir türlü altınımı takamamıştım. "Yarın alır, giderim", "haftaya giderim" derken çocuk neredeyse 1 yaşına gelmişti. Gerçi Burak, böyle şeyleri önemsemezdi ama bildirdim ki; Türk halkı her şeyi unuttur, bir tek altın takmayanı unutmazdı. Altın takmayanlar için bu halkın beyininde özel bir lob vardır, oraya kazınır ve yıllar geçse de unutulmaz. Altını aldıktan sonra Karaköy alt geçitten bir ses kayıt cihazı alıp, vapura bindim. Eve geldiğimde, bebek beni görür görmez

ağladı. Onu susturmak için biraz oyuncaklarıyla filan oynadım, beremi kafama komik bir şekilde takıp maymunluk yaptım. Ama zavallı yavrucak bir türlü susmuyordu. Annesi, Burak ve ben halıda oyuncaklarla oynamaya başladık. Bu sırada röportaj farketmeden başlamıştı bile.

Bize biraz kendinden bahseder misin?

- 1978 Sinop Boyabat'da doğdum. Babam öğretmen olduğu için çocukluğum Manisa'da geçti. Normal sıradan bir çocukluktu. Sonra ilkokul 4'de Babam bir gün geldi ve "İstanbul'a gidiyoruz" dedi. Korktuğumu hatırlıyorum.

Neden?

- İstanbul beni yutacak diye düşündüm.

İlkokul dörtte mi?

- Evet. Adam gibi çıktım ben. Ailem de bana hep adam muamelesi yaptı.

Sonra Bağcılar'a yerleştiniz. Bağcılar yuttu mu seni?

- Hayır. Kafamdaki İstanbul'dan çok farklı bir yeri. İlkokul beşte Rifat Ilgaz'ın Hababam Sınıfı'nı okumuş ve çok etkilenmişim. Babama ortaokulu yatılı okumak istediğimi söyledim. Kabul etti. Şile'de yatılı bir ortaokula başladım. Ama benim için tam bir hayal kırıklığı oldu. Öğrenciler genellikle sorunlu ailelerin çocuklarıydı. İlk gün "koşuş kalk" diye uyandırıldık, hoparlörde "bana sor" şarkısı çalıyordu.

Sonra Kabataş'a girdin. Neden yine

yatılı? Doyamadın mı?

- Doyamadım. Bir yerde Rifat Ilgaz'ın Hababam Sınıfı'nı oğlu Aydın Ilgaz'ın Kabataş'ta geçen anılarından devşirerek yazdığını okumuştum. Bir abimiz de gelip Kabataş'ı çok övmüştü. Denize nazır bir okul olduğunu, binasının çok güzel olduğunu söylemişti.

Yine Hababam demek... Bu arada Burakçığım benim de Kabataş'a girmeye ortalamam yetiyordu. Ama o yaz köydeydik ve babam üşenip, kayıt zamanı gelip kaydettirmemişti. "Okuyan her yerde okur" demişti, belki de aynı sınıfta olacaktık. Eee yakaladın mı Hababam tadını peki? - Yakaladım. O zaman ki arkadaşlarımla hâlâ görüşürüz.

Biliyorum, ben de senin sınıf arkadaşlarınla görüşüyorum. Çevrem Kabataş'lı dolu! Ne biçim bir klansınız lan siz? Niye kopamıyorsunuz? Eşin de Kabataşlı. İyi ki Kabataş'a girmemişim. Ben vefayı değil, vefasızlığı severim!

- Umutçuğum ben ortaokul arkadaşlarımla bile görüşürüm. Sosyalliği, muhabbeti seviyorum, bir de insanlar gelip beni buluyorlar. "Ben seni arkadaşım olarak seçtim" diye tanışmıştı bir arkadaşım benle. "Hayır" demeyi sevmiyorum, "hayır" demek, direnmek daha yorucu geliyor bana oysa ki "evet" daha devrimci. Birinin "hayır" demeni beklediği bir şeye "evet" diyerek onun da algısını kırıyorsun bence. Benimki tam bir kabulleniş. İtiraz etmem, imkânım varsa yaparım.

Evet, aslında seninle taban tabana zıt insanlarız. Ben tam bir 'hayır'cı-

yım.Bazen sana inanamıyoruz ar-kadaşların olarak. “Ulan bu bizimle t.şşak mı geçiyor” diyoruz. Bir ara “sahte peygamber” diye arkandan çok konuştum haberin olsun.(gülü-yorum: epi epi epi)
- (gülüyor: eh eh eh) İzlenimcilik benim karakterim. Hiç aklımda yokken biri metal müzik kaseti verdi, metalci oldum. Sonra hiç aklımda yokken “Ar-tık bunları dinleme, Radiohead filan var” dedi birisi, onu dinledim. Şimdi düşündüm de; toplamda sadece zaman geçiriyor, oyalanıyor olabilir miyim acaba?

Doğru, tipinden bek-lenmeyecek şekilde çok sert müzik din-lerdin. Hiç saçını uzatmadın, metalci gibi gözükmedin. Küpe, bileklik, yüzük, dövme görmedim hiç sende.
- Sadece düz siyah tişört giy-mek kadar etkiledi tipimi müzik.

(Bu arada bebek uyumuş, biz de Yen-ge'den izin alıp eve yakın bir birahaneye oturmuştuk.)

Burakçığım aslında ben röportaj sevmiyorum. Yani şu yaptığımız röportajın sana hiç bir yararı yok. Albüm mü yaptın, tanıtımını ya-pıyoruz, kitap mı çıkardın satışına katkıda bulunuyoruz. Hem belki yarın bu dediklerinin tam tersini düşüneceksin, ama sanki hep böyle düşünüyorsun gibi bir algı oluşacak okurda. Okur için de saçma” vay be böyle hayatlar varmış” mı diyecek, kaldı ki hayatın baya gizemsiz, nor-mal bir adamsın işte.
- Evet, bence de röportaj bilgi vermeli okura.

O yüzden İTÜ günlerini geçip, me-zuniyetinden sonraya gelelim. Bir Kimya mühendisi olarak tekstil sektörüne girdin. Nasıldı Tekstil?
- İtalya'ya kot yapan bir firmada çalış-tım. Tekstil sektörü, zalim ve yorucu bir sektördür. Çok çalışıyorduk, sürekli mesai yapıyorduk. Üst üste yığılmış binlerce kotun arasında uyuduğum çok oluyordu. Kot denizinin içinde yüzmek gibi.

Sayende bütün arkadaşların olarak İtalyan kotları giyi-yorduk bi dö-nem. Baya pahalı markalardı ve be-davadan bize getiriyordun. Şu ham kot maceranın anlatır mısın?

- Kot dokunurken iplik yırtılmasın diye “Haşıl” denilen nişasta kökenli bir madde ile dokunur.Ve haşıl, kotu sert-leştirir, boru gibi çok serttir başta kot. Bu dokunana “ham kot” denir. Moda gereği kottaki doğal eskimeyi görüp taklit etmemiz gerekiyordu. Ona göre taşlama yapıp, “bıyık” dediğimiz çizgileri atacaktık, kota yıpranmış gö-rüntüsü vermek için. Birinin ham kotu 6 ay kadar yıkamadan sürekli giymesi gerekiyordu, kabul ettim. Ama ham kot içe boya verir.

Afferin sana. Altı ay boyun-ca masmavi bacaklarla geldin.

- Mavi bacaklar benim için bir deneyimdi. Bi-rinin yapması gereki-yordu ve yaptım. Hem Luc Besson'un Taksi filmi serisinde de aynı metodu uygulamışlar. Başrol oyuncusu hep ham kot giymiş.

Sonra birden Kozmetik'e geçtin. Neden?

- Yorulmuştum. Üniversiteden bir ar-kadaşım eleman aranıyor dedi. Büyük bir firmada çalışmaya başladım. Hala ordayım. Ar-Ge bölümünde mühen-disim.

Biliyorum, yıllarca beni ürettiğin şampuan ve duş jelleri için denek olarak kullandın. Piyasaya sürülme-yen çoğu duş jelini bende denedin.
- Neyse ki halı gibi saçın var, dökül-medi.

En çok hangi ürün satıyor Türki-ye'de?

- Kalıp sabun. Maaşımızı kalıp sabun yatırıyor diyebiliriz. Diğerleri yan ürün gibi kalıyor onun yanında. Sadece Tür-kiye'de değil, Rusya ve Ortadoğu'da da kalıp sabun bu sektörün kralı. Ya-vaş yavaş sıvı sabuna geçiyor insanlar ama... Sonra Şampuan, deodorant ve tıraş köpüğü geliyor.

Sabunların üzerine anti bakteriyel yazılıyor ya, o doğru mu yoksa bizi mi yiyorsunuz?
- Doğru.

Türkiye'den başka nerelere satıyor-sunuz?

- Rusya çok iyi bir müşteri. Rus Erkek-leri bizizkilere göre daha çok tıraş oluyor. Sonra Irak ve İran geliyor. Kültürel farklar da giriyor devreye me-sela ortadoğuya yaptığın her üründe

mutlaka gül kullanmalısın. Ve daha siyah sakal, saç istiyor ortadoğulular. Türkiye'de çok satılmayan yumurta özlü ürünler, Afrika'da çok seviliyor.

Zencinin bir bildiği vardır abi. Ben aslında kozmetiğe biraz kılım.”ko-kuyor” diye bir laf var mesela, daha alt sınıftan insanları aşşağılamak için çok kullanılıyor. İnsan zaten kokan bişey değil mi? Herkes birine göre kokuyor zaten. Kozmetik, top-lu taşımdan vazgeçmenin bahanesi gibi... Biz kokuyoruz diye git al o arabayı, dünyanın .mına biraz daha koy. Sal karbonu. Sanki sen kokmu-yorsun!
- evet abi.

Neyse devam edelim..

- Kozmetik biraz daha moderniteyle ilgili birşey. Barajı yaptık, toplu taşıma yaptık, artık kokmayalım gibi bişey. Birincil bir ihtiyaç değil tabii ki. Yoksa iki kuşak önce bizim de dedelerimiz kokuyordu. Güneşten çatlamış köylü ensesi köy için bir prestij olabilir ama şehirde yadırganır, kimse öyle bir ensesi olsun istemez. Konjektürel bir şey. Mesela Almanlar deodorantı teri önlesin diye sıkarken Türkler güzel kokmak için sıkıyor. Alman üzerine bir de parfüm sıkıyor, bize deodorant yetiyor. Alice in Chance grubunun da-vulcusu “Türk izleyicisinin deodoranta ihtiyacı var” demişti hatırlarsın.

O onun terbiyesizliği. Bir insana koksa bile kokuyosun den-mez ya! Ayıp Ayıp! Peki ben kokuyor muyum?
- Kokmuyosun.

Hmmm iyi. Peki saç çıkaran şampuan var mı?

- Bu konuda konuşmak istemiyorum Umutcu-ğum çünkü çok kişi ek-mek yiyor bu işten. Yalnızca şunu söyleyeyim insanlar operas-yon uygulatmak istemiyorlarsa kel-likle barışsınlar. Benim de saçım az. Kadere karşı gelmek gibi bu bence... Şampuan hacim verebilir,olan saçı besleyip saçın biraz kafasını uzatması-nı sağlayabilir ama saç çıkardığını ben duymadım. Şampuanın tek özelliği yağa ve suya aynı anda tutunup, saçı yağdan arındırmasıdır.

Kanatırcasına kazıtıp sarmısak sü-renler var. O zaman saç çıkar mı?
- Saçı düşünmeyeceksin.

Siz düşündürttüyorsunuz abi! İn-sanlara saç diye bir şey olduğunu sizin sektör hatırlatıyor. Burak Öz-çivit reklamda saçı sallıyor, ama o saçın aynısı sende olsa ne olur. Alt, Burak Özçivit değil! Saç çivit olsa ne yazar!
- Biz değil, modern toplum hatırlatı-yor.

Krem filan yararlı mı? Ne diyorsun? Nemi tutmak filan? Ben kreme de inanmıyorum.
- Yararlı tabiki... Kreme inanmıyorum ne Allah aşkına!

Son olarak Naber okurlarına diye-ceğin bir şey var mı?
- Ben Termodinamiğin 2. yasası olan Entropi'ye gönülden bağlıyım Umut. Evrendeki her şey minimum enerji ile maksimum düzensizliğe gitme eğili-minindedir.

Ne bu şimdi, ben anlamadım?

- Bir kaba bir gazı sıkıştırırsan, yani onu bir düzene sokmaya çalışırsan, dı-şarı çıkıp düzensiz ortama kavuşmak ister ve bunu en az enerji harcayacak şekilde yapar, yani kabı kırar. Her düzen, kaos'a evrilmek zorundadır. Benim her şeye “evet” demem en az enerjiyle maksimum düzensizliğe ulaşma çabamdan başka bir şey değil. Bu kadar düzenli bir insan olmam ka-os'a biraz daha katkı için, hepsi bu.

Yine de anlamadım ama Teşekkür ederim abi bize zaman ayırdı-ğın için. Röportajlarda en çok bu kısmı seviyorum. Oh bize zaman ayır-mak, oh teşekkür et-mek. Napıyoruz abi biz burda oturmuş? Okuldan bi arkadaşı-mız görse çok dalga geçer bizle şu an. Hadi evlere dağılalım.
- Röportaj kisvesi altında bira içiyoruz işte. Şşş uyandırır-ma. Gece olmuş üç Kaos, Entropi dedirtiyorsun bana. Bu saatte kaos mu olur lan? Yarın iş var.

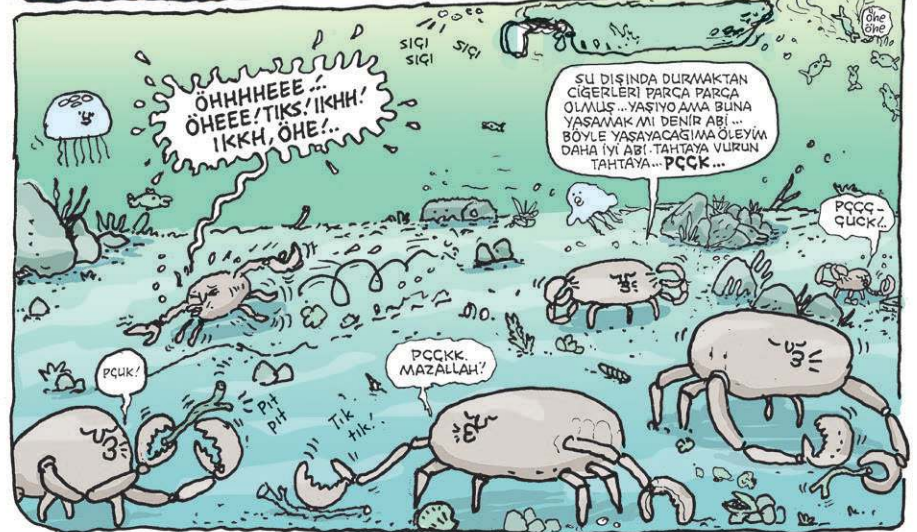
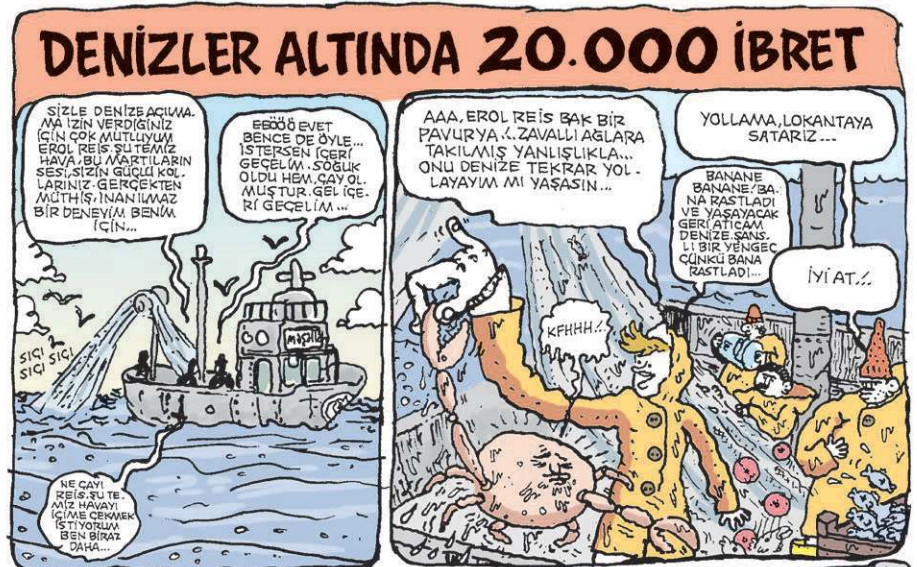
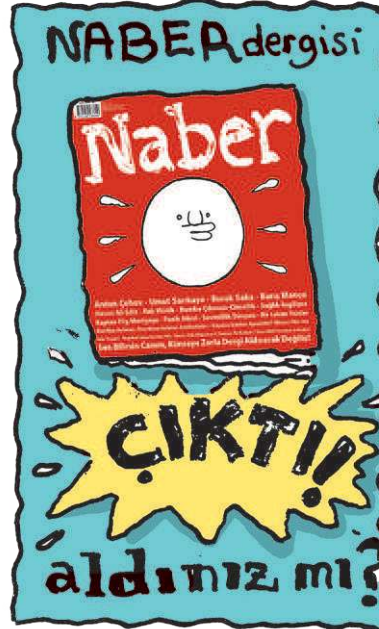
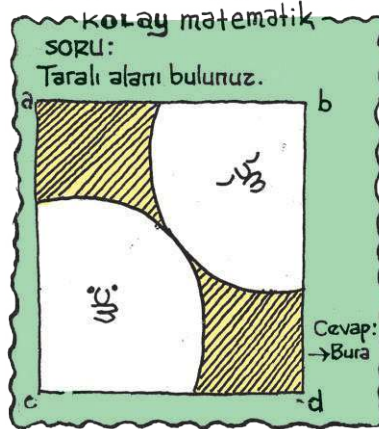
Beton gibi kafayla ve hediye aldığım 3 kalıp sabunla eve giderken, bu benim tam zıttım olan ama karikatür hayatımı bu kadar çok etkileyen adamla röportaj yaparak ne kadar iyi bir şey yaptığımı seviniyorum. Ardından cebimdeki altını vermeyi unuttuğumu farkedip daha da bir seviniyorum. Eve geldiğimde ise ka-yıt cihazını hiç açmadığımı anlıyorum ama moralimi bozmadan, aklımda kal-dığı kadarıyla ropörtajı yazıyorum.

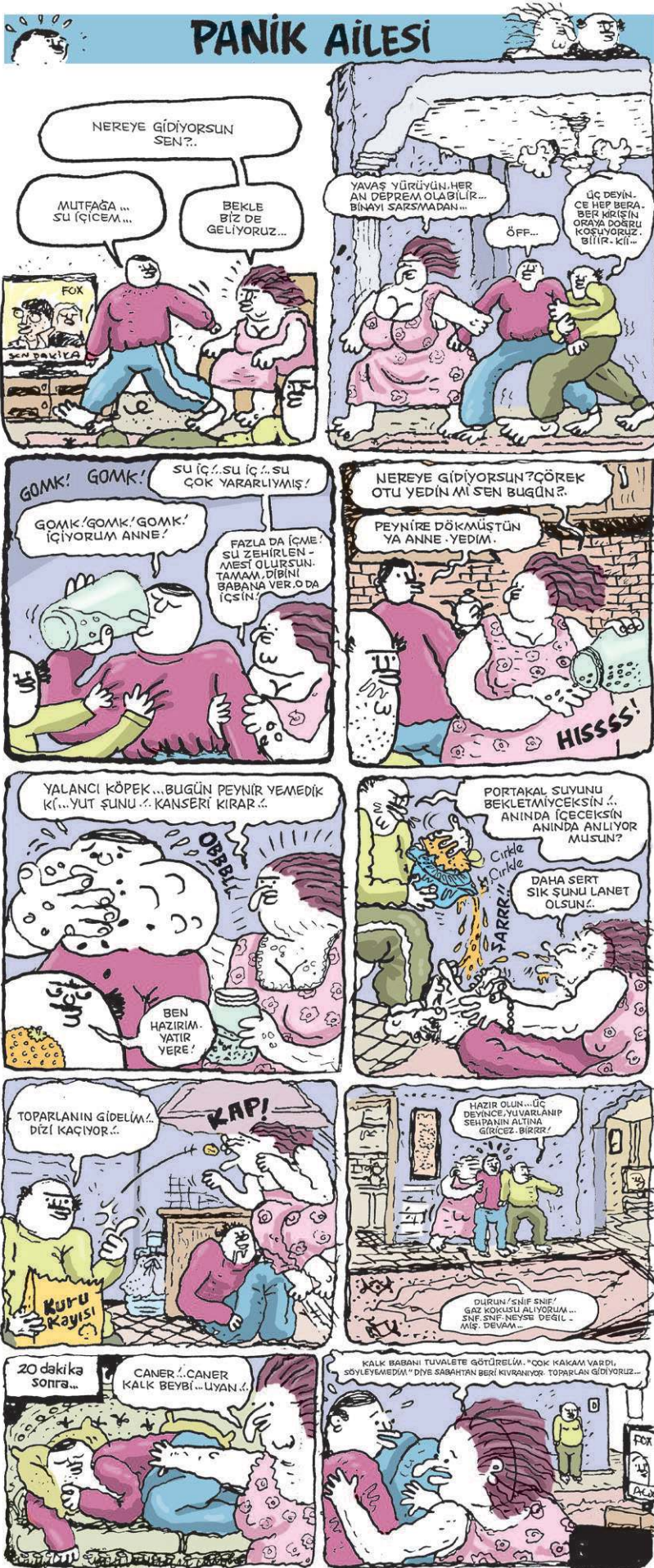
olduğunu bile farketmezsiniz. Haftalar geçip de dükkânın hep kapalı olduğunu anlayınca Tanıdık Tekel'iniz için endişelenirsiniz. Çevre esnafa ne olduğunu sorup niye kapattığını öğrenmeye çalışırsınız. Onlar da birşey bilmediklerini, kimseye bir şey söylemeden buralardan çekip gittiğini size söylerler. Normalde Tekel'in hayatı renksizdir, muhtemelen sizin hayatınızdan bile sıkıcıdır. Siz Tekel'in hayatına renk getirmiş onu suçla itmişsinizdir. Belki bu strese dayanamadığından belki de maceranın tadını aldığın buralardan çekip gitmiştir. Tanıdık Tekel'iniz belki bir gemi ile Afrika'ya gidiyordur yada bir trenin altına tutunmuş sınırı geçiyordur...

Ne olursa olsun artık tanıdık bir Tekel'iniz yoktur. Kendi sıkıcı hayatınıza döner, yeni tanıdık tekeller bulmaya çalışırsınız.

NOSTRADAMUS

SAĞLIK köşesi

SAĞLIĞINIZA DİKKAT EDİYOR MUSUNUZ 2.

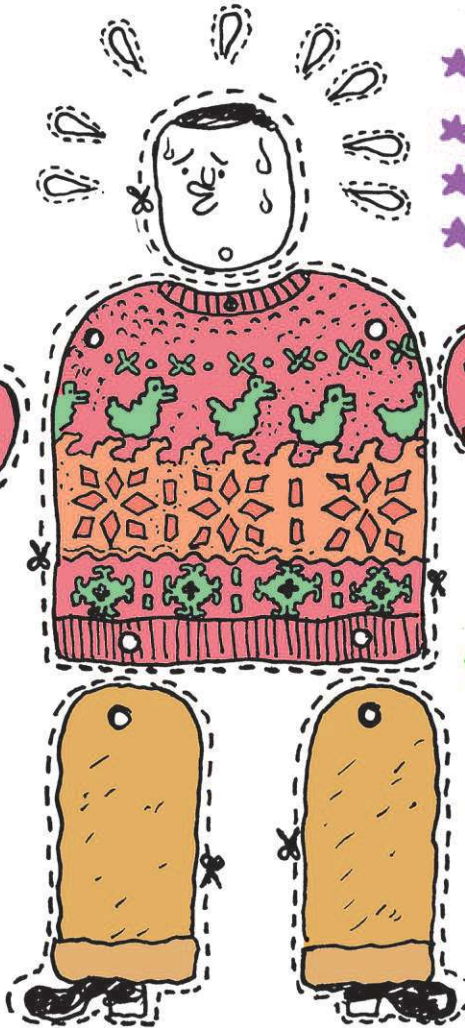
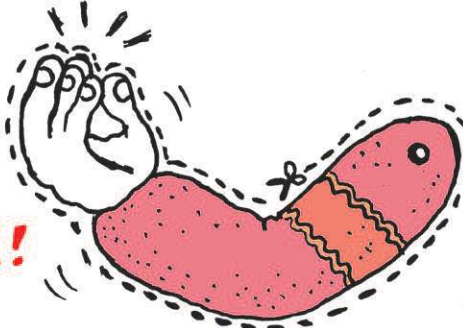
Dergimizin burasını sizin için organik yaptık kesip yiyebilirsiniz... SİNİZ...

çocuklar koşun!
Naber dergisi herkese

İZAH EDEN KUKLA veriyor..

KES!
BİRLEŞTİR!
OLAYLARA
AÇIKLIK GETİR!

★ SEVGİLİYE
★ ÖĞRETMEN'E
★ PATRON'A
★ DÖVECEK
ADAM'A...

sen
yorulma,
o izah
etsin!...

Tekrar merhaba,

İşte ilk Naber dergisinin sonuna geldik. Umarız dergiden memnun kalmış, "ikinci sayı çıksa da hemen okumaya başlasak" diye düşünmüşsünüzdür. Evet bu ilk sayıydı ve bir çok acemice bölüm içinde barındırıyordu, belki de bu dergi gerçekten berbat bir dergiydi, o kadar beklediğinize değmedi. Ne olursa olsun bir kere aldınız dergiyi ve okudunuz. Ama unutmayın ki bu sadece bir ilk adım, ikinci sayıda daha özenli, daha oturmuş, belki de bambaşka bir dergi göreceğinizden şimdiden emin olabilirsiniz.

Peki bu dergi okurlarına ne kazandırdı? Ne aldık ne verdik biz bu dergiden? Kısaca özetleyecek olursak; Edebiyatımızı aldık, İngilizcemizi öğrendik, cinselliğimiz yaşadık, sağlığınıza dikkat ederek, müziğimizi öğrendik ve içinde yaşadığımız dünya üzerine düşündük. Yani kısacası; hem sizin hem de

kendimizin düzgün bir birey olması için elimizden gelen herşeyi yaptık. Naber dergisinin bir diğer amacı da 10- 12 sayı sonra tam bir dünya dergisi olup, toplu bir nikâh töreni düzenleyerek, okurlarını birbirleriyle evlendirip melezleşmeye katkı sağlamaktır. Sinop'lu okurun Endonezya'lı okurla, Rus okurun Çad'lı okurla, Leh okurun İran'lı okurla evlendiği dev bir nikâh düzenleyeceğiz. Editör olarak ben orgun başına geçeceğim ve "Gandili gandili yar, Sallama Beyaz Rus mendili vay! Oy olaydım olaydım Filipinli olaydım, oy olaydım olaydım Bangladeşli olaydım" diye dev bir halay organize edeceğiz. Kimse açıkta kalmayacak, hiçbir okur boynu bükük durmayacak merak etmeyin! İkinci sayıda görüşürüz...

Esen Kalın...

E. Eder

Naber

3 AYLIK YAYGIN SÜRELİ YAYIN
2015/01 / SAYI: 01 - ISSN 2149-1887

İmtiyaz Sahibi: Umut Sarıkaya Yazı İşleri Müdürü: Umut Sarıkaya

Adres: Yıldız mahallesi, Serencebey yokuşu Hasırcı veli sokak No:2 daire 6 Beşiktaş/İstanbul -İletişim: naberdergi@gmail.com Baskı: UNİPRINT BASIM SAN. VE TİC.A.Ş. Adres: Ömerli mahallesi, Hadımköy-İstanbul cad. no:159 Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 798 28 40 Genel Dağıtım: DPP (0212 622 22 22)

Naber dergisinde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi, çizerin ve yazarın yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, baskılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Künyeyi kesip atabilirsiniz!

içindekiler..

Gönderen: Umut Sarıkaya

Alıcı :

Adres :

.....

.....

.....

